Larry Niven
Jerry Pournelle
Steven Barnes

dragonii heorot

Al doilea volum din seria HEOROT

„[...] pe continentul Avalon există monştri care-i depăşesc cu mult pe cei cu care s-au luptat părinţii lor şi, aşa cum vor descoperi tinerii, creaturile sălăşluiesc şi în inimile oamenilor. Pentru că Avalon nu-şi cedează secretele cu uşurinţă, iar unele dintre misterele acelea sunt mai ticăloase decât păcatele şi mai întunecate decât mormintele."

Analog SF

„O serie excelentă semnată de una dintre cele mai solide echipe de autori SF."

The New Yorker

„În seria *Heorot,* Jerry Pournelle, Larry Niven şi Steven Barnes creează o aventură spaţială pe lângă care *Alien* pare un film cu animăluţe marca Disney."

The Washington Times

„Un excelent roman de aventură, dar şi cu speculaţii ştiinţifice ameţitoare. [...] Ideile lui Niven sunt fascinante, iar planeta degajă simultan senzaţia de familiar şi străin."

Asimov's Science Fiction Magazine

ISBN 978-606-92087-9-3

colecţia nautilus
science fiction

www.nemira.ro

În seria HEOROT a apărut

Moștenirea Heorot

LAURENCE (LARRY) VAN COTT NIVEN s-a născut la 30 aprilie 1938, în Los Angeles, California. Strănepotul unui magnat al petrolului din anii '20, a urmat pentru scurt timp cursuri la California Institute of Technology și a absolvit matematica și psihologia în 1962 la Universitatea Washburn, Texas. În 1964 a debutat ca scriitor SF, afirmându-se prin orientarea spre hard science fiction. Romanul lui cel mai cunoscut este *Lumea inelară,* care a obținut premiile Hugo, Locus, Ditmar și Nebula. Niven a scris scenarii pentru seriale TV de science fiction, printre care *Land of the Lost* și *Star Trek,* dar și pentru benzile desenate *DC Comics.* Dintre lucrările sale amintim: „Neutron Star" (Premiul Hugo, 1967), *Lumea inelară* (premiile Hugo și Locus în 1971, Nebula, 1970, Ditmar, Australia, 1972, și Seiun, Japonia, 1979), „Inconstant Moon" (premiile Hugo, 1972, și Seiun, Japonia, 1979), *Protector* (Premiul Ditmar, Australia, 1975), „The Hole Man" (Premiul Hugo, 1975), „The Borderland of Sol" (Premiul Hugo, 1976), *Convergent Series* (Premiul Locus, 1980), „A Relic of Empire" (Premiul Seiun, Japonia, 1981), *The Integral Trees* (Premiul Locus, 1985), *Footfall* (Premiul Seiun, Japonia, 1989), *Fallen Angels* (premiile Prometheus, 1992, și Seiun, Japonia, 1998), „The Missing Mass" (Premiul Locus, 2001).

Larry Niven
Jerry Pournelle
Steven Barnes

dragonii heorot

• •

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Imaginea copertei: © Lagana, Randy J. via Agentur Schlück GmbH

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NIVEN, LARRY
Dragonii Heorot / Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes;
trad.. Ana-Veronica Mircea. - București: Nemira Publishing House, 2010
2 vol.
ISBN 978-606-92087-9-3
Vol. 2. - ISBN 978-606-8134-81-9

I. Pournelle, Jerry
II. Barnes, Steven
III. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes
THE DRAGONS OF HEOROT
© 1995 by Larry Niven, Jerry Pournelle and Steven Barnes

© Nemira, 2010

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-92087-9-3

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Partea a II-a

GRENDELI

„În orice parte aş zbura *se află* iadul;
iad sunt eu însumi; / Şi, în adâncul cel
mai adânc, un altul încă mai adânc / Se
cască larg, ameninţând să mă înghită, /
Iar pe lângă dânsul iadul în care sufăr
pare rai."

JOHN MILTON, *Paradisul pierdut*

19

VICTORIA

> Aproape toţi bărbaţii pot ţine piept necazurilor, dar, dacă vrei să pui la încercare caracterul unui bărbat, dă-i putere.
>
> ABRAHAM LINCOLN

Întreaga colonie se adunase în sala de întrunire. În câteva locuri, la aceeaşi masă se aşezase o familie întreagă, primi şi secunzi, însă majoritatea celor din urmă stăteau deoparte şi departe de primi. Din întâmplare, sau fiindcă aşa plănuiseră, îşi aleseseră mesele aflate pe cele mai înalte rânduri din stânga pupitrului vorbitorului.

Pentru seara aceea nu se organizase nici o distracţie. Toate conversaţiile încetară brusc când intră Zack Moskowitz, venind de alături, din sala consiliului. Îl urmau alte şase persoane: cinci primi şi Katya Martinez. Zack se urcă pe podium. Katya coborî de pe scenă, se uită în sus, la ceilalţi secunzi,

şi se duse să se aşeze la aceeaşi masă cu Cadmann şi cu tatăl ei.

Justin abia dacă o remarcă. Carlos îi zâmbi, apoi îşi ridică privirea spre secunzi.

– Montagnarzi, rosti el.

Sylvia îl privi întrebător.

– Din timpul Revoluţiei Franceze, o lămuri. În sala de întrunire, iacobinii stăteau pe locurile cele mai de sus. Le numeau „Muntele". Katya, prietenii noştri pun la cale o rebeliune sângeroasă? Ghilotinarea *vechiului regim?*

– Nu mi-ar spune mie aşa ceva.

Ea stătea între Carlos şi Justin, vizavi de Cadmann. Acesta era flancat într-o parte de Sylvia şi în cealaltă de Mary Ann şi de copil. Cadzie era înfăşurat într-o pătură de un albastru-închis.

Numeau culoarea aceea albastru-Cadzie. Pătura era o copie exactă a celei în care fusese înfăşurat în Trecătoarea Lemn Uscat. Existau deja câteva sute şi erau solicitate tot mai multe, atât de repede cât puteau fi fabricate. Mary Ann voise să păstreze originalul, dar era analizat aşa cum nu mai fusese analizată nici o altă bucăţică de lână sintetică din istoria omenirii, şi ea fusese nevoită să accepte un duplicat.

Moartea invizibilă dezgolise orice fiinţă vie de la intrarea în mină, crabii avalonieni târâtori şi zburători, pe acei Joe, tufele pitice, mamiferele terestre, pălăria de pai a Lindei, centurile de piele şi hainele de bumbac; totul, cu excepţia unui bebeluş. Să fi

fost datorită păturii? A culorii, a mirosului, a texturii, a originii anorganice? A geometriei de cocon a păturii ce înconjura un copil?

Albastrul-închis licărea ici și colo în sala întrunirii. Fiecare mamă de bebeluș avea o pătură Orion de un albastru-Cadzie.

Katya luă pentru o clipă mâna lui Justin și se uită spre Jessica. Aceasta din urmă stătea în mod ostentativ departe de familia ei, cu secunzii, la masa lui Aaron de pe Munte. Era o masă mare, la care aveau loc Edgar, Trish, Chaka și, surprinzător, Ruth Moskowitz. Katya cântări asta în minte. Putea să-l întrebe de Justin mai târziu.

– Ce-ați hotărât? întrebă tatăl ei.

Ea clătină din cap.

– Zack vrea să facă anunțul, îi răspunse, și se uită de la Carlos la Cadmann, apoi la Justin. E în ordine.

Zack Moskowitz era pe podium.

– Aceasta este o întrunire oficială a membrilor Coloniei Avalon, pentru a afla hotărârea comisiei speciale de investigare a morții lui Toshiro Tanaka, membru al acestei colonii. Rog adunarea să facă liniște.

Urmară îndemnuri la tăcere, care se așternu apoi, în așteptare.

– Comisia a stabilit în unanimitate verdictul de omor prin accident. Pentru cei care nu au pregătire juridică, asta înseamnă că a fost un accident. Comisia

a hotărât, în marea sa majoritate, că nu este necesară nici o acţiune ulterioară şi, prin urmare, cazul este închis.

Un alt moment de tăcere. Apoi Carolyn McAndrews se ridică în picioare.

– *Dooomnule* preşedinte! Ăsta n-a fost un accident! Băiatul a fost ucis ca o consecinţă a propriilor sale infracţiuni! A avut complici. Ei ar trebui pedepsiţi! Cu toţii!

Se auziră câteva murmure răzleţe de aprobare, iar două persoane strigară:

– Stai jos, Carolyn!

– Are gheaţă în cap, spuse unul dintre secunzi, destul de tare ca să-l audă toată lumea.

– Comisia a luat în considerare asta, zise Zack, cu voce egală. Sugestia a fost respinsă.

Ea se uită în jur, căutând un susţinător, şi nu văzu pe nimeni. Copiii ei o priveau ciudat.

Sharon McAndrews stătuse la o masă din rândul al doilea, cu alţi grendeli cercetaşi. Coborî alături de Carolyn şi îşi înconjură mama cu braţul.

– O să regretaţi, îi anunţă femeia, şi se aşeză cu o infinită oboseală.

Sharon ezită o clipă, apoi se lăsă lângă ea.

Printre secunzi se stârni agitaţia. Trish era în picioare. Pozând, se gândi Katya.

– Foarte bine, ar trebui să existe un proces, strigă ea. Dar nu al nostru! Domnule preşedinte, îl acuz pe Cadmann Weyland de crimă! Voi, primii,

ne-ați spus întotdeauna ce să facem, ne-ați tratat ca pe niște copii, sau ca pe niște sclavi, toată viața noastră! Iar acum l-ați ucis pe Toshiro Tanaka și vă credeți generoși fiindcă nu ne acuzați pe noi, ceilalți, de crimă?

– Nu respecți procedura, preciză Zack.

– Oare? întrebă Carey Lou Davidson. La masa lui, unde stăteau numai grendeli cercetași de curând inițiați, câțiva aplaudară. Știu că n-o să câștigăm în cazul unui vot, dar așa ar trebui, dacă ar exista dreptate!

Trish stătuse lângă Jessica. Iar Jessica Weyland stătea cu capul în jos, cu fața pe jumătate ascunsă. Încercând să se facă invizibilă, se gândi Katya. Ce credea fata asta că înseamnă durerea? Justin părea tot atât de jenat ca ea. Katya îi masă gâtul cu mâna, dar el nu-și ridică privirea.

Până în clipa aceea, Jessica intrase de două ori în casa tatălui ei ca să comită un sabotaj sau un furt. Iar în momentul de față stătea alături de acuzatorii lui. Încă nu se înstrăinase de întreaga familie, dar părea să-și dea silința, medită Katya.

Apoi îl văzu pe Aaron întinzându-și brațul cu care o înconjura pe Jessica pentru a o prinde pe Trish de încheietura mâinii. Îi șopti ceva la ureche. Ea dădu din cap și se așeză din nou.

– Vot! strigă Carey Lou.

Aaron Tragon se ridică în picioare.

– Domnule președinte, mi se îngăduie să iau cuvântul?

Zack ezită, apoi încuviinţă din cap.

– Preşedintele îi dă cuvântul lui Aaron Tragon.

– Domnule preşedinte, cu permisiunea dumneavoastră... începu el, apoi se întoarse spre Carey Lou. Stai jos, te rog.

– Spun, totuşi...

– Nu, nu spui. Stai jos.

Avea gheaţă în glas. Celălalt se aşeză.

– Mulţumesc. Domnule preşedinte – unchiule Zack –, toată lumea aici de faţă regretă cele întâmplate şi este întru totul lipsit de sens să împărţim vina. Da, am încercat să organizăm o expediţie pe continent. Am făcut o groază de greşeli, dar n-am ucis pe nimeni...

– Tu să taci din gură! strigă Mary Ann.

Cadmann clătină din cap.

– Lasă-l să termine, zise cu blândeţe.

– Dar...

– Nu ne poate face rău, rosti el, luând-o de mână. Lasă-l să vorbească.

– N-am ucis pe nimeni, dar Toshiro n-ar fi murit dacă n-am fi acţionat aşa cum am făcut-o, continuă Aaron. Consider că verdictul comisiei a fost stabilit cu înţelepciune. Au declarat „omor prin accident" şi asta a şi fost. Important este să nu mai existe alte accidente! Totuşi trebuie să ne întoarcem pe continent. E mai important decât oricând. Ştiţi cu toţii că pe Tau Ceti sunt erupţii. O altă surpriză avaloniană, şi am văzut deja schimbările.

Țiparii. Starea vremii. Edgar spune că vor mai fi și altele...

Se uită în jos, spre masă, așteptând încuviințarea acestuia.

– Ai aflat mai multe, Edgar? Foarte bine.

– Domnule președinte, interveni Julia Hortha.

– Vă rog, făcu Aaron. Aș vrea să pot încheia.

– Continuă, zise Zack.

– Este de două ori mai important să înțelegem acum ce s-a întâmplat cu Linda și cu Joe. Avem nevoie de rezervele din mine și va fi nevoie de ani întregi să găsim și să amenajăm alte exploatări miniere tot atât de bune cum sunt cele pe care le avem deja.

I se adresase direct lui Zack, dar acum îi incluse pe toți cei prezenți.

– Suntem îngrijorați cu toții pentru că nu există suficiente materii prime. Dacă nu obținem o nouă rezervă, vom fi în curând nevoiți să luăm hotărâri dificile! Și, în caz că nu o știe toată lumea, pe insula Camelot nu există nici un depozit minier corespunzător, iar singurele de pe continent la fel de bune ca acela din Trecătoarea Lemn Uscat se află cu mult mai interior, sau în zonele joase, populate de grendeli. La Lemn Uscat se găsesc și rezerve de natură organică, și metale. Vor trece ani de zile înainte de a aduce o mină nouă la productivitatea acesteia.

– Dar este o ruină!

Aaron nu se uită să vadă cine vorbise.

– Da, dar nu e o ruină *inutilă*. Adăpostește o grămadă de utilaje. O putem repune în funcțiune în câteva luni.

– De unde știi? întrebă Hendrick Sills.

– Edgar Sikes m-a ajutat să-i cer Cassandrei efectuarea unui studiu. Edgar?

Acesta se ridică în picioare.

– Instalația-mamă de minerit nu e grav avariată. Nu se află la intersecția tunelelor, ci într-un coridor lateral. Programarea s-ar putea să fie dată peste cap, dar Cassie a găsit un duplicat al fișierului, care este intact. Solicit o Operațiune de Recondiționare a Minei Lemn Uscat. Totul se află acolo, cel puțin în fază preliminară...

– Am examinat o mare parte, spuse Zack, de pe podium. Cred că în privința asta are dreptate. Nu sunt sigur că îi împărtășesc concluziile, însă chiar dacă găsim un alt depozit minier, va trebui să mutăm *toată* acea instalație de lucru...

Katya se aplecă mai aproape de Justin.

– El a pus toate astea în funcțiune, nu-i așa?

– În foarte mare măsură, răspunse el.

– Ceea ce înseamnă că e mai important ca niciodată să înțelegem ce s-a petrecut în Trecătoarea Lemn Uscat, vorbi Aaron. Dar n-o să ne dăm niciodată seama dacă rămânem izolați. Indiferent ce i-o fi ucis pe Linda și pe Joe, nu trăiește acolo sus. N-o să aflăm ce este atâta vreme cât nu vom înțelege

sistemul ecologic al Avalonului într-o mult mai mare măsură decât acum.

Se întoarse spre Marele Chaka, care stătea, împreună cu fiul său, printre primi.

– Nu eşti de acord, domnule?

Marele Chaka se ridică în picioare. Stând astfel, ochii lui erau la acelaşi nivel cu cei ai Micului Chaka.

– Sunt de acord.

El şi Micul Chaka dădură din cap la unison.

– Toată lumea prezentă în această încăpere regretă cele întâmplate cu Toshiro, spuse Aaron. Omor prin accident. Accidentul a fost neîncrederea lipsită de sens dintre primi şi secunzi, dintre nativii terestri şi nativii stelari. Dacă moartea lui înseamnă ceva, atunci trebuie să pună capăt acestui lucru! Domnule preşedinte, propun ca pe continent să se întoarcă voluntari, să recupereze minele şi, mai mult decât atât, să revendice ceea ce ne aparţine. Să cinstim memoria lui Toshiro finalizând acţiunea pe care trebuia s-o întreprindem cu toţii, împreună. Aceasta este propunerea mea.

Urmă un moment de tăcere, apoi Marele Chaka rosti meticulos şi răspicat:

– Susţin.

Trish se relaxă, întinzându-se discret şi ascultând pur şi simplu. Toshiro o învăţase despre relaxare mai multe decât ar fi putut învăţa vreodată singură. Avea să-i simtă din plin lipsa.

Votul favoriza propunerea lui Aaron. Aveau să se întoarcă pe continent cu binecuvântarea primilor – cu câteva excepţii evidente. El însuşi părea relaxat, aproape somnoros. Ce naiba avea de gând? Trish îi acuzase pe primi de crimă numai şi numai pentru propriul ei amuzament. Pe urmă se întinsese prin spatele capului plecat al Jessicăi, o prinsese de încheietura mâinii şi, cu o forţă căreia nu i se putea împotrivi, o trăsese destul de aproape să-i poată şopti direct în ureche.

– Trish, scumpo, am obţinut aici tot ceea ce voiam. Dacă arunci totul cât colo, te ucid.

După care îi adresase un zâmbet liniştitor şi îi dăduse drumul, lăsând-o să se aşeze pe scaunul ei.

Vorbea serios. Ce crede c-a obţinut? Trish îl urmări pe Edgar, care se uita la Aaron. Cei doi se cunoşteau din copilărie, Joe Sikes îi crescuse câţiva ani împreună, pe când ea era aruncată de la o familie la alta... Ce se petrecea în capul lui Edgar? Îşi scoase un pantof cu ajutorul celuilalt picior şi îşi întinse pe sub masă degetele agile. Băiatul tresări, apoi îi zâmbi larg.

– ...Vremea. Aaron, Edgar, poate n-aţi văzut ce s-a întâmplat la Surferi. Arăta aproape ca şi cum uraganul vostru imaginar s-ar fi dovedit o realitate. Edgar, timp de douăzeci de ani, în Camelot am avut o climă ca în California, fără afurisitele de cutremure şi fără instigatori la revoltă, vorbi

Zack. Ce se petrece? M-am uitat prin fişierul tău, Fimbulhaos[1]...

Aaron dădu din cap către Edgar, care se ridică. Trish observă că începuse oricum să se ridice, dar se crea iluzia că i se supunea lui Aaron.

Iar Edgar lăsă să pară aşa.

– Cassandra, arată-ne Fimbulhaos. Cetăţeni, începu el, fără să mai aştepte reacţia computerului, locuitorii Pământului studiază Soarele de mai bine de un miliard de ani. Înregistrările astronomilor acoperă şase mii de ani, dacă ţineţi cont de egipteni. Acum trei sute de ani, Soarele nu era prin preajmă decât de câteva milioane de ani, fiindcă Dumnezeu nu inventase încă fuziunea...

Cassandra plasase sub plafonul înalt al clădirii comunitare doi sori care pluteau. În timp ce Edgar vorbea, cei doi se micşorară, transformându-se în stele, alături de care clipiră şi altele.

– Cu două sute cincizeci de ani în urmă au descoperit, în Soare, tiparul undelor de şoc rezonante. Sol sună aidoma unui clopot imens. Cam în acelaşi timp, astrofizicienii au detectat pentru prima oară o supernovă datorită neutrinilor expulzaţi prin explozia miezului ei, aşa că toate telescoapele de pe Pământ erau îndreptate către Marele Nor al lui Magellan chiar dinainte ca lumina să fi

---

[1] Marele haos, fimbul fiind un prefix preluat din limba nordică veche (n. tr.).

ajuns pe Pământ. Au trecut două sute patruzeci de ani de când ne-am trimis primele sonde către polii de rotație ai unei stele. Problema este că aceste studii se referă, aproape în totalitate, numai la Soare. Atât! Alți sori au fost observați îndeaproape vreme de douăzeci sau treizeci de ani înainte ca *Geographic* să părăsească sistemul solar. Ceea ce știm despre Tau Ceti e demn de milă.

O stea strălucitoare crescu, umplând domul. Din globul în flăcări dispăru un sector triunghiular și steaua disecată se roti, în folosul audienței.

În sală se purtau câteva conversații mărunte; Cassandra amplifica vocea lui Edgar, astfel încât să acopere zgomotul de fond.

– Tau Ceti are, *probabil*, un ciclu de cincizeci de ani al petelor solare. Noi nu l-am urmărit decât vreo douăzeci, așa că totul nu este, realmente, decât o presupunere. Putem detecta undele de șoc din interiorul lui Tau Ceti. Seamănă foarte mult cu acelea din Sol, însă celulele sunt mai mari, iar în locurile de întâlnire ale acestor unde de șoc – Cassandra, fișierul meu Fimbulhaos Pete Solare Patru – furtunile de la suprafață sunt mai puternice.

Flăcările porniră din Tau Ceti arcuindu-se pe distanțe de sute de mii de kilometri înainte ca jetul să se reîntoarcă, atingând suprafața.

– Sunt din ce în ce mai dinamice pe măsură ce se apropie de apogeul ciclului petelor solare, dar nu ajung la o distanță atât de mare ca în cazul lui Sol.

Tau Ceti are câmpuri magnetice mai puternice. Iată ce se întâmplă cu clima de pe Avalon. Soarele e mai fierbinte, iar coroana solară are o temperatură cu *mult* mai ridicată şi se extinde mult mai departe în spaţiu. Încălzeşte stratul superior al atmosferei Avalonului. Atmosfera se dilată. Ceea ce duce la propulsarea unor jeturi de abur orientate către vest şi la apariţia unor zone de turbulenţă. Formele de viaţă de pe planetă încearcă să facă faţă uraganelor, radiaţiilor ultraviolete din ce în ce mai puternice şi altor radiaţii de mare putere. Nu toate au evoluat pentru a supravieţui unei asemenea situaţii. Din câte au descoperit cei doi Chaka, unele se reproduc pur şi simplu nebuneşte, apoi mor...

O surprinse pe Trish fixându-l cu privirea, se prefăcu că nu observase, dar ea îi văzu pântecul aplatizându-se când se întinse să manevreze cursorul. Edgar arăta bine. Fata zâmbi, aşteptă... Se uită înspre ea, iar ea îşi mototoli cu nepăsare paharul de plastic, flexându-şi muşchii braţului. El se bâlbâi, dar numai pentru o clipă.

Încercă să-l ajungă din urmă la ieşirea din sala de întrunire. Era înconjurat. Toată lumea voia să discute cu Edgar Sikes.

Era plictisitor. Chiar dacă lui *îi plăcea*. Trish se gândi mai bine, apoi se duse la Micul Chaka şi împrumută cartela lui de acces.

Când se întoarse Edgar în locuinţa familiei Sikes, Trish era în dormitor, stând turceşte pe patul

cu apă. La intrarea lui, întrerupse filmul *Aladin*, o producție a studiourilor Disney.

Zâmbi, fără să pară surprins.

– În seara asta îndeplinim dorințe?

– Ai uitat că-ntotdeauna există o șmecherie? făcu ea, și se ridică în picioare, parcă levitând. Te-ai pus pe treabă.

– Puțin, spuse el, dar era evident că muncise mult în camera care le aparținuse cândva lui Joe și Lindei.

Patul mare, bogat împodobit, pe care li-l dăduse Carlos dispăruse, fiind înlocuit de unul clasic, cu apă. Dispăruseră pozele Lindei de pe pereți și hainele ei din dulap. Camera de alături fusese a lui Cadzie. Acum era plină de computere și de bancuri de lucru. Prin ușa deschisă a băii se vedea că și acolo se petrecuse o schimbare. Salonul mic era aproape gol, cu câteva greutăți și covorașe rulate stivuite de-a lungul unui perete.

Surpriza era că, în afara de camera computerului, peste tot domneau ordinea și curățenia. *Oare a făcut-o pentru mine?*

– Îmi place, zise ea. Și tu arăți foarte bine, Pufosule. Scoate-ți pantofii. Hai să facem salutul soarelui.

O urmă în salon și intră în postura copacului, poziția „drepți", în limbaj militar.

Peste cinci minute, Edgar gâfâia. Ea îl făcu să se miște mai încet, să se oprească și să respire atunci

când simţea nevoia. El îi studie poziţia şi încercă să i-o corecteze.

– Împinge-te în sus şi rămâi aşa. Fundul trebuie să se ridice mai mult, *exact* la acelaşi nivel cu şira spinării. Acum lasă-te în jos trăgându-ţi coatele *înapoi*, către coaste.

– Tu nu poţi face asta.

– La naiba, nu. Dar pot să stau în cap.

– Fără să te sprijini de perete?

Modul în care îi dădea el lecţii o amuză la început. Apoi începu să-şi dea seama că ştia într-adevăr mai mult decât ea. Edgar învăţa repede.

Dobândise şi un oarecare autocontrol. Când începuse să vină acolo, sărea pe ea la câteva secunde după ce o ducea într-o cameră cu un pat. Acum... Fusese nervos la început, dar, pe de altă parte, ea lipsise vreme de o săptămână. Era curioasă şi în expectativă. Rămăsese dornic să-i fie pe plac şi o flata gândul că era, probabil, singura fiinţă din univers care se putea bucura de atenţia lui completă, chiar dacă numai pentru câteva minute.

Era cu capul în jos şi se uita în sus, către ea, cu un zâmbet superior.

Edgar a avut un tată. Trish îşi putea imagina, cu o oarecare aproximaţie, cum era să fii legat de o singură fiinţă umană, sau de două; să nu fii niciodată nevoit să ghiceşti gândurile oamenilor dintr-un oraş întreg, fiecare dintre ei deţinând controlul vieţii unui copil. O singură fiinţă umană, mai întâi

atotştiutoare, apoi profesorul lui, iar mai târziu aproape egalul lui. Şi acum tatăl lui era mort, jupuit până la oase, iar ucigaşul era necunoscut.

Oare o iubise şi pe Linda? Era mult mai probabil s-o fi venerat.

Primii ştiau că îi trădase şi mulţi n-aveau să-l ierte; iar Edgar trăia şi muncea printre primii din Camelot.

Trish se întrebase dacă avea să supravieţuiască.

Respiraţia lui deveni inegală. Ieşi încet din poziţia stând-în-cap, un picior la orizontală; podeaua atinsă cu vârfurile degetelor; îngenunche.

Ea ieşi din aceeaşi poziţie rostogolindu-se.

– Cred c-a durat două minute. Sunt impresionată, Pufosule.

– Nu te lăsa în jos atât de repede. Întinde un picior, apoi pe celălalt, apoi atingi podeaua. Am terminat? Vrei cafea?

– Ai făcut rost de cafea?

El zâmbi.

– Mai târziu, zise ea.

Se rostogoli în picioare şi îşi propti umărul la jumătatea trupului lui înainte ca Edgar să se fi hotărât să se ferească. Se ridică săltându-l pe umăr. El râdea. Îl trânti pe pat, încă râzând.

– Acum o să-ţi arăt de ce e bine să te-ncălzeşti mai întâi. Să-ţi pui inima şi sângele în mişcare. Pufosule, chiar vrei să stai deasupra? Îl rostogoli şi

se rostogoli odată cu el. Doar o singură dorință. Câte una pe rând.

Mai târziu îl urmă în camera cu componente electronice și îl privi măcinând boabele proaspete de cafea.

– Are un miros diferit.

– E prăjită mai tare, zise el. Și boabele sunt altfel, mai din susul muntelui.

– Interesant. Cine ți le-a adus?

Sub cuptorul universal era un terminal de dimensiuni reduse. Trish îi zări ecranul cu coada ochiului.

Zâmbetul lui păli în timp ce îi răspundea:

– Doi dintre copiii lui Carolyn. Știi, o vreme primii s-au purtat ca și cum aș fi fost mort. Dar Cassandra nu mai e atât de *agilă* când nu sunt eu conectat, și ei au început să-și dea seama. N-am fost eu cel care a agresat-o pe Carolyn...

– Eu am fost.

REZOLVARE-RUTH scria în partea de sus a ecranului. Trish nu reuși să citească literele mai mici de dedesubt, dar nu erau prea multe.

– Ah? Oricum, de când nu mai e tata sunt oarecum interesați ca eu să fiu fericit. Chiar dacă n-au încredere în mine.

Turnă apă clocotită într-un cilindru de sticlă, împinse fără oprire în jos filtrul, o sită metalică din capătul superior, separând astfel zațul, și turnă două cești de cafea.

Ea zâmbi uşor când se aşezară la masă, dezbrăcaţi amândoi. Curăţenia proiectată de el nu ajunsese chiar atât de departe. Nu exista nici măcar un singur centimetru pătrat de suprafaţă orizontală liberă. Îşi cocoţă ceaşca pe un teanc de coli tipărite de computer.

– Acum, cu expediţia asta, vor fi nevoiţi să aibă încredere în tine. Ca şi noi, de altfel.

– Noi?

– Expediţia. Aaron.

– Oh. Bineînţeles că tu o să pleci. *Daaaa!*

– O să mă-ntorc din când în când. Sau ne-ai putea însoţi.

– Nu. Asta nu merge. Chiar dacă ajung într-o formă mai bună, tot n-aş fi de mare folos într-o tabără de corturi. Şi mai bine să stau aici, de veghe pentru voi.

– O să avem o bază. Lasă-ne să ne instalăm, apoi vino şi tu, zise, zâmbind.

Aaron o să deteste asta. Nu-i place să am atât de mult control asupra vrăjitorului nostru. Dar e mai mult decât atât, pe ăştia doi îi învrăjbeşte ceva. Pur şi simplu nu vrea să fie Edgar fericit. Îşi lăsă zâmbetul să se transforme în altceva, devenind un surâs erotic, copiat dintr-un film vechi. Îl înfierbântase pe Robert Redford şi avea acelaşi efect asupra lui Edgar.

– Cine merge?

Ea clătină din cap, continuând să îl fixeze cu privirea.

– Nu sunt foarte sigură. Aaron, bineînțeles. El o să fie șeful. Eu.

– De ce tu?

– Pentru că acolo se va desfășura acțiunea.

– Acțiunea. Adică jocurile puterii.

Fata ridică din umeri.

– Ochelari de luptă, făcu el, pe neașteptate. În călătoria asta n-o s-aveți nimic de ascuns față de primi – n-am dreptate?

– Aș zice că da, răspunse ea, cu prudență. Aaron ar putea avea câte ceva. Și?

– Și puteți renunța la binocluri, folosind ochelari de luptă. Luați-mă acolo și o să mențin legătura cu Cassandra.

– Acolo o să mergi, spuse Trish.

Se întinse, o mișcare studiată, ca aceea de dinainte de a face dragoste, și se asigură că Edgar o privea. Se convinse că se bucura de toată atenția lui. Se trase mai aproape.

– De ce te interesează Ruth Moskowitz?

Luat pe nepregătite, avu nevoie de o clipă să-și aducă aminte de terminal. Apoi răspunse:

– E ceva pe care Linda... nu, *asta* n-are importanță. Ai observat ce-i face Aaron lui Ruth?

– Oarecum. E de părere că avem nevoie de ea...

– Nu. Vrea s-o amestece. S-o implice. Fiindcă e fiica lui Zack Senior. O s-o facă să sufere. Mă întrebam dacă există o cale de a rezolva problema.

– De ce?

– Linda mi-a spus la un moment dat că eu... nu reușesc niciodată să cunosc pe nimeni. Presupun că pe tine încep să te cunosc, Trish, dar tu ești blindată. E greu să te văd pe tine având nevoie de ajutor. Dacă Ruth își continuă legătura cu Aaron, e al naibii de sigur că o să aibă nevoie de *ceva*.

Asta era o nebunie. Edgar abia dacă era în stare să-și poarte de grijă lui însuși... Nu-i dădu atenție.

– Fac pariu că îl cunoști pe Aaron mai bine decât mine. Cum era în copilărie?

20

STEPA SCRIBULUI ŞI DEALUL EDENULUI

> Întreaga natură nu e nimic altceva decât artă, necunoscută ţie; numai prilejuri şi căi pe care nu le poţi vedea; numai discordie şi armonie neînţeleasă; răul e, în parte, pretutindeni, binele e universal.
>
> ALEXANDER POPE

Trei luni mai târziu

Micul Chaka îşi privi tatăl făcând încă un pas prudent spre creaturile înaripate pe care le numeau păsăruici. Mai întâi bastonul, apoi piciorul stâng, apoi dreptul – totul lent, lin şi controlat.

Trei păsăruici stăteau grămadă în apropiere de un arbust scund, ale cărui fructe de dimensiunile curmalelor îşi schimbaseră în ultimele câteva zile culoarea din albastru în roşu. Abia după aceea începuseră să atragă crustaceele zburătoare. Pe măsură

ce se apropiau de miezul verii, tufele și frunzele, plantele și ierburile din întreg cuprinsul pădurii căpătau alte culori, se coceau, explodau într-o mie de nuanțe de auriu, de roșu și de un verde profund, bogat. Copacii coamă-de-cal, infestați cu o sută de specii de paraziți și de simbioți, înfloriseră de parcă s-ar fi pregătit să întâmpine cu brațele deschise încă o sută.

Cea mai mare păsăruică – o creatură zburătoare violetă, cu vârfurile mici ale aripilor albe și spilcuite – își roti un ochi independent către Marele Chaka, ajuns la numai vreo doisprezece metri distanță. Bărbatul era mic de statură, abia atingând un metru jumătate în anii când avusese cea mai mare înălțime de pe durata vieții sale. Timpul îl îndesase, îl zbârcise și îl încărunțise, îi pătase tenul întunecat. Părul tuns scurt, foarte creț, i se retrăsese de pe tâmple și avea nevoie de lentile corectoare ca să poată citi și de un baston ca să se poată deplasa. Pântecul mic, stânjenitor, îi umfla partea din față a cămășii și îi tremurau mâinile când scria în jurnalele pe care le ținea de aproape o sută cincizeci de ani.

Dar încă se putea mișca destul de lent și de lin ca să se apropie de animale mai mult decât ar fi crezut Chaka că era cu putință. Încă era cel mai de seamă zoolog de pe Avalon. Și încă era *tata*.

Aripile motoare ale păsăruicii care îl privea pe Marele Chaka prinseră să vibreze. Creanga de care se ținea cu ghearele din față începu să se legene. În

văzduh se înălță un scâncet șuierător, pițigăiat. Celelalte două surate își întrerupseră masa, agitându-se la rândul lor. Se încleștară de ramuri cu două gheare din față, dar micile aripi în formă de palete din spate intrară în vibrație, pierzându-și contururile. Scâncetul deveni din ce în ce mai puternic, până când umplu copacii.

Micul Chaka nu se alarmă, nici măcar când strigătul fu preluat de o zburătoare îndepărtată și apoi de un cor. Avertizare de pericol? Cerere de ajutor?

Marele Chaka se retrase cu un pas, apoi cu încă unul, și păsăruicile își regăsiră liniștea. Reîncepură să mănânce. Zumzetul îndepărtat se stinse. În pădure se reîntoarse liniștea.

Un zâmbet aproape copilăresc îi încununa chipul în timp ce se întorcea la fiul său, mergând cu greutate.

– Nu e tocmai o colonie, acțiunile sunt mult prea independente pentru asta. E mai degrabă vorba de familii mici – poate trei sau șase membri. Poate trei sexe, sau două fertile și unul neutru, cel care păzește cuibul în timp ce umblă ceilalți doi după hrană, ca în cazul crabilor avalonieni de tipul șase. O să luăm mostre mai târziu.

Când urcau dealul, se prinse de brațul fiului său.

– Și tu numești locul ăsta Eden?

– Aici îi aducem pe grendelii discipoli, răspunse, încuviințând din cap. Trebuie să învețe o serie de lucruri despre planetă și locul ăsta e potrivit.

– Aud o apă curgătoare. Sunt grendeli?

– Ne gândim întotdeauna la ei. Crede-mă. Nu ne asumăm riscuri. Dar între noi și râu e o porțiune proeminentă de stâncă. Cea mai simplă cale pe care poate ajunge aici un grendel e o pantă de peste un kilometru, fără nici un strop de apă. Avem șiruri de senzori de mișcare din douăzeci în douăzeci de metri – nimic mai mare decât un Joe nu-și poate face apariția aici sus fără să fim avertizați, iar puștile antigrendeli sunt mânuite de trăgători buni. Sunt moarte curată. Locul e sigur, zise, apoi se încruntă. Bineînțeles că așa am crezut și despre Lemn Uscat. Dar aici nu s-a întâmplat nimic rău.

Marele Chaka dădu din cap.

– Totuși, lucrurile se schimbă.

Își mijì ochii, uitându-se în sus, la Tau Ceti, un glob estompat printre norii înalți.

– Lucrurile se schimbă.

Străbătea cu mare atenție poteca. La fiecare un metru sau doi se oprea să privească o frunză, să studieze un insectoid necrofag care căra un leș de cinci ori mai mare decât el, să hârjâie un strat de fungi ca să ia o mostră, depozitând-o apoi într-un plic de hârtie transparentă. Pe urmă nota în carnet și fotografia mostra plasată pe pagina acestuia, având drept fundal locul unde o găsise.

– Știi, spuse, dus pe gânduri, mi-aș fi dorit să fi fost și tu pe Pământ. Atunci ai fi înțeles ce bogăție se așterne în fața ta. Oriunde te-ai uita, nu trebuie

decât să întinzi mâna și găsești o nouă făptură, o nouă plantă. Ceva nou, ceva nou.

Micul Chaka se gândi că privirea aceea pierdută îl făcea să semene cu un Buddha negru, zbârcit.

– Pe Pământ... s-au terminat „noutățile".

Zâmbi strâmb. Zâmbetul i se lărgi când văzu un copac tirbușon crescând în umbra părintelui său.

– Oh, gânguri el. Un duplicat perfect al plantei-mamă – numai că, vezi, e stângaci, trunchiul i se spiralează în direcția opusă...

Era așa de când începuseră să urce înapoi, către mină, șonticăind încoace și încolo, studiind ceva, comentând despre altceva – fără să se plângă niciodată din cauza distanței și a drumului în pantă, deși o parte a acestuia trebuie să fi fost foarte obositoare. Emoțiile lui Chaka erau împărțite. Pe de-o parte, era încă nervos din pricina zonei unde se aflau. Pe de alta, era minunat să-și vadă tatăl în fiecare zi, să facă explorări împreună și să-l asculte ținându-i prelegeri, așa cum se întâmplase în fiecare dintre minunatele zile ale copilăriei sale.

Se aflau la trei kilometri de mină, destul de departe de primul cot al potecii ca să nu poată fi văzuți. Marele Chaka se așeză pe o piatră și își desfăcu șireturile unui pantof.

– Ai obosit, tată?

– Nu, cred că mi-a intrat ceva în pantof. Fiule, povestește-mi despre baza pe care o înființați.

– Păi, eu nu fac mare lucru în privința asta...

– Ştiu. Se pare că Aaron e şeful, şi am observat că n-are nevoie de nici un sfat din partea generaţiei mele, spuse, inspectându-şi interiorul pantofului stâng. Bineînţeles că nici colonelul Weyland nu i-a oferit prea multe.

– Am remarcat.

– Tu şi toţi ceilalţi, zise, şi oftă. Presupun că era inevitabil.

– Tată, nu e mare lucru.

– Pentru voi nu. Sigur că nu. Dar pentru noi – fiule, imediat după sosirea noastră am ignorat avertismentele lui Cadmann Weyland şi aproape c-am fost nimiciţi. De atunci am căpătat obiceiul de a-i cere părerea.

– Talismanul vostru.

– Talisman, vrăjitor – bineînţeles că nu e nici una, nici alta. Dar mi s-a spus că aţi ales un loc pentru baza voastră. Răsfaţă-mă povestindu-mi despre asta.

– Sigur. E la vreo trei sute douăzeci de kilometri nord faţă de noi, în munţi, dar pe un platou larg. Nici o apă mare, dar o mulţime de izvoare şi de pârâiaşe. Porţiunea plată e o pajişte.

– Da, cunosc locul.

– Poftim?

– De pe hărţi. Pare primejdios. În apropiere e o pădure.

– O pădurice, dar există. Frunze tinere. Cât se poate de comestibile. Tată, pe stânci sunt Joe şi în

pădure există animale terestre. Nu cred că acolo a ajuns vreodată vreun grendel.

– Vă plasează exact la extremitatea razei de autonomie a unui Ţânţar.

– Numai până când instalăm captatoarele de energie solară. Dar e cu faţa spre sud şi avem rulouri mari de pânză Begley. O să le-ntindem, şi majoritatea zilelor sunt însorite. Nu o să mai treacă mult timp până când vom genera destul curent electric ca să reîncărcăm acolo Ţânţarii, zise, şi îşi frecă mâinile. Pe urmă o să putem face într-adevăr explorări. Încă o sută cincizeci de kilometri şi ajungem la marginea Stepei Scribului!

– Pentru asta vă invidiez.

– Păi, mergi cu noi...

Bătrânul râse cu blândeţe.

– Ştii că nu se poate. N-aş fi bine-venit printre prietenii tăi, rosti, şi îşi puse din nou pantoful şi îi legă şireturile. Fii prudent, fiule. Nu ştim ce i-a ucis pe Joe Sikes şi pe Linda Weyland, dar ştim foarte bine ce era să ne ucidă aproape pe toţi în timpul Războaielor Grendelice. Nu fi atât de îngrijorat în privinţa unui pericol necunoscut încât să-l ignori pe cel cunoscut. Acum ar trebui să ne întoarcem...

Se opri să se uite la un lichen colorat.

– O clipă.

Micul Chaka continua să simtă o uşoară nervozitate în privinţa excursiilor prin împrejurimi. Erau mult prea departe de adăposturile întărite cu kevlar

din Trecătoarea Lemn Uscat ca să se simtă liniştit. Dar tatăl său avusese câştig de cauză, aşa cum se întâmpla de obicei.

– Uite ce abundenţă, la numai cinci sute de metri de locul morţii. Nimic n-a distrus zona. În copaci sunt Joe, păsăruici şi toate insectele astea mărunte. Indiferent ce i-a ucis pe Joe şi pe Linda, a devorat şi câinii. Şi a mâncat şi tot materialul organic din haine. A fost o anomalie. În realitate, probabil că ăsta e acum cel mai sigur loc de pe planetă – acest soi de fulger n-o să mai lovească aici pentru o vreme.

Fiindcă fiul său nu părea convins, adăugă:

– Dacă eşti îngrijorat, ia cu tine doi dintre sacii pentru supravieţuire ai lui Cadmann.

– Sunt îngrijorat. Grendelii nu pot muşca prin kevlar, dar muşcătura lor poate strivi totuşi un os...

– Ai grendeli în cap. Ai studiat scheletele alea cu tot atâta atenţie ca mine. Asupra lor nu s-a aplicat nici un fel de presiune. Nici un os rupt. Nici o urmă de dinte. Zgârieturi, da, ca şi cum ceva ar fi răzuit carnea de pe oase, dar a fost ceva mic, nu dinţii unui grendel. Indiferent ce i-a ucis, n-a fost grendel – în afara cazului în care i-a fiert ore întregi şi le-a supt apoi carnea de pe oase.

Imaginaţia morbidă a tatălui său îl făcuse să se strâmbe. Atunci care era pericolul? Sacii de kevlar ar fi trebuit să-i protejeze, teoretic, de un nor acid sau... sau de indiferent ce naiba le omorâse prietenii.

Ajunseseră la presupunerea că fusese ceva de natură mai degrabă biologică decât chimică. În minte i se stârni o amintire, ceva dintr-un roman science fiction vechi, despre protozoare gigantice care pândeau în mlaştinile de pe Venus, gata să-i digere pe vizitatorii imprudenţi din spaţiu. Existau filme despre monştri imenşi, care sugeau sânge şi sălăşluiau printre stele.

Nu credea cu adevărat în aşa ceva, dar moartea invizibilă îi mistuise doi membri ai familiei chiar sub nasul Cassandrei, şi singurele indicii erau urmele de *viteză* de pe oase. *Viteza* însemna grendeli, dar cum? Un puzzle fascinant, dacă nu s-ar fi petrecut în realitate.

Scoaseră un timp bun pe restul drumului de întoarcere către mină. Tatăl său nu acceptase cine ştie ce ajutor, nici măcar atunci când sudoarea îi brobonise fruntea şi respiraţia îi devenise şuierătoare. Cu mult timp înainte de apusul soarelui descoperiră că străbăteau ultima porţiune a potecii. Zumzetul maşinilor se auzea clar de la o jumătate de kilometru distanţă – reparaţiile şi repunerea în funcţiune începuseră de mult. O dâră subţire de fum şi scrâşnetele metalului torturat le dădeau de înţeles că o mare porţiune a instalaţiei era tăiată şi reparată. Marele Chaka urca panta gâfâind uşor, dar dăduse drumul braţului fiului său şi mergea în susul coastei ţanţoş şi plin de curaj. Micul Chaka ţopăia ca un balon. În sfârşit liber! Uitase cum era

să urce pe munte fără să care în spate afurisita de oală pentru gătit.

Sylvia Weyland își flutură brațele când îi văzu apărând pe culme. Mirosul de metal topit le înțepa nările. Macaralele și schelele se înălțau în jurul noii barăci a minei. O duzină de muncitori se foiau încoace și încolo, cărând, încărcând, meșterind. Înălțau un adăpost nou, mai rezistent, și Sylvia, biolog transformat în inginer, era șefa echipei din săptămâna aceea – revenea pe continent prin rotație, călătorind cu *Robor*.

– Cum a fost plimbarea? strigă ea.

– Extraordinară!

Ajunseseră ceva mai aproape și își puteau coborî vocile. Femeia transpirase puțin și părea obosită, dar satisfăcută. Ea și echipa ei lucrau cu repeziciune. Două rame noi de oțel fuseseră plasate la locurile lor din structura care avea să găzduiască adăposturi permanente, asigurate împotriva grendelilor, pentru mină și mineri. Deasupra era o antenă care servea drept releu de rezervă pentru comunicarea între continent și baza numită de Aaron Shangri-La, aflată în construcție la trei sute douăzeci de kilometri depărtare.

– Nu văd fauna și flora din jur în măsura în care mi-aș dori-o, se plânse Marele Chaka, când ea se apropie să-l îmbrățișeze. Fiul meu e prea protector. Nu sunt copil.

– Luăm pur și simplu muntele înapoi, zise Sylvia. Resursele noastre continuă să fie divizate. Să

spunem că o să ne simțim cu toții mult mai bine după ce o să cataloghezi mai multe forme de viață, dar asta implică riscuri inevitabile. Ești unicul părinte al Micului Chaka; e atât de surprinzător că e puțin cam – zâmbi larg – posesiv?

Bătrânul se uită în sus, la fiul său, ca o bufniță.

– N-a trecut prea mult timp de când te duceam în ținuturile înalte purtându-te pe umeri. Acum ai putea să mă cari tu, cu mai puțin efort, spuse, și zâmbi. Presupun că orice bărbat dorește să vadă că i-a crescut băiatul. Al meu a crescut ceva mai mult decât ceilalți.

Micul Chaka strălucea de mândrie umbrită de o foarte ușoară tentă de tristețe. Începea să înțeleagă *cu adevărat* că într-o bună zi tatăl lui n-avea să mai fie acolo ca să stea de vorbă, ca să-și împărtășească totul.

Dar până atunci se putea simți recunoscător fiindcă își petreceau atât de mult timp împreună. Fiindcă își puteau împărtăși atât de multe.

Accidentul în centrul căruia se aflase *Robor* nu le afectase relația atât de mult încât să nu mai poată fi refăcută. Nu știa sigur cum ar fi trebuit să facă față situației. Chiar și în momentul acela, întreaga poveste continua să fie înconjurată de volute lente de furie, de resentimente și de dezgust față de propria persoană. Antipatie împotriva lui Aaron Tragon. Furie, nedomolită și mocnind, din cauza morții lui Toshiro.

Dar dacă relaţia cu tatăl lui ar fi avut de suferit...

Nu voia să se gândească la asta. Ar fi fost mult mai dezgustat de sine însuşi. Ar fi avut mult mai multe resentimente.

Furia împotriva lui Aaron ar fi fost mai puternică.

Se întrebă, oarecum ca prin ceaţă, ce ar fi făcut dacă ar fi fost aşa. Însă trebuia să se întoarcă la Shangri-La, să plănuiască expediţia către Stepa Scribului, nu era timp pentru asemenea gânduri.

Stepa Scribului era o câmpie ovală imensă din ţinuturile înalte, care începea de lângă dealurile joase situate la trei sute de kilometri nord-est faţă de baza Shangri-La, întinzându-se apoi pe o distanţă de două mii de kilometri către nord şi către est. Un fluviu lung şi leneş, numit de cineva Zambezi, curgea de la nord spre sud, la o mică distanţă către vest faţă de linia de centru a câmpiei. Avea puţini afluenţi şi împărţea efectiv Stepa Scribului în două zone inegale. Amândouă erau pline de ierburi cu tulpini groase, care creşteau până la înălţimea taliei şi făceau uneori flori minuscule, galbene.

Era numită Stepa Scribului pentru că, atunci când o studiaseră pentru prima oară de pe orbită, păruse acoperită de o scriere străină cursivă, în şiruri late, caligrafiate cu cerneală decolorată, dâre curbe de iarbă cosită ce se apropiau unele de altele, se contopeau şi de despărţeau. *Trebuiau* să fie urmele

unor animale. În ultimul an, abia dacă se mai întâlneau, de parcă s-ar fi evitat cu bună știință.

Stepa Scribului se termina în pădurea de pe dealurile scunde. Printre copaci curgeau neîntrerupt, pe toată durata anului, câteva torente, nici unul mai adânc de câțiva centimetri. Stepa și pădurea fuseseră studiate de pe orbită ani de-a rândul și un singur lucru era sigur: în ambele existau o serie de animale, dar, cu excepția unei zone înguste situate de-a lungul fluviului, nu erau grendeli.

Adăpostul de vânătoare se afla la marginea pădurii. Jessica își lărgi câmpul vizual îndepărtând fără zgomot un mănunchi de crengi dintr-un tufiș și studie cu atenție o cireadă pașnică de cameli, care păștea tăcuți la o jumătate de kilometru depărtare. Ochelarii de luptă îi măriră până când părură să se afle destul de aproape ca să-i poată atinge.

Unul dintre masculi își înălță capul și se uită drept la ea. *Ești un mic găgăuță isteț, nu-i așa? Nu poți să mă vezi sau să m-auzi. Îmi simți mirosul?*

Animalul avea grația unei gazele și gâtul fin și sensibil al unei girafe. Antena lui de insectă, cu pene cenușii, tremura în aerul liniștit, adulmecând. Avea să-i pună în gardă pe ceilalți unsprezece? Ființele umane erau nou-venite pe continent, iar reacția camelilor la un stimul nou era adesea frica-și-fuga. Până în momentul acela, nici masculii, nici femelele greoaie, aducând a rinoceri, nici cei trei „cățeluși"

de dimensiunile unui Saint Bernard nu intraseră în panică.

Jessica rămase întinsă în adăpostul ei săpat în pământ în timp ce Cassandra analiza imaginea luată de ochelarii de luptă și trimitea informațiile înapoi, către Shangri-La, la o sută cincizeci de kilometri depărtare.

– Îl vrem? șopti ea.

– *Abia aștept.*

În vocea lui Chaka se simțea nerăbdarea. Se afla într-unul dintre celelalte adăposturi, probabil fără să vadă direct cireada, dar ochelarii lui de luptă puteau afișa imaginile preluate de Cassandra prin satelit.

– *Culoarea de protecție e aproape perfectă.*

Jessica verifică. Cu ochiul liber, cu ochelari de luptă, din nou cu ochiul liber. Al naibii de bine. Ce făceau camelii? Scanau mediul înconjurător cu nasul și reglau culoarea de protecție în funcție de perspectiva unui eventual prădător? Creaturile erau mai puțin vizibile decât umbra lor, o strategie perfectă de apărare împotriva animalelor de pradă.

Ciudat, medită Jessica. *Nu ne mai gândim doar la grendeli. Aici sunt alte lucruri. Trebuie să scăpăm de poveștile cu baubau ale unei întregi generații, altminteri nu vom reuși să supraviețuim.*

– Ăștia sunt învingători. Iuți, puternici, cu simțuri ascuțite. Și flămânzi. Ronțăie întruna la frunze de când au venit aici.

Chaka răspunse dus pe gânduri.

– *Ştpilul va fi să ţinem cireada împreună. Vrem să protejăm dinamica familiei, dacă e posibil.*

– Cassandra, şopti Jessica. Notează specia tufişurilor, tipul, cantitatea şi gradul de atingere al maturităţii pentru frunzele mâncate. O notă specială cu şabloanele păşunatului pentru pui.

Fuseseră nevoiţi să-i adauge computerului module suplimentare, ca să ţină pasul cu fluxul de informaţii. Ceea ce stârnise o nouă dezbatere: puterea lui trebuia folosită pentru procesarea datelor sau pentru producţie? Se luase o hotărâre abia după ce Zack trecuse de partea secunzilor.

– Putem trăi fără mai multe bunuri de consum, dar nu fără cunoştinţe, spuse el, surprinzând mulţi colonişti din A Doua Generaţie.

Totul era atât de nou, posibilităţile şi problemele apăreau din abundenţă. O puteau iubi dacă erau în stare – planeta Avalon era prea puţin îngăduitoare în privinţa greşelilor.

– *Capcana e pregătită*, se auzi vocea lui Aaron. *Repet. Capcana e pregătită.*

Zâmbi. Avea să fie amuzant. O săptămână de pregătiri. Şi acum...

– La comanda mea, spuse. Trei... doi... unu... porniţi!

Din adăposturile meticulos construite zvâcniră patru tricicluri pentru teren accidentat, cu cauciucuri balon. Cei doisprezece cameli o rupseră la fugă,

aflând uimiți și ultragiați că nu erau singurii maeștri ai camuflajului de pe Avalon.

Animalele se năpustiră către est. Jessica își tură triciclul, dădu peste o movilă de pământ și se propulsă în aer. Izbi solul cu un salt care îi vibră de-a lungul șirei spinării. Vuietul motoarelor cu hidrogen, euforia vânătorii și năvala propriei adrenaline îi oferiră o amețeală delicioasă.

Camelii își schimbau direcția ca un stol de păsări. Jessica îi ocoli prin exterior, împiedicându-i să se deplaseze spre est. Strategia defensivă a animalelor consta în menținerea puilor în mijloc, fapt pentru care erau realmente mai ușor de mânat.

Copitele și roțile stârneau nori învârtejiți de praf gălbui, împuținând lumina lui Tau Ceti. Jessica rămase ușor în urma cirezii în timp ce animalele alergau cu zgomot către orizontul nordic.

– Sunt pe traiectorie, Justin, rosti după ce își curăță gâtlejul de praf.

– *Vă așteptăm, suntem pregătiți.*

În zona aceea, tufărișul era aspru și crescuse la întâmplare, fiind de un cafeniu câtuși de puțin apetisant, cu excepția smocurilor violete de iarbă viguroasă. Pielea animalelor își schimbă culoarea sub ochii ei, imitând frunzișul rar.

Frumos.

– Doi kilometri de țintă, strigă. Fii gata!

În Țânțarul său, Justin vira, ocolind cireada și conducând înapoi, către centru, un mascul răzlețit.

Camelii traversară o fâşie întinsă de pietriş cafeniu. Îşi modificau culorile nebuneşte, în ritmul schimbărilor terenului şi, din perspectiva lui aeriană, avea impresia că solul însuşi curgea ca un fluviu. Îi era mai uşor să urmărească cireada după norul de praf decât prin observare directă.

Totul decurgea conform planului.

– În poziţie. Am contact vizual cu ţarcul.

– Iupiii-iuu-heiii-ho-hoo, se auzi vocea ei.

Justin ştiu că zâmbea.

Jessica îşi trase basmaua ecosez peste faţă când se îndreptă spre mijlocul cirezii. Animalele se despărţiră în faţa ei ca Marea Roşie. În timp ce triciclul se hurduca prin iarbă, cu aproape şaizeci de kilometri pe oră, ar fi putut să-şi întindă mâinile în ambele părţi, atingând câte un camel. Să fie al naibii, erau nişte animale atât de frumoase! Iuţi, puternice, agile – şi inteligente. Puii alergau prin cireadă ca nişte săgeţi, căutând goluri în mijlocul adulţilor protectori. Vuietul triciclului se contopea cu tunetul necontenit al copitelor. Cotiră spre stânga ca să evite un buştean şi ea smuci de ghidon, virând în urma lor.

Agitaţie în dreapta: Aaron Tragon, călare pe Zwieback, camelul domesticit de Ruth pentru el. Dădu buzna dintre copaci, chiar în faţa cirezii.

Animalele virară, derutate pe moment... apoi îl urmară.

Jessica strigă de încântare. La naiba. Aaron avusese *din nou* dreptate. Mirosul lor era extrem de sensibil. Animalul lui căra pungi cu o doză copleşitoare de feromoni de camel. *Trosc* – Zwieback deveni instantaneu masculul alfa. Instinctul lor de turmă şi capacitatea de a se lăsa dresaţi erau de bun augur. Erau un hibrid ciudat dintre cal şi struţ, cu boturi largi, cărnoase, şi picioare puternice.

Triciclul tresăltă violent când traversară ultima culme. În faţa lor era ţarcul, cu gardul înalt de doi metri şi cu perimetrul de un sfert de kilometru.

– Perfect. Ţineţi-i laolaltă, ţineţi-i laolaltă.

Dar abia dacă mai era necesar. Camelii îl urmară pe Aaron, intrând pe poarta deschisă. Jessica se trase deoparte în ultima clipă şi animalele şarjară pe lângă ea, pătrunzând în ţarc. Odată înăuntru, îşi dădură seama că erau prinse în cursă. Fornăiră şi zvâcniră din capete, dar singura ieşire era poarta, iar Chaka o închise deja înainte să descalece Jessica şi să se repeadă să-l ajute.

Alergă în susul rampei scurte care ducea către marginea ţarcului.

Cei doisprezece cameli noi li se alăturaseră altor cincizeci, capturaţi în săptămânile precedente. Cei dintâi fornăiau fără încetare şi, în acest timp, pielea lor îşi schimba culoarea, copiind-o pe a pământului bătătorit dintre copitele lor.

Aaron sări de pe animalul lui şi întinse mâna spre scară.

Alunecă şi căzu pe spate. Jessica îşi duse pumnul la gură. Spaima o paraliză pentru o clipă.

Camelii adulţi se traseră înapoi: nemascat, mirosul omului era foarte diferit de al lor. Doi adulţi se întoarseră cu spatele şi începură să azvârle din picioare.

Mai văzuse acest comportament. Un inel de cameli care proteja puii, lovind iarăşi şi iarăşi cu copitele lor grele, dure şi ascuţite. Nu dădea rezultate împotriva unui grendel, dar camerele de luat vederi urmăriseră creaturile înconjurând un prădător de talia unui urs şi izbindu-l cu copitele până ce îl transformaseră literalmente în terci.

Aaron se târî către scară, se răsuci când o copită îl nimeri lângă umăr şi se avântă în sus dintr-un salt. Urcă două trepte înainte ca altă copită să-l pocnească în coapsă. Mormăi, dar continuă să urce şi, o clipă mai târziu, era în afara razei de acţiune a animalelor, cu buzele arcuite într-un zâmbet satisfăcut. Jessica zări locul unde blugii îi erau murdari şi despicaţi de lovitură. Chaka îl ajută să treacă peste gard şi el se lăsă să cadă pe pământ, cu o bufnitură surdă. O săltă în sus pe Jessica pentru un sărut lung şi fierbinte, apoi îşi flutură mâna, în semn de victorie, către Ţânţarii care se roteau.

Praful le flutură în jur când autogirele atinseră pământul, iar camelii din ţarc îşi înteţiră şi mai mult strigătele.

Jessica urcă pe rampă şi se uită în jos, către ei.

– Mergeți mai departe, puiuților, cântă, pentru sine. E ghinionul vostru...

– Perfect! spuse Justin, bătând din palme.

Ea sări în sus, surprinsă – se apropiase fără zgomot.

– Ce-a mai rămas în program pentru azi?

– Am muncit destul pentru o zi.

Spatele încă o mai durea de când săpase gropi pentru tricicluri, dar nu putea să nu-l iubească. Ce tip nerăbdător și plin de zel. I se părea tot mai simplu să fie rudă cu Justin. Vremurile grele, cel puțin cele cu adevărat grele, păreau să fi rămas în urmă.

– Cred că avem timp să-i pândim pe demonii păianjen. Ce ziceți?

Ea se uită la cer. Tau Ceti era încă strălucitor și încă în înaltul bolții.

– Mai avem cinci ore de lumină. Te-ai gândit la un loc anume?

Chaka ridică un deget uriaș.

– Ce ziceți de desiș, cel aflat la vreo doi kilometri de locul unde-am încolțit camelii?

– Unii ar spune că e cam aproape de apă, îi reaminti Justin.

– Unii mai bătrâni, fac pariu, zise Jessica râzând.

– Exact.

Chaka își flutură nepăsător mâna.

– O să folosim senzori de mișcare și o echipă de acoperire. Senzori de temperatură, dacă preferi.

– Păi... demonilor păianjen pare să le placă zona. Grendelii i-ar mânca dacă i-ar putea prinde,

spuse, și aruncă o piatră către orizont. Cred c-o să ne descurcăm.

Jessica îl bătu pe spate. *Așa te vreau.*

– După cum sună, ai un plan.

În timp ce Justin și Jessica își luau prânzul, doi Țânțari se înălțară și dispărură către est. Un altul sosi cu o încărcătură de hrană pentru cameli.

– O operațiune reușită, vorbi el.

Porțile erau deja din nou blocate. Spre deosebire de tabăra principală, acolo nu existau limite pasive – dar aveau un gard electrificat, pază permanentă, senzori de mișcare și un adăpost fortificat, imun la atacurile grendelilor.

Adăpostul, o baracă, era prefabricat și atestat de colonelul Cadmann Weyland ca fiind sigur împotriva grendelilor. Jessica simțea un amestec bizar de siguranță și dezgust când își aducea aminte cum testa el construcțiile din plastic armat cu filamente de cristal.

Amintire: insula Corabia Neagră era cenușie și stâncoasă, realmente un simplu pinten. Găzduia una dintre stațiile de retransmisie construite între Camelot și continent. Un platou de asolizare pentru Țânțari. Provizii pentru situații de urgență. Un adăpost rezistent la furtuni.

În ziua aceea, valurile se izbeau de stânci propulsându-și spuma în aer, la mare înălțime. Jessica se uita la tatăl ei, aflat alături. Fața lui părea tot atât de cenușie ca stânca și cerul.

Îşi vorbiseră foarte puţin din ziua când îi plantase disruptorul în casă. Din ziua când trădase relaţia lor.

Dinspre nord veneau doi Ţânţari cu tiparele de zbor planificate şi sincronizate cu atenţie, unul pilotat de Evan Castaneda, celălalt de Aaron. Sub fiecare atârnau sapane care susţineau încărcătura de specimene.

Inima Jessicăi începu să bată mai tare la gândul celor ce aveau să urmeze.

– Să luăm mai întâi Ţânţarul VII, zise nepăsător Cadmann.

Autogirul lui Aaron plană deasupra capetelor lor şi vinciul coborî încărcătura. În sapanul acela se aflau trei metri şi jumătate de colţi, solzi gri, gheare şi coadă ţepoasă. Un grendel. Tipul şase era de culoarea cenuşie a nămolului; de altminteri, nu foarte deosebit de cei acum exterminaţi de pe insula Camelot, dar coada avea un cârlig dublu, răsucit în jos... iar gura, un aer solemn, acolo unde hologramele cu ororile din Camelot înfăţişau un zâmbet demonic. Chaka se apropie de creatură cu paşi mari, se ghemui şi o privi în ochi.

Erau deschişi şi se holbau fără să vadă.

Sau vedeau? Putea cineva spune cu adevărat ce se petrecea în adâncurile unei minţi cvasireptiliene? Dar ştiau destul de multe ca să fie siguri că un curent electric de câţiva volţi care i se scurgea alene prin centrii somnului avea să-l păstreze liniştit.

– Falca, rosti Chaka. Articulațiile. Vedeți ce vreau să spun? Mușcătura e mai puternică decât a grendelilor din Camelot, însă ia o îmbucătură mai mică.

Tatăl ei studia animalul ținându-și respirația. Un pretext odată găsit, l-ar fi lovit cu piciorul, l-ar fi împușcat, i-ar fi făcut ceva groaznic, de un milion de ori mai devastator decât tot ce i se întâmplase lui cu ani în urmă.

Dar așa ceva n-avea să se petreacă – nu era omul gesturilor inutile. Dihania continua să doarmă.

Chaka dădu din cap și Cadmann ceru, cu un semn, ca încărcătura nemișcată să fie săltată din nou în aer. Aaron o ridică, apoi o coborî, printr-o trapă, în domul prefabricat. Dacă testul ieșea bine, domurile de acel tip urmau să fie amplasate, în final, în diferite locuri de pe continent.

Construcția avea șase metri în diametru și doi metri înălțime, fiind alcătuită din porțiuni prefabricate, asamblate prin îmbinare în câteva minute. O fixaseră de stâncă folosind piroane și lanțuri.

Cadmann tăie cablul. Țânțarul VII se îndepărtă în grabă și asoliză pe platforma de trei ori mai mare decât el. Aaron sări jos, cu o expresie concentrată pe chipul lui prelung, bronzat.

– Vreo problemă? întrebă bărbatul.

– Nu. Nu tocmai, răspunse el, dar cuvintele îi erau dezmințite de o ușoară umbră de anxietate. E anesteziată de șapte ore, în așteptarea apelului tău.

Cassandra a identificat gaura şi noi n-am făcut altceva decât s-o-ncolţim pe căţea.

Căţea? se gândi Jessica. *Până acum n-a mai spus niciodată* căţea *vorbind despre un grendel. O face pentru tata.*

Cadmann dădu din cap.

– Bun. Să trecem la treabă.

Ţânţarul II trecu pe poziţie. Vinciul lui se extinse, coborând în adăpost un al doilea grendel. Detaşară cablul.

Etanşară adăpostul, închiseră uşa şi o zăvorâră. Ţânţarul II asoliză.

Jessica remarcă expresia feţei tatălui ei. Nu era nici o îndoială, testul îi făcea plăcere.

– Plecăm? întrebă el.

Nimeni nu ezită. Chaka se urcă alături de Evan. Cadmann şi Jessica aleseră Ţânţarul lui Aaron. Autogirele se retraseră la o distanţă prudentă.

– Cassandra, zise bărbatul. Imagine.

Se deschise o fereastră holografică pătrată. Se pomeniră dintr-odată uitându-se în dom.

Cei doi grendeli somnoroşi erau încovrigaţi în plasele lor, părând aproape paşnici. Creatura mai mare era gri, iar cealaltă avea culoarea cafeniu-verzuie a muşchiului. Aceasta din urmă era de tipul trei. Coada ei arăta ca o coroană de ţepi. Ghearele lungi erau făcute pentru căţăratul în copaci. Neobişnuit: majoritatea grendelilor nu se puteau căţăra.

Părea o pradă uşoară pentru cel gri.

Cadmann își drese glasul.

– Cassandra, te rog, înregistrează imagini sub toate unghiurile.

– Desigur.

Jessicăi i se păru că vocea Cassandrei semăna puțin cu a mamei ei.

– Oprește curentul.

– Da, Cadmann.

El respiră adânc. Părea foarte calm.

– Lansați *viteză*, spuse.

Un mic tub cu aerosoli din interiorul domului începu să pulverizeze o ceață roz.

Viteza era secretul grendelilor. Un agent de oxigenare a cărui forță rivaliza cu a combustibilului pentru rachete, o substanță chimică secretată în sacii din spatele lor. Odată intrați în *viteză* ardeau energia mai repede decât orice creatură născută pe Pământ.

Iar mirosul ei era al unui competitor. Declanșa o reacție teritorială, un chef de luptă hiperdelirant, mai puternic decât orice poftă obișnuită de vânătoare. Îi scotea din minți.

Tubul își elibera conținutul șuierând.

Deasupra domului, oamenii planau în Țânțari. Așteptând.

Grendelul mai mic se trezi primul.

Îi priviră ochii deschizându-se. Limba îi ieși de două ori în afară și înapoi.

– *Ar fi trebuit* să se repeadă, spuse Cadmann, părând uimit.

Grendelul verde ar fi trebuit să atace instantaneu. În schimb, primul lucru pe care îl făcu fu să se retragă, lovind în perete, răsucindu-se şi şuierând. Râcâi cu ghearele, căutând o cale de ieşire şi negăsind nici una. În cele din urmă, se întoarse să înfrunte fiara mai mare, cu coada ţepoasă uşor ridicată, ca a unui scorpion.

– E foarte ciudat, rosti încet Aaron. E aproape ca şi cum ar gândi, nu-i aşa? Ca şi cum şi-ar aprecia şansele.

– Şi-a dat seama că nu poate câştiga, zise Jessica.

Cadmann îi privi cu coada ochiului, dar nu spuse nimic.

Apoi se trezi grendelul cenuşiu.

Îl ţintui cu privirea pe cel verde, care sări în aceeaşi clipă.

Ecranul se transformă într-o învălmăşeală neclară de sânge şi colţi. Sângele acoperi camera de luat vederi. Nu mai desluşiră nimic.

– Cassandra, vedere aeriană.

Priviţi de sus, pereţii se clătinau şi se cutremurau, dar rezistau.

– Du-ne jos, ceru Cadmann.

În momentul când atinseră solul, urletele din interiorul domului erau aproape tot atât de sonore ca zgomotul rotorului.

Bărbatul îşi luă puşca din suportul lateral şi îi verifică încărcătura. Letală.

Zgomotele din interior începeau să se domolească. Un ultim ţipăt îndurerat se înalţă într-un

crescendo șuierător. Urmară un *trosnet*, apoi o serie de ronțăieli bolborositoare. După care un sigur șuier agonizant.

Jessica se holbă la imaginea holografică.

– Doamne Sfinte.

– Când se luptă doi tigri, spuse Cadmann, unul moare, iar celălalt e schilodit. Proverb chinezesc.

Satisfacția plină de cruzime din vocea lui o înspăimântă.

Aaron încuviință din cap.

– Și acum?

– Deschide poarta.

Tânărul se apropie de dom. Prin lufturile de la bază se scurgea un lichid stacojiu. În interior, ceva scotea un sunet ritmic, șuierător.

– Deschide, fir-ar să fie!

Aaron trase zăvorul și trânti ușa în lături.

Duhoarea amestecată de *viteză* și de sânge nepământean ars îngroșă aerul.

Interiorul era mânjit cu viscere. Grendelul mai mic fusese redus aproape la niște simple hălci de carne. Al doilea era sfâșiat. Intestinele i se revărsau în spirale cenușii, Creatura dădu să muște, pocnind din fălci și mestecând cu un bot bont, însângerat. Sunetele pe care le scotea păreau suspine.

Își înălță capul șovăind, holbându-se drept la Jessica.

Ea ridică pușca și trase o singură dată, în cap, cu o săgeată explozivă. Țeasta grendelului se crăpă

pocnind scurt, ascuțit, hidos, și împroșcând sânge și creieri la distanță de câțiva metri, în toate direcțiile. Trupul năruit se cutremură o singură dată, apoi încremeni.

Cadmann se uită cu atenție înăuntru și dădu mulțumit din cap. Bătu cu palma în exteriorul domului.

– Toate îmbinările au rezistat, spuse el, calm. Declar oficial că rezistă la atacurile grendelilor.

Jessica se aplecă și vomită.

21

CIREADA

Firea omului e adesea ascunsă, uneori înfrântă și rareori distrusă.

FRANCIS BACON, *Despre firea omenească*, în *Eseuri*

Când stătea de vorbă cu Jessica, Justin avea uneori impresia că dansează step pe un câmp minat. Existau subiecte tabu. Relația ei cu Aaron. Relația ei cu Cadmann. Relația ei cu Justin.

Au.

Katya venise cu o farfurie cu fasole. Îl ciupi din nou.

El își lăsă gândurile să se împrăștie.

– Bună, Kat.

Fata se înclină, apoi se așeză lângă el. Cămașa ei de flanel i se frecă de umăr. Strălucirea lui Tau Ceti era deosebit de intensă și imaginea munților din depărtare unduia în aerul fierbinte.

Dar locul era sigur – cel puțin în privința grendelilor. Distanța față de apă o garanta. Indiferent ce alte pericole ar mai fi stat la pândă... ei bine, asta era o altă întrebare.

Desenă în praf, cu vârful pantofului, o mică potcoavă.

– Bun, spuse. Douăzeci și cinci de kilometri către vest. Acolo începe jungla, și își trage seva, în cea mai mare parte, din cursuri de apă subterane. Cea mai apropiată apă de suprafață e, totuși, la opt kilometri depărtare. O mulțime de animale de uscat lente, de unde deducem că în zonă nu există grendeli. Mergem să căutăm demoni păianjen. Sub semnul întrebării e metoda potrivită pentru capturare. Vreo sugestie?

Se uitară toți trei la harta aproximativă preț de câteva minute, apoi clătinară din capete.

Micul Chaka se apropie fără grabă. Părea mare cât lumea, prăfuit și extrem de fericit. Nu se punea întrebarea de ce. În ultima lună începuse o activitate care avea să dureze câteva generații, catalogarea formelor de viață de pe continent, trimițând din când în când mostre la Camelot, cu dirijabilul. O străduință depusă cu pasiune, debutul unei munci de o viață.

– Tata are câteva idei în privința demonilor păianjen, zise el. Prima este că... va trebui să pierdem unul dintre purceluși...

– Ahhh.

– Şi eu tocmai am început să mă ataşez de ticăloşii ăia mititei şi urâţi, făcu Justin.

– Ei, du-te să-l alegi pe cel mai urât şi transmite-i urările noastre de rămas-bun. Mâine pe vremea asta n-o să mai fie decât un fost porcuşor.

Jessica sări în sus şi îl sărută pe obraz.

– Timpul de odihnă s-a încheiat. Haideţi s-aruncăm o privire.

– Sunt acolo, spuse Chaka.

Senzorii de sunet sesizară zgomotul păianjenilor care îşi ţeseau pânza în timp ce ei stăteau de vorbă. Jessica, Justin şi Chaka se aflau la optzeci de metri distanţă către est, atât de aproape cât era cu putinţă fără să sperie creaturile, punându-le pe fugă. Dar destul de aproape să audă zarva şi cântecul neîntrerupt, neobişnuit de senzual.

– Bun, şopti Chaka. Să-i dăm drumul porcuşorului.

Râmătorul părea derutat. Purta în pântec o cantitate de tranchilizant suficientă ca să ameţească un batalion de grendeli; dar membrana care înconjura toxina nu fusese perforată. Purta şi o zgardă proiectată de Chaka. Din ea pornea un ac, îndreptat către un mănunchi de terminaţii nervoase extrem de sensibile din rât.

Când se săltă uşa cuştii, râmătorul simţi mirosul libertăţii şi o rupse la fugă. Făcuse cinci paşi când simţi prima împunsătură dureroasă. Căzu pe o parte şi se ridică împleticindu-se, ca şi cum nu i-ar fi

venit să creadă ce i se întâmpla. Încercă din nou să alerge spre nord și primi un alt șoc.

Căzu.

– Răutăciosule, șopti Jessica.

– Așa-s eu, încuviință cu sinceritate Chaka.

Râmătorul se întoarse și fugi spre sud. Făcu alți opt pași înainte de a fi din nou întrerupt. Căzu ca lovit de secure.

Deja foarte confuz, încercă de data asta să meargă spre vest, către copaci. Făcu șase pași, apoi se opri – adulmecând de parcă i-ar fi pus aerului o întrebare.

– Asta-i direcția, încuviință Chaka. Ești un râmător de treabă.

Îi trimitea câte un șoc, acum mai puțin violent, la fiecare schimbare de direcție, până când începu să se îndrepte exact către locul unde doreau să ajungă.

Se opri la mică distanță de copaci.

– Face contactul vizual cu păianjenii. Sau viceversa. Și începe muzica.

Cântecul era acum mai sonor și cu o frecvență mai joasă, aproape ca un ecou al sforăiturilor râmătorului.

– Ce părere aveți? întrebă Justin. Dacă un animal e crescut sau hrănit de părinții săi, cât e de probabil să fie condiționat să răspundă la ceva care sună ca vocea mamei?

– Păianjenii îi susură un cântec de leagăn, râse Jessica.

– Ce bizar.

Râmătorul nu mai avea nevoie de alte îndemnuri. Rătăcea năucit în direcția pădurii, un pas șovăielnic după altul. Se opri să roadă ceva verde, făcu încă doi pași și o luă la fugă cu pași mărunți, intrând fericit în pădure.

Ochelarii de luptă ai lui Justin urmăriră automat creatura până când fu înghițită de copaci.

– Se vor concentra asupra prăzii, spuse el, cu voce scăzută. Să mergem puțin mai aproape.

Tufele aveau ceva din mirosul junglei, erau copaci în formă de evantai și arbuști cu țepi, o încâlceală de verde și galben. Înaintară târâș către o nouă poziție de unde puteau privi prin tufișurile încâlcite. Justin auzi deodată un fornăit de durere și de trădare, de spaimă imensă, neașteptată.

Râmătorul se prinsese într-o pânză. Se zvârcolea și se răsucea frenetic, fără nici un folos.

Își focaliză ochelarii. Firele erau verzi și albe și, după toate aparențele, foarte rezistente. Râmătorul făcu un efort disperat, eroic, și aproape că le sfâșie, eliberându-se, înainte să cadă peste el ceva de sus. Ceva lat și fibros: o plasă, sau o versiune mai grosolană a pânzei de păianjen.

Acum neajutorat, se rostogoli pe-o parte și începu să tremure.

Prădătorii apărură din întuneric. Una, două, trei, patru, cinci... șase siluete negre, schematice. Justin se întrebă dacă puteau fi considerați alt gen de crabi

avalonieni, dar nu era așa. În mișcare, semănau într-adevăr cu niște păianjeni enormi, cu trupuri mici, capete minuscule și patru membre lungi, foarte lungi.

– Perfect, spuse Chaka.

Creaturile erau acum mai aproape, iar râmătorul renunțase la luptă. Păianjenii cântau, și cântecul era hipnotic, în acord perfect cu sunetele scoase de râmător. Calmant. Ca un vis. Aproape anesteziant.

– Iisuse, făcu Jessica. Ucide-l, se poate?

– N-ai simțul dramei, răspunse el râzând. Cassandra, acționează implantul.

Râmătorul se săltă o singură dată, cu putere, se prăbuși înapoi și rămase perfect nemișcat.

Cel mai mare dintre demonii păianjen veni mai aproape, sondând terenul. Încremenirea neașteptată nu părea să-i fie pe plac, dar apropierea cărnii proaspete îl copleșea. Coborî, își înfipse colții și trecu la treabă. Ceilalți îl urmară și scena se transformă într-un ospăț general. O întreagă colonie de demoni păianjen se adunase acasă, la cină.

După cinci minute, Chaka se ridică în picioare.

– Să mergem, spuse. Senzorii de mișcare?

– Nimic mai mare de zece kilograme. Nici o schimbare neașteptată de vânt.

– Bine. Haideți.

Intrară în pădure cu armele pregătite, într-o formație tip aripă, modificată.

Pământ spongios sub tălpi. Miros de camfor și de lămâie. Mirosurile păreau tot mai puternice pe

măsură ce în jurul lor explodau culorile. Bolta pădurii nu era deosebit de înaltă, dar fiecare creangă în parte era ajunsă la maturitate și grea de frunze, de lujeri și de fructe... sau de lucruri care semănau a fructe.

La ceva mai mult de o lungime de braț față de Justin atârna ceva violet, bulbos, ca niște boabe de strugure lipite sau ca un fruct de mur. Se întinse și îl îmboldi cu vârful puștii, iar obiectul se transformă într-o colonie de creaturi de dimensiunile unor violete cu picioare, care mișunară în susul crengii și se regrupară cu vreun metru mai departe.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi atins cu mâna goală.

Ceea ce n-ar fi fost cu putință în momentul acela. Erau învelite în membrane ușoare, care le acopereau întregul trup, ca o barieră subțire și rezistentă, impenetrabilă pentru orice, cu excepția unui atacator extrem de hotărât. O precauție pe de-a-ntregul rezonabilă. Chaka catalogase deja cel puțin douăsprezece plante letale și identificase trei specii toxice. Făpturi mărunte, conținând o biotoxină de vreo douăsprezece ori mai puternică decât veninul de viespe. Nu era letală pentru un adult, dar garanta totuși câteva zile de senzații cu adevărat memorabile.

Două creaturi ca niște șopârle se cățărau pe crengi. Necatalogate. Drăgălașe. Probabil veninoase sau mai rău.

Ajunseră în luminiş. Razele lui Tau Ceti pătrundeau pieziş printre frunze, părând filtrate de nişte jaluzele.

– Senzorii de mişcare?

Jessica îşi privi aparatul de la încheietura mâinii.

Îngenunchează să-şi studieze captura. Râmătorul era zbârcit şi pe jumătate devorat. Demonii păianjen îi supseseră mai întâi fluidele, apoi îl sfâşiaseră.

Ei zăceau pe-o parte, nemişcaţi. Feţele erau minuscule, dar asemănătoare cu chipurile omeneşti, cu buzele uşor întredeschise. Unul, cel mai mare, căzuse pe spate. Membrele i se strânseră abia perceptibil în jurul cleştelui cu care îl împunse Chaka.

– E viu.

Îl ridică şi îl examină. Cele patru picioare tremurară. Asemenea corpului, erau acoperite cu păr negru, lins. Păianjenii erau mameloizi, ca nişte Joe, deşi evoluaseră într-o direcţie mult diferită. Dintre buzele cu aspect umed se scurgea o salivă subţire, lăptoasă.

– Închide gura când mesteci, spuse Chaka deplindu-şi coşul, apoi îi puse pe rând înăuntru.

– Îi iei pe toţi? întrebă Justin.

– Sigur. Ar putea fi un soi de stup. E posibil să nu supravieţuiască separat. Îi pregătesc pentru expediere şi îi trimit tatei. Bineînţeles că ar putea rămâne cu gheaţă în creier, încheie el, zâmbind.

Jessica şi Justin studiară plasa. Ea răzui substanţa groasă, vâscoasă, de pe ceea ce părea a fi o imensă

rogojină de lujeri subțiri, și puse un strop într-un flacon pentru mostre.

– Ce naiba e asta? întrebă Justin, scărpinându-se în cap.

– Pare o rețea de frunze, răspunse ea. Păianjenii mestecă fibrele conectoare, lăsând doar chestia asta dură, vânoasă. Și o acoperă cu ceva lipicios, probabil un exsudat biologic.

– Înseamnă că nu e o plasă adevărată.

– Nu. Creaturile interacționează cu mediul.

– E oarecum riscant. Sunt vulnerabili, depind de calitatea materialelor.

– Nu mai mult decât un castor, interveni Chaka.

– De ce ar vrea un copac să-i fie de folos unui demon păianjen?

– Poate îi oferă excremente deosebit de energizante.

Flaconul cu mostre cuprindea tot ce era necesar, și Jessica îl închise cu un pocnet.

– Să plecăm de-aici. Nu mă simt deloc în largul meu.

– Ei, haide. Pădurea-i o minune, întunecată, deasă.

– Da, sigur. Dar eu făgăduit-am să mă întorc acasă.[1]

– Așa e.

Desprinseră o vergea din partea laterală a coșului, o extinseră și o trecură prin inelele din partea

---

[1] Două versuri de Robert Frost (1874–1963), din poezia *Stopping by Woods on a Snowy Evening* (*Popas lângă o pădure într-o seară cu ninsoare*) (n. tr.).

superioară. Chaka şi-o săltă pe un umăr, iar Jessica o prinse de capătul opus. Justin îşi ţinea arma în poziţie de tragere, cu senzorii de mişcare şi termici activaţi.

Dar pe tot drumul de întoarcere către tricicluri nu avură nici un fel de necazuri.

NickNack[1] era o versiune la scară redusă a lui *Robor*, un transportor de marfă care folosea drept lest saci cu hidrogen, destul de mare să poată adăposti doisprezece pasageri şi destul de mic să poată fi manevrat cu ajutorul unui singur Ţânţar. Te puteai baza pe el atât timp cât starea vremii nu devenea nefavorabilă.

Avea formă de trabuc şi plutea deasupra ţarcurilor animalelor. Diavolii păianjen fuseseră criogenizaţi, iar o duzină de specimene de plante şi de insecte erau ambalate şi depozitate cu grijă. Puteau supravieţui cu uşurinţă pe durata unei călătorii de opt ore.

Opt ore, atâta vreme cât zboară pterodonul. Pe de altă parte, ca să parafrazeze vechea glumă, dacă pterodonul ar fi trebuit să meargă pe jos şi să mâne o cireadă de cameli încăpăţânaţi, ar fi durat de douăsprezece ori mai mult.

– Aaron se va întoarce dimineaţă, zise Jessica. Atunci îi putem pune în mişcare. Cassandra, harta.

---

[1] „Flecuşteţul", în traducere din engleză (n. tr.).

În aerul din faţa lor se deschise o hartă cu curbe de nivel, înfăţişând un sfert de continent.

– Măreşte zona în care ne aflăm, Cassie. Suficient. Va trebui să adăpăm camelii în fiecare zi. Vă spun tuturor că trebuie să curăţăm ascunzătorile din ape de grendeli înainte de a ajunge acolo. Triciclurile, caii şi Ţânţarii ne asigură transportul. Înaintăm sărind peste obstacole. Ar trebui să dureze patru zile. Întrebări?

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de buştean. Auzea camelii fornăind în ţarcurile lor. Masculii se ţineau cu dragă inimă după caii impregnaţi cu miros de camel, iar femelele, de talie mai mare decât masculii, aveau să-i urmeze pe aceştia din urmă. Stomacul Jessicăi huruia de adrenalină. O nouă aventură. Pentru asta luptaseră, pentru asta negociaseră...

Pentru asta muriseră...

Îşi vărsă cafeaua în ţărână şi se ridică.

– Să dormim bine în noaptea asta şi să ne-ncepem ziua devreme.

– Da.

– Da.

Gardurile, generatoarele, adăposturile şi un depozit de arme aveau să fie lăsate în urmă. În final, vor exista staţii de alimentare pe întinderea întregului vârf sudic al continentului. Patruzeci şi opt de ore, cu gardurile electrificate şi destule arme pentru a-şi menţine al naibii de bine poziţia până la sosirea

ajutoarelor, care se aflau la mai puţin de douăsprezece ore distanţă.

Bătu palma cu Micul Chaka.

– Bună treabă.

El îi adresă un zâmbet larg. Îi plăcea să se afunde cu totul printre specimene. Se îndepărtă agale, în căutarea unor noi ramuri înfrunzite pe care să le eticheteze.

Jessica şi Justin rămaseră lângă foc. În zilele acelea, tăcerile dintre ei erau nefireşti, şi asta de când... se întâmplase ce se întâmplase. În orice caz, pe el păreau să-l stânjenească mai mult decât pe ea. Iar fata decise că aşa era firesc.

– Aştepţi cu nerăbdare următoarea săptămână?

– O să vedem un teritoriu foarte întins, răspunse el.

– O descoperire valoroasă. Femelele au carne gustoasă şi sunt animale bune de povară. Masculii sunt la fel de iuţi ca nişte cai de curse. Excelente animale. Imaginează-ţi o vânătoare. Cu un soi de costume de camuflaj şi călare pe frumuseţile astea. Te poţi furişa oriunde.

– M-am gândit la aşa ceva săptămâni întregi, zise el, întinzându-se. Ei bine, cred că momentul aşteptat a sosit. Mâine e ziua cea mare.

– Ziua cea mare.

Plecă fără să se uite înapoi. Jessica îşi îndoi genunchii şi rămase cu privirea la foc. Preţuise de când

se știa nenumăratele discuții lungi și intime cu el. Îi lipseau mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată.

Cu toate acestea... ceea ce făcuse ea... ceea ce făcuseră ei era corect. Singurul lucru pe care îl regreta era moartea lui Toshiro. Cel cu mâini iscusite și trup puternic, auriu...

El luase o hotărâre. Așa cum Justin o luase pe a lui.

Așa cum făcuse și tatăl ei. Și toți membrii coloniei.

Focul trosni, se înălță și dogorî mai tare, apoi începu să se stingă treptat. Miezul nopții trecu înainte de a o cuprinde un somn pe măsura oboselii.

Justin fu trezit de agitația cailor. Pentru o clipă, se simți dezorientat, nereușind să-și aducă aminte unde se afla. În casa tatălui său? Se săltă în capul oaselor în așternut și-și spălă fața cu apă dintr-un bidon. Pe continent, orice tabără aflată la distanță de o bază avea să fie lipsită de apă. La răsărit, Tau Ceti părea o felie subțire de roșu, iar aerul se simțea plăcut, răcoros. Preria era tăcută, creaturile care țineau pe Avalon loc de insecte nu scoteau nici un sunet. Drumul îi aștepta conturându-se limpede. Trei zile de călărie pe sub poalele munților, uneori prin ținutul grendelilor, dar erau în posesia tehnologiei necesare pentru a *le* face față. Grendelii n-aveau să le hotărască traseul.

– Cine s-a ridicat primul pregătește micul dejun, strigă cineva.

Justin zâmbi şi turnă praf de ouă şi apă într-o cratiţă. Alţii tocmai se trezeau. Chaka veni să privească răsăritul alături de el.

– 'Neaţa, cowboy.

– Iupiii-iuu-heiii-ho-hoo, făcu Justin.

– Vezi vreo problemă în privinţa colaborării cu Jessica în următoarele trei zile?

Justin îl fixă cu privirea.

– Ştiu că au fost câteva...

– Ascultă, îl întrerupse. Ea a ales. Alegerea n-a fost corectă în totalitate, dar nici întru totul greşită. Şi eu am ales. Avem probleme. Dar e, în continuare...

Căzu pe gânduri. Prin minte îi trecură o duzină de posibilităţi.

– ...din familie, se decise. Suntem o familie. O să găsim o rezolvare.

O oră mai târziu, dinspre sud sosi zumzăind un Ţânţar. Justin se încruntă când îl văzu pe Aaron coborând din cabină. Simţi o străfulgerare de antipatie iraţională, ba chiar de ură, dogorind într-un ungher al minţii sale.

Aaron. *Tot ce e bun aici s-ar fi petrecut oricum. În cele din urmă. Şi tot ce e rău... a fost adus de tine. Ai ştiut întotdeauna cum să faci lucrurile să meargă după voia ta, nu-i aşa?*

Cu părul încă răvăşit, dar frumoasă, Jessica veni să-l întâmpine. Aaron o îmbrăţişă, apoi zâmbi radios în direcţia lui Justin.

– Ziua bună, domnul meu.

– Ador să dorm pe pământ, îi răspunse.

Celălalt hohoti de parcă n-ar mai fi auzit niciodată ceva atât de amuzant şi îl bătu pe umăr.

– E totul pregătit de plecare?

Toată lumea răspunse *da*, în cor.

Sunt nedrept, se gândi Justin. *Struguri acri. Egoism.* Iar o parte a minţii lui şopti: *Ai fi putut să fii tu şeful, dacă ai fi vrut. Dar nu te-a interesat, iar acum Aaron are rolul ăsta, el şi Jessica.*

NickNack dispăruse deja din vedere. Ţânţarii se puseră în mişcare gata să ajute la mânarea animalelor. Două sute de cameli şi zece călăreţi care să-i ţină sub control. Imbolduri cu şocuri electrice şi tranchilizante pentru necooperanţi

Aaron zâmbi larg.

– Urniţi-i din loc! Afară cu ei! strigă.

– Cu biciul! răspunse cineva.

Ţarcul camelilor era făcut din plasă de nailon întinsă între stâlpi. Două linii electrice ţineau la distanţă atât camelii, cât şi prădătorii. Chaka deschise poarta, în timp ce Justin încăleca pe o iapă murgă din adăpostul cailor de rezervă. *I se spune ramada*, se gândi. Cuvântul, ca aproape orice altceva ştiau despre mânatul vitelor, provenea din înregistrările spectacolelor de televiziune de pe Pământ.

Aaron se ridică în scări.

– Bun, avem de parcurs treizeci de kilometri care n-au mai fost explorati niciodată de la sol, strigă. Ţânţarii vor fi cercetaşii noştri, dar staţi în grupuri

de câte trei! Rămâneţi împreună ca să rămâneţi în viaţă. Nimeni n-o să fie rănit, da? Foarte bine, să mergem.

– Heeia!

Katya se ghemuise sub plasa ţarcului. Îşi flutura braţele şi striga, scoţând camelii afară.

Masculii se mişcau cu uşurinţă, zvâcnind rapid, ca nişte păsări, adulmecând aerul şi căutând o şansă de scăpare. Unul se năpusti spre est. Justin îşi îmboldi calul cu călcâiele şi îşi dori încă o dată să fi avut pinteni. Nu era nevoie de ei, dar cizmele şi pintenii aveau hazul lor. Râse şi se repezi după animalul răzleţit, îl ajunse şi îl plesni cu un baston paralizant. Efectul fu uimitor. Camelul căzu exact unde se afla, se cutremură şi îşi schimbă culorile de două ori. Ochii lui imenşi clipiră de trei ori şi dintr-unul i se rostogoli o lacrimă enormă. Pe urmă se săltă pe vine şi îl privi acuzator, de parcă i-ar fi spus: „Bestie!"

Îl mână înapoi, către cireadă. Animalul se întoarse încet, scuturându-se de praf, cu demnitatea neştirbită. Pufni ca o matroană din înalta societate.

Jessica îşi struni calul şi i se alătură.

– Închide gura, îi zise. O să atragi muştele. Bun. Ţi-ai făcut cu siguranţă un fan acolo, nu-i aşa?

El îşi rostogoli ochii, îşi mângâie calul şi continuă să mâne camelii.

Tau Ceti se înălţa neabătut pe cer, însă aerul rămase răcoros. Erau aproape de Ecuator, dar se

îndreptau spre ţinuturile înalte şi în emisfera nordică a Avalonului era iarnă. Probabil că vara era o căldură afurisită în deşertul de la mare altitudine, însă în momentul acela temperatura era suportabilă.

De fapt, era de-a dreptul plăcut. Flori asemănătoare cu macii se întindeau în straturi imense şi el sări de două ori din şa să adune mostre pentru băncile de date ale Cassandrei. Însărcinările ei majore erau catalogarea şi analizarea informaţiilor despre toate formele de viaţă animală şi vegetală şi despre toate mineralele.

Aşa se domesticeşte un continent. Trebuie să-l laşi să-şi încerce puterile cu tine. Unii mor şi se contopesc cu noua lume. Mai mulţi se nasc şi îşi iau partea de viitor.

Dar toate acestea s-ar fi întâmplat, cu timpul. Toshiro murise fiindcă Aaron se grăbea.

Drumul era lipsit de evenimente şi lung, soarele, praful şi adierea răcoroasă erau îmbătătoare. Camelii cântau cântece despre tristeţe şi pierdere. Justin încercă să fluiere în ritmul lor repetitiv.

Chaka veni să meargă alături de el. Călărea pe acelaşi cal cu Wendy Powers, cu care îşi împărţea adesea şi patul.

– Aşa e viaţa, nu?

– Fără griji, dacă asta vrei să spui.

– Întocmai. *Hakuna matata*[1].

---

[1] „Fără griji", în limba swahili (n. tr.).

Călăriră o vreme împreună, păstrând tăcerea. Camelii mugeau și cântau. Bubuitul copitelor lor pe pământul tare era el însuși o muzică.

Wendy își umbri ochii cu mâna și arătă către o movilă asimetrică, de înălțimea unui om, aflată la o sută de metri distanță către nord.

– Încă un mușuroi de gândaci, zise.

Chaka dădu din cap.

– Până acum am numărat o duzină. Zburătoarele alea mici, ca niște crabi. Niște nemernici sârguitori. Doamne, tatei i-ar fi plăcut grozav aici. Sunt atât de multe de văzut.

Merseră încă un kilometru înainte ca Wendy să vorbească din nou.

– V-ați întrebat vreodată ce s-o fi întâmplând pe Pământ?

– Sigur. Eu fac presupuneri. Însă n-avem de unde să știm.

– Au uitat de noi. Eu așa cred.

– Probabil o greșeală de contabilitate, făcu Justin.

Chaka pufni și își îndepărtă calul. Înainte de asta, Wendy făcu un salt atletic, ajungând pe calul lui Justin, și își înfășură brațele puternice în jurul mijlocului lui.

Călăriră o vreme fără să scoată nici o vorbă, apoi ea rosti:

– Precum Clint Eastwood, exact ca în *Rawhide*.

– Da. Dar nu te-au mâncat indienii.

– N-ai fi avut cum să afli asta uitându-te la filme, ți-o spun sigur.

Tăcu o vreme, apoi întrebă:

– Când aveți tu și Jessica de gând să vă iertați unul pe altul?

– Ai preluat obiceiurile Juliei Hortha?

– Nu, sunt sincer îngrijorată pentru voi doi. Și nu schimba subiectul.

– L-a pus pe tata într-o situație ridicolă, zise el, clătinând din cap. Și apoi a făcut din el un ucigaș. Pentru *el* nu e ușor să uite.

– Nu e ușor, repetă ea. Dar n-au fost deja destule necazuri?

– Încerci să faci pace?

Wendy îi sărută urechea și îi suflă în ea aer cald.

– Ai accepta oferta de pace?

– Cum faci vraja asta?

– Oricum îți dorești.

El râse.

– Știi, nu sunt chiar atât de deosebită de tine. Tu ai un tată adoptiv, pe care îl iubești. Eu am un vis – asta-mi ține loc de familie.

– Întreaga colonie este familia ta, spuse el cu blândețe.

– E același lucru cu a nu avea nici una. Aaron e familia mea. Visul lui Aaron. Dacă s-au făcut greșeli, atunci s-au făcut de ambele părți. Trebuie să le dăm uitării.

– Voi. Voi, copiii din eprubetă, păreţi într-un fel... un singur trup uriaş, cu o duzină de perechi de picioare şi cu o duzină de capete. Uneori se pare că nu vă pasă decât unii de alţii.

– Nu e adevărat, şi ştii doar. Eu mă lupt cu Stu Ellington tot timpul. În fine, aproape tot timpul, zise, apoi îi zâmbi şi îl bătu cu palma pe obraz. Dacă te interesează, ştii unde mă găseşti deseară.

Sări de pe calul lui şi alergă fără efort înapoi, către locul unde un triciclu readucea în cireadă o femelă răzleţită.

Justin se aplecă înainte în şa. În ceea ce spusese ea se găsea un oarecare adevăr. Trebuia să existe un mod de a reînnoda lucrurile. Era posibil să reprezinte o realitate, chiar dacă nu o întrezărea pe moment.

Jessica îl salută dând din cap, când se opri în spatele cirezii.

– Frumos ţinut.

El era prudent şi se simţea vinovat pentru asta.

– Superb.

Nu urmă nici un alt cuvânt.

– Jessica, spuse el.

Din gulerul lui se auzi un bâzâit de avertizare, şi el înjură.

– Da, Cassandra?

– Previziunile meteorologice s-au schimbat. În momentul de faţă e şaizeci la sută probabil ca locul pe care vi l-aţi ales pentru tabără să fie învăluit de o ceaţă deasă.

– Adevărat? Fir-ar să fie. La ce temperatură te aştepţi?

– Numai zece grade.

– La ce distanţă se află cea mai apropiată apă curgătoare?

– La doisprezece kilometri.

Doisprezece kilometri. Prea al naibii de aproape ca să poată sta liniştiţi. Păcat – aleseseră un loc frumos, în apropiere de unul dintre izvoare. Se construiseră deja instalaţii pentru duşuri, dar...

Siguranţa e mai presus de confort. Trebuie să alegem un alt traseu.

Chiar în clipa când se gândea la asta, în ureche îi răsună vocea lui Aaron.

– Aţi auzit-o pe Cassandra. Ar trebui să schimbăm traseul. Cei care sunt de acord să alegem ruta de pe Terasă să anunţe.

– Da...

– Da....

– Da, spuse Justin.

– Moţiune aprobată în unanimitate. S-o facem. Ţânţarii II şi VI – începeţi să aduceţi proviziile.

Aerul deveni mai rece. Camelii se străduiau să urce dealul. Piloţii cercetară drumul din faţă, apoi se întoarseră să ridice triciclurile pe platou. Doi rămaseră acolo, iar alţi doi se întoarseră, urmărind poteca pe care se urca. Chaka şi Derik ajunseră lângă Justin şi îşi turară triciclurile.

– Cum merge? întrebă Derik, şi îi întinse un baton de carne de vită uscată.

– După plan, zise Justin şi muşcă o bucată.

Camelii urcau cu greu pe cărarea presărată cu bolovani. Acum erau de un gri prăfos. Era minunat să-i priveşti schimbându-şi culoarea.

Erau aidoma cameleonilor terestri, având în plus un pic de... ei bine, de *viteză*. Pe planeta aceea, totul se întâmpla un pic mai iute. Magic. Ritmul era mai rapid. Şmecheria era să ţii pasul, să gândeşti, să te mişti, să *simţi* tot atât de repede.

În privinţa asta, Aaron avea dreptate. Era necesar să se adapteze la ritmurile planetei. Încercarea de a impune ritmurile terestre era sortită eşecului. Ar fi trebuit să nu mai socotească în ani tereştri... cu toate că schimbarea ar fi presupus o ceartă serioasă.

Unul dintre puii de camel se împiedică, sucindu-şi piciorul lung şi amăgitor de delicat. Alunecă înapoi vreun metru şi ar fi putut să cadă. Justin coborî de pe cal cât ai clipi şi ajunse în spatele puiului cu o secundă înaintea mamei.

Simţi o creastă de os plat, dur, în formă de potcoavă, apăsându-l cu putere pe umăr.

– Nu! spuse, când îl văzu pe Chaka venind cu un baston electric, apoi se uită drept în ochii femelei şi continuă să împingă.

Mama se trase înapoi, îşi propti capul masiv în fundul puiului şi îl împinse la rândul ei.

Împreună, reuşiră să-l readucă sus, în defileu. Femela adulmecă în jurul lui, îi adulmecă piciorul învineţit şi păru mulţumită. Îl privi suspicioasă pe Justin, se aşeză între el şi odrasla ei, dar părea, cumva... cumva mai puţin ostilă.

– Încerci să le câştigi încrederea? întrebă Derik. Presupun că e pierdere de timp. Animalele astea nu sunt altceva decât carne, nu?

– Nu sunt chiar atât de sigur, răspunse Justin. Există o grămadă de creaturi pe care le putem folosi pentru carne. Cred că astea sunt destul de inteligente, şi au o grămadă de avantaje naturale. Ce zici de vânătoare? Te-ai gândit vreodată la aşa ceva?

– Vânătoare. Pe un cameleon uriaş?

Lui Derik îi plăcu ideea.

Partea de sus a terasei de stâncă era plată, cu solul tare. Drumul o traversa pe o distanţă de aproape o sută de kilometri înainte de a coborî din nou către ţinuturile joase. Către ţara grendelilor. Aveau să meargă de-a lungul fluviului care săpase valea, pentru a urca din nou la baza numită de Aaron Shangri-La.

– Explorare, spuse Justin cu glas tare.

Vântul dinspre nord şuiera. Ceva îi lovi faţa. *Ploaie rece*, îşi zise, apoi se corectă. *Lapoviţă.*

– Furtună electrică, transmise Evan în căşti, iar în fundal se auzea huruitul Ţânţarului. Exact ca acelea de sus, de pe Isenstine. Tabăra secundară e

numai la cinci kilometri distanţă. O pregătim *deja*. După aprecierile mele, o să fiţi acolo într-o oră.

– Sună bine.

Ţarcuri prefabricate, foc, căruţă cu sobă pentru gătit şi provizii. Aşa era viaţa.

Fiicele Zeului, două dintre ele, instalate pe terasa de piatră.

Bătrâna grendel privea de jos, din umbra pădurii dese, aflate la cincisprezece kilometri de apa descoperită. Ciudăţeniile îşi schimbaseră direcţia, îndepărtându-se de apă. Nu veneau niciodată prea aproape de apa de la suprafaţă.

Totuşi, aveau nevoie de ea. De pe înălţimi se prelingea un pârâu minuscul. Urma s-o răcorească pe bătrâna grendel pe râpele de piatră golaşă; dar pe terasă avea să fie apă, suficientă apă, dacă era prudentă. Adulmecă zăpada în vânt.

Cu multe nopţi înainte, ciudăţeniile coborâseră de pe înălţimile lor. Douăzeci sau treizeci dintre ele o încercuiseră şi o uciseseră pe una dintre fiicele bătrânei. Dacă erau pradă, încă nu aflaseră.

Crabii din râu dispăruseră de mult, vânătorii-cătărători din acele locuri învăţaseră să nu-i dea atenţie, şi îi era foame. Dacă într-o zi sau două nu găsea nici o pradă, avea să fie nevoită să atace ciudăţeniile.

Se aflau îngrijorător de departe, dar pe dealul de deasupra lor se vedeau copaci; probabil că acolo era apă, probabil că erau ascunzişuri pentru

bătrâna grendel. Apă sau nu, răcorită de zăpada care avea să vină, putea ajunge deasupra lor. Putea să se furişeze cât mai aproape. Să găsească o ciudăţenie singuratică. Să intre în *viteză*, s-o agaţe pe răzleaţă cu coada, s-o tragă pe stânci şi s-o lase să se rostogolească la vale în timp ce ea va coborî drept către apă.

Şi apoi să privească. Nu era nevoie să se întoarcă imediat. Oare răzleaţa avea să strige după ajutor? Avea să trăiască destul de mult pentru asta? Şi ajutorul avea să vină? Ce aveau să *facă?* Asta o interesa la fel de mult ca o masă rapidă.

Ciudăţenii. Cu cât vedea mai mult, cu atât ştia mai puţin. Zburătoarele mici *nu* erau fiicele Zeului. Creaturi rigide, cu aripi atât de iuţi încât deveneau invizibile, semănau cu omniprezenţii crabi avalonieni, cu toate că Zeul nu arăta nicidecum aşa. Era lent şi fără aripi. Plutea ca o bulă, o bulă care îşi schimba înfăţişarea, încercând să se ascundă aidoma unui animal misterios. Nu se putea mişca fără să fie împins de zburătoarele mici. Avea o fiică adevărată, o creatură plutitoare mai mică, împinsă de o *singură* zburătoare măruntă.

Şi acolo exista colaborare, aşa cum colaborau grendelii castori şi alte specii. Era posibil ca Zeul să-şi fi domesticit şi înrobit paraziţii?

Şi prada măruntă? *Ciudăţeniile* se urcau pe micii simbioţi ai Zeului, parcă invadându-i. Bătrâna grendel ştia că există simbioţi şi paraziţi. Nişte

forme minuscule de viață puteau slăbi sau ucide o creatură; altele o puteau face mai puternică. Se întrebase dacă nu exista un simbiot care să deschidă mintea unui grendel... dar care era prea mic să poată fi văzut.

Bătrâna grendel urmărise ciudățeniile pe sute de kilometri. Nu avea nimic de pierdut. Luncile dantelate de ape care îi fuseseră regat în cea mai mare parte a vieții se transformaseră într-o singură mlaștină imensă. De doi ani, de când lumina soarelui căpătase nuanța aceea ciudată, ploile se înmulțiseră. Afurisitele de lacuri se revărsaseră; apa acoperise văile. Bătrâna grendel le lăsase fiicelor ei ținuturile din sud și le urase noroc. Ea avea să meargă în susul apei, pe urmele ciudățeniilor.

Un braț al fluviului se apropia de primul lor cuib, de înălțimile unde sălășluia de obicei Zeul. Brațul principal curgea pe aici, prin locul unde căra Zeul Mic provizii, hrană pentru ciudățenii.

Din momentul când i se deschisese mintea, bătrâna grendel știuse cât de multe altele trebuiau aflate. Cu ciudățeniile lucrurile stăteau astfel: nici un alt grendel, nici un alt *soi* de grendel nu le mai studiase la fel ca ea. Dacă bătrâna izbutea să le înțeleagă, aveau să fie numai și numai prada ei.

Vântul se întețise și purta deja primii fulgi mărunți. Frigul se făcea simțit, în ciuda focului vesel de tabără.

– Camelii se vor descurca, zise Chaka, punându-şi o haină tivită cu blană. I-am observat chiar şi la înălţimi de trei mii de metri şi la temperaturi cu zece grade mai scăzute decât e posibil să avem în noaptea asta.

– Bun, spuse Justin. A fost ceva cu puiul ăla, cu felul în care m-a privit. Până acum n-am mai observat aşa ceva la nici unul dintre ei.

– Ei? Şi ce crezi?

– Cred că acolo era cineva acasă. Poate o inteligenţă comparabilă cu a unui câine. Nu ştiu. Mi-a plăcut. Şi modul în care m-a ciupit mama lui, pentru ca apoi să pară că înţelegea ce făceam. Nu mă pot împiedica să am senzaţia că era conştientă. Puţin. Mai mult decât masculii pe care-i avem în Camelot.

În ultima oră, Ţânţarii veniseră şi plecaseră în grabă. De la Shangri-La sosiseră provizii. În afară de o duzină de paznici ai cirezii, toată lumea profitase de ocazie, întorcându-se la bază pentru un duş şi pentru o noapte de somn.

Jessica apăru în lumina focului, cu braţul în jurul taliei lui Aaron. Râsul uriaşului răsuna destul de puternic ca să umple întreaga zonă. Câştigase. Primii pierduseră. Se aşeză lângă foc şi îşi înălţă glasul, înfruntând rafalele de zăpadă. Vocea lui de bariton străpungea cu uşurinţă vântul:

– În veacul cinşpe, anul nouăş' doi,
Un italian sosit-a.

Matroz, pe străzi turte vânzând
Prin Spania hoinărit-a.

Ştiau cu toţii cuvintele şi începură să cânte refrenul împreună:

– Ştia pământul că-i rotund,
Cu barba lui până în prund
Tot navigând şi tot iubind,
Nemernicul Columb.

Justin tăcea, dar Jessica îi prinse privirea. Schimbară un zâmbet şi, la îndemnul ei, se alătură corului.

– I-a spus reginei, furibund:
Dă-mi marfă şi corăbii,
Şi la Chicago de n-ajung.
Dă hoitul meu la vrăbii.
Ştia pământul că-i rotund...

Katya veni lângă el şi îşi strecură braţul în jurul mijlocului lui. El se lăsă pe spate şi privi stelele, constelaţiile.

– Seamănă încă destul de bine cu cele pe care le privea străbunica... şopti ea.

– Da. Zece ani-lumină nu mai înseamnă tot atât de mult ca pe vremuri...

– Zile şi nopţi vreo patruzeci
Pe-Atlantic i-a dus vântul
Pe mateloţii păduchioşi,
Toţi la muieri cu gândul...

Katya îşi făcea de lucru cu mâinile pe sub hainele lui, chicotind şi respirând zgomotos. Lui

Justin îi era din ce în ce mai greu să se concentreze asupra melodiei.

De ce să ai o asemenea reacţie, se gândi el, năucit de fericire. În realitate, era pur şi simplu în erecţie.

– Pe ţărm cum au sosit, o târfă au ochit:

Zvârrr haine! Zvârrr bişţari!

Femeia într-un sfert de ceas i-a jumulit

De zece milioane de dolari...

Către sfârşitul cântecului (în care Cristofor Columb se întorcea în Lumea Veche cu o colecţie impresionantă de microorganisme din Lumea Nouă), Justin şi Katya se retraseseră deja în sacul lor de dormit. El protestă, spunând că era pur şi simplu prea somnoros să-i facă vreun serviciu. Mâinile ei agile, de sculptor, îl transformară curând într-un mincinos. În câteva minute, se pomeni călătorind pe un val cald şi familiar, care îl urcă lent pe culme, lăsându-l apoi să cadă iute, dar cu blândeţe, în flăcările de dedesubt.

Şi, în cele din urmă, ajunse să stea întins pe marginea somnului, cuprins de braţele Katyei.

– Îţi mulţumesc, doamnă, murmură, cu buzele în adâncitura gâtului ei.

– Cu multă plăcere, domnule, chicoti ea, ca prin vis, şi reuşi cumva să facă o plecăciune, chiar acolo, în sacul de dormit.

Mai adăugă ceva, ceva despre faptul că se întreba dacă acolo, pe continent, nu exista un fluviu pe care l-ar fi putut descoperi amândoi. Îi dădu un

soi de răspuns... râuri înseamnă grendeli, prostuţo... Şi următorul lucru pe care îl ştiu era că visa despre copilărie, despre jocurile cu Jessica, şi cu Aaron, şi cu Chaka. Jocuri pe care Aaron părea să le câştige întotdeauna.

22

STAFII ŞI CIUDĂŢENII

> Prin urmare, în *Dao* se cuprind grinzi şi coloane, urâţenie şi frumuseţe, vastitate, viclenie, înşelăciune, ciudăţenie. Toate formează Unu. Acesta se împarte şi se împlineşte; se împlineşte şi se risipeşte.
>
> ZHUANGZI, *Despre unitatea lucrurilor*, în *Călătorie liberă*[1]

La baza pantei, mişcare în ninsoare. Bătrâna grendel se străduia să-şi păstreze respiraţia înceată şi egală. Zăpada se topea pe ea. Îi era frig, şi asta se întâmpla rar. Însă, dacă *viteza* îi năvălea în artere în momentul acela, avea să moară.

Rafalele de zăpadă unduiră iarăşi. Se înfurie. Ciudăţeniile îi aparţineau. Dar era singură, fusese

---

[1] Traducere de Luminiţa Bălan şi Tatiana Segal, Editura Humanitas, 2009 (n. tr.).

întotdeauna singură, așa trăiau cei de soiul ei. Nu putea face nimic altceva decât să privească. În zăpadă erau grendeli.

Grendelul de zăpadă aștepta alături de surorile sale. Focurile din interiorul lor erau acoperite și domolite de un strat de zăpadă, așa că mirosul curajului și al pericolului erau firave. Cea Rece știa că în apropiere era carne. Îi recunoștea mirosul.

Era carnea celor care știau să dispară. Un animal năucitor se putea afla la numai un *sprint-viteză* distanță, carne care așteaptă să fie luată, pentru a dispărea în clipa următoare, n-o mai vedeai, nu-i mai simțeai mirosul. Dar animalele năucitoare puteau fi prinse dacă îți bătea vântul din față.

De obicei, nu-i plăcea să-și știe surorile alături. Dar animalele năucitoare le puteau hrăni pe toate și adevărul era că prezența surorilor îi mărea șansele de izbândă la vânătoare. În vreme ce prăzile se împrăștiau, fugind de celelalte, *ea* va rămâne în așteptare și va prinde una. O mai făcuse și în alte dăți.

Animale năucitoare, și nu numai: putea simți mirosul. Ciudățeniile erau acolo. Lumea devenea stranie și creaturile acelea făceau parte din stranietatea ei. Erau tot un soi de cameleoni: mergeau clătinându-se pe două labe, dar își puteau schimba pieile și puteau călări pe fiare plutitoare sau zburătoare, sau în spinările animalelor năucitoare, sau pe

făpturi tot atât de iuți ca grendelii în *viteză*, care miroseau a catran. *Prudență.*

Prinse să înainteze încet, pas cu pas.

Justin se trezi în două etape. În cea dintâi ajunse la jumătatea drumului dintre somn și trezie, continuând să fie conștient de visele sale. Visa flăcări dansând și zăpadă care sufoca flăcările.

Pe urmă focul muribund începu să necheze, ca și cum ar fi fost un camel. Un camel aproape speriat de moarte.

Se trezi sărind în sus aproape în aceeași clipă, cu mâna încolăcită în jurul pușții antigrendeli de alături.

– Ridicați Țânțarii în aer! strigă.

Katya se îmbrăcă rostogolindu-se în același timp afară din sacul de dormit și ieși din cort în mai puțin de zece secunde.

El se târî afară și se uită la cameli. Indiferent ce i-ar fi speriat, continua să se afle încă pe deplin în întuneric și destul de departe ca să nu declanșeze senzorii de mișcare, însă nechezau totuși îngroziți.

Gulerul lui țiui. Cassandra.

– Cinci mase de dimensiunile unui grendel se apropie de tabără. Alarmă.

Își puse ochelarii de luptă. Cassandra îi oferi imediat imaginea termică și pe aceea vizibilă la lumina stelelor. Nimic. Solul era acoperit de o mantie de zăpadă, iar din cer cădea și mai multă. În afara taberei

era într-adevăr ceva? Fir-ar să fie, de apa de suprafață îi despărțeau cincisprezece kilometri...

Camelii alergau în cercuri. Când ajunseră la marginea țarcului, zgărzile electrice le oferiră durere în schimbul eforturilor lor – dar durerea nu însemna nimic în comparație cu spaima.

Zbierară. Copitele lor azvârliră în aer mici bucăți de zăpadă.

Zăpadă.

Fir-aș să fiu de orb.

– Cassandra, șopti, vreau un buletin meteo.

– Front slab de furtună, apropiindu-se dinspre nord.

– Unde e cel mai apropiat corp de apă din sud?

– Un lac, la circa douăzeci de kilometri sud.

– Comunicare în circuitul general. Toată lumea sus și la luptă! Ne atacă grendelii. Vântul a purtat mirosul nostru și furtuna le-a permis să ajungă aici. Grendeli în zăpadă! Alarmă generală!

– Am înțeles, răspunse cineva.

– Apărați perimetrul. Ochelarii de luptă pe imagine termică. Actualizări audio pentru toată lumea, în fiecare minut. E de preferat să folosim terminalele locale – să nu riscăm întreruperea semnalului de nivel înalt pe vremea asta.

Mai multe informații, dar mai puțină putere de calcul al rezoluției. Probabil avea să fie compensată.

– Cei mai buni piloți *la bordul Țânțarilor*. Katya, decolează.

Ea era un pilot excelent. Iar acela avea să fie cel mai drastic test pe care-l dăduse vreodată.

Justin își verifică încărcătura armei antigrendeli. Katya nu era singura care avea să fie pusă la încercare.

Jessica împinse puiul de camel înapoi, în cireadă, îl lăsă să se îndese într-una dintre femele. Ochelarii de luptă îi dezvăluiră patru forme calde ghemuite în întunericul din exterior. Erau în așteptare. Cooperau? Sau se tolerau pur și simplu când exista destulă carne s-o poată împărți? Mirosul de camel era destul de puternic ca să atragă toți grendelii aflați în zona dintre ei și fluviu. Să acționăm acum.

Își atinse gulerul.

– Nu vreau să stau să-i aștept. Povestea asta o să scape de sub control. Eu zic să mergem să-i căutăm.

– Îmi place ideea, răspunse Aaron. Țânțar I, Țânțar VI, mergem la vânătoare.

Justin își reglă ochelarii de luptă. Erau sincronizați cu sistemul de vizare al armei – rezultatul nu era o pușcă inteligentă, dar se apropia foarte mult de așa ceva. Reda într-un sistem de coordonate informațiile primite de la senzorul vizual, de la cel în infraroșu în bandă largă și de la senzorul de mișcare, prin intermediul reticulelor suprapuse, unele de un verde palid, altele roșii. Când imaginile se aliniau, aveai o țintă. Și grendelul se mișca.

Acolo! Grendel-flash, aliniere...

Alerga drept spre el, mai repede decât ar fi crezut că era cu putinţă, chiar mai repede decât imaginile grendelilor de la antrenamentele computerizate, mai repede decât se putea mişca o fiinţă vie, şi venea după el, moarte fierbinte în mişcare.

Dacă n-ar fi fost pregătit, dacă nu s-ar fi antrenat de mii de ori cu ajutorul simulărilor computerizate, ar fi fost luat prin surprindere. *La naiba*, dar se mişca iute, drept către el. Toate instinctele îi spuneau să fugă...

Imaginile din vizor erau aliniate. Trase. Zburând cu o viteză de două ori mai mare decât a sunetului, săgeata electrică izbi grendelul, descărcându-şi curentul. Sistemul nervos al creaturii fu străbătut de un *trăsnet* şi creierul i se carboniză, deşi picioarele o purtau către cireadă. *Fizica ia locul biologiei.* Camelii se împrăştiară, dar inerţia aduse grendelul în mijlocul lor şi unul se prăbuşi sub trupul masiv. Chiar şi mort, grendelul îşi închise fălcile, cuprinzând beregata camelului. Ceilalţi continuară să alerge până când îi opriră propriile zgărzi. Îşi behăiră groaza.

– Vin încoace! zbieră Derik. Aveau sacii de dormit unul lângă altul şi el stătea acum în stânga lui Justin. Uite-i că vin!

Zăpada spumegă în trâmbe intersectate. Grendel-flash. Cel puţin şase. Justin viză ţinta, o localiză, trase – şi rată. Clipi şi văzu grendelul cu o sută de

metri mai aproape, gata să cadă asupra lui. Țintă localizată! Trase din nou, trase și Derek. Una dintre săgeți ucise grendelul, nimerindu-l în gât. Dar continua să alerge spre ei. Fizica ia locul biologiei...

Justin se rostogoli într-o parte și Derik în cealaltă. Grendelul brăzdă zăpada printre ei, exact prin locul unde stătuse Justin. Zgârie aerul cu labele, scoțând un sunet groaznic, ascuțit, ca un cazan cu abur perforat.

Un Țânțar coborî brusc de deasupra. Aaron se ancorase în cadrul ușii, unde montase o armă. Gloanțele penetrante se înșiruiră ca un tighel, mai întâi în zăpadă, apoi de-a lungul unui grendel, de la coadă la cap. Sângele împroșcă zăpada. Toată lumea se aștepta ca un al doilea grendel să-l atace pe cel rănit. Așa văzuseră în înregistrările din Războaiele Grendelice. O creatură era rănită și celelalte se repezeau s-o atace, uneori generând o adevărată nebunie. Dar nu se întâmplă. Ceilalți grendeli șarjară, continuându-și înaintarea.

Sunt flămânzi, se gândi Justin. *Flămânzi, și prudenți, și cooperează! Zăpada îi răcorește, și cooperează!*

Hristoase.

– *Grendel-flash, sud-sud-vest*, se auzi vocea Katyei, din Țânțarul VI.

– Îi poți ținti?

– *Nu.*

– Jessica? Poți intra în luptă?

– Am făcut-o.

Justin nu fusese niciodată mai fericit să-i audă vocea. Era în sud. El şi Derik apărau estul, Chaka nordul. Cine era în vest? Nu ştia. *Oricum nu pot face nimic. Rezist în sectorul meu şi sper că toţi ceilalţi ţin piept într-ale lor. Asta spunea tata despre primi. Erau nevoiţi să se bazeze unii pe alţii...*

Ţânţarul II îi zumzăii deasupra capului. Vocea Katyei:

– *Am pierdut contactul vizual. I-am cerut Cassandrei să ne reconstituie imaginile în infraroşu. Furtuna interferează cu transmisia. Nu sunt sigură că instrumentele de bord...*

Sunetul se înălţă pentru o clipă, transformându-se într-un pârâit, apoi se stinse. La naiba. Justin auzi Ţânţarul deasupra capului, coborând prea jos. Ninsoarea se înteţi, o altă rafală se năpusti asupra lui, şi el înjură. Nu vedea nimic.

Căştile pârâiră din nou.

– Încerc să văd...

Şi apoi...

Stu se aplecă în afara uşii Ţânţarului II. Se întâmplau prea multe şi prea repede ca să poată ţine sub observaţie întreaga tabără. Nu-şi făcea griji. Aveau puşti antigrendeli mult mai bune decât cele folosite de primi în Războaiele Grendelice, iar nativii stelari erau mai bine antrenaţi, aveau reflexe mai bune decât nativii tereştri. Exersaseră în simulări, Ţânţarii,

Cassandra şi puşcaşii acţionând împreună, atacând cu maximum de putere de foc.

Aşa se întâmpla în simulări, dar acum era altceva. Vremea o orbea pe Cassandra, şi el era aproape orbit, iar inima îi bătea cu putere, uneori uitând să respire. Se uită cu atenţie printre fulgii de zăpadă, dar nu reuşi să vadă clar.

– *Stu, unde naiba sunt grendelii?* îi urlă vocea lui Justin în căşti.

– Coboară ceva mai mult, îi spuse Katyei. Justin are nevoie de ajutor.

– Bine, răspunse ea. Ăa... nu pot...

– Da? strigă el.

– Nimic. Mă apropii.

Carnea se foia chiar în faţa Celei Reci, dar aerul purta duhoarea morţii şi o putoare chimică, străină. Erau mai multe lucruri pe care nu le pricepea.

O împunse cu capul pe sora ei de alături şi clănţăni din dinţi către ea, primind în schimb un clănţănit de avertizare. Ceea ce ar fi putut lua întorsătura unei întâlniri cu moartea, acolo şi atunci, dacă n-ar fi fost carnea – atât de *multă!* – şi din alte motive. Altele de soiul ei, *din neamul ei*, muriseră, şi duhoarea *vitezei* şi a sângelui de grendel potopea aerul.

Văzduhul se umplea de fum şi de tunete în vreme ce surorile ei plesneau, scuipând sânge şi oase, carne zdrenţuită şi *viteză*. Se simţi izbită de un soi

de panică oarbă. Nu putea începe să priceapă ce se întâmpla, dar văzuse o dată cerul fulgerând de lumină, o *ploaie-de-foc*, şi strălucirea coborâtă din nori izbise un copac. Copacul izbucnise în flăcări.

Iar acum se întâmpla ceva asemănător. Carnea! Carnea! Atât de multă. Însă lumea se întorsese cu susul în jos şi simţea mirosul morţii în fiecare răbufnire de vânt. Lumea se schimba. Venea iadul şi orice era straniu ar fi putut s-o coste viaţa.

Şi iată ceva straniu: din cer se ivi, desprinzându-se brusc, o creatură huruitoare pe care Cea Rece abia dacă o întrezărise printre rafalele de zăpadă, o zburătoare destul de mare ca să mănânce grendeli, cu aripile invizibile în *viteză*. Coborî legănându-se, apoi se trase înapoi, de parcă şi-ar fi dat brusc seama că ajunsese prea aproape de pământ. O ameninţare! O provocare! *Viteza* îi inundă trupul. Un grendel era gata să atace ceea ce îl înspăimânta.

Justin văzu Ţânţarul Katyei coborând, rotindu-se, întorcându-se pentru a coborî şi mai jos. Zgomotul şi presiunea rotoarelor se năpustiră asupra lor şi crescură, umplând în întregime lumea. Autogirul îi ajunse brusc la numai vreo doi metri deasupra capului.

– Zloată! urlă el, ridicându-şi instinctiv mâinile, într-o încercare zadarnică de a îndepărta dezastrul.

Katya se străduia deja să se redreseze. Ţânţarul se îndreptă spre teritoriul grendelilor şi începu să se înalţe.

– Bun, zise Derik. Vor reuși...

Țânțarul se străduia să câștige altitudine, în ciuda vântului și a zăpezii. Luminile de joasă putere clipiră când toată energia electrică se îndreptă spre motoare, însă aerogirul se înclină în jos și se prăvăli.

– Stu, ne prăbușim, apucă să spună Katya.

Zăpada explodă, un nor alb izbindu-se de parbriz. Țânțarul nu răspundea la comenzi și o siluetă palidă i se contura înaintea ochilor. Țipă și își încrucișă brațele, apărându-și fața când fălcile întâlniră botul autogirului. Grendelul sparse parbrizul. Țânțarul se înclină violent spre stânga și ea pierdu controlul. Ajunseră într-un morman de zăpadă. Katya avu timp să spere că în cădere ar fi putut strivi creatura, însă rotorul captă și azvârli o ploaie de zăpadă și de noroi, și se rostogoliră în față, izbindu-se de sol mai întâi cu botul.

– Stu... strigă. Stu, grendelul n-a murit!

Tânărul își șterse sângele din ochi. Își pierduse pușca antigrendeli în cădere. Capul subțire, de torpilă, și o mare parte a corpului armei ieșiseră pe jumătate prin geamul strivit din stânga. Fălcile se deschiseră și se închiseră. Zăpada topită de fierbințeala *vitezei* se transforma în aburi pe bot și fălci. Clănțăni la nu mai mult de un metru de fața Katyei.

Grendelul fusese năucit de prăbușire, însă acum se dezmeticea. Scena părea desprinsă dintr-un film de Halloween, o imensă creatură șerpească se trezea

din morţi. O fâşie lungă din rama parbrizului se răsucise, rupându-se, şi eviscerase parţial grendelul. Creatura se apropia de Stu centimetru cu centimetru, lăsând în urmă o dâră de sânge şi de intestine aburinde. Duhoarea respiraţiei sale de dragon era aproape insuportabilă.

Katya ţipă. Creatura îşi roti capul cu repeziciune şi se holbă la ea de parcă zgomotul pe care îl făcuse, mişcările şi însăşi spaima ei cumplită ar fi fost o sfidare. Stu văzu grendelul, străpuns, muribund, reuşind să pătrundă prin geam, văzu fălcile închizându-se asupra capului Katyei. Închise ochii şi îşi dori să-şi fi putut închide şi urechile, ignorând zgomotul înfiorător de gheaţă spartă, ronţăitul umed, neaşteptata duhoare explozivă de sânge şi de creier.

Clipi apăsat. Katya trăia încă, grendelul încă nu ajunsese la ea. Îşi desfăcu cataramele uşor de manevrat ale centurii de siguranţă şi se azvârli în faţă.

– Hei! urlă, şi îşi repezi pumnul, lovind cu putere creatura în lateralul ţestei.

Îşi simţi încheieturile degetelor sfărâmându-se la contactul cu blindajul de solzi, înjură şi lovi din nou, de data asta în ochi.

Grendelul scoase un răget asurzitor în spaţiul închis şi se întoarse să-l muşte.

Ţipă, conştientizând brusc absurditatea faptei sale, şi îşi azvârli centura de siguranţă cu o smucitură. Se rostogoli afară din Ţânţar, căzând în

zăpadă, și închise ușa în urma lui cu o lovitură de picior. Grendelul înfuriat trecu prin parbrizul de plexiglas. O ignoră pe Katya biruită de isterie, își croi drum făcând zob ușa și se avântă pe urmele tânărului ca un rechin prin apă.

Cum de mai putea fiara muribundă să se miște? Stu înainta clătinându-se, răvășind zăpada. Își abandonase arma... n-ar fi avut niciodată timp să ajungă la ea, dar cum de mai putea creatura să se miște? Intră în *viteză* și se repezi la el. Nu apucase să se îndepărteze mai mult de doisprezece metri.

Justin se puse în mișcare chiar înainte ca Ținărul să atingă solul. Zăpada cădea acum în rafale, un viscol neașteptat care îl orbi, însă avea să-i deruteze și pe grendeli.

– Justin! strigă Derik în urma lui.

Nu se sinchisi. Katya era în pericol de moarte, iar el n-o putea lăsa să moară, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Se avântă în ninsoare, uitându-se cu atenție prin ochelari.

Ospăț, lângă Ținar. Recunoscu haina lui Stu.

Își înlătură din minte greața, spaima și amărăciunea. Acum acțiune. Doliu mai târziu. *Gândește-te.*

Grendelul acela era ocupat. Și părea să fie pe moarte, spintecat. Era chiar posibil să-i țină pe ceilalți la distanță: simțul înnăscut al teritoriului avea s-o protejeze pe Katya pentru câteva clipe.

O auzi scâncind şi hotărârea i se năruí. Aproape. Era o implorare.

– *Justin! Ajută-mă!*

Strigătul ei îl străbătu, trecând dincolo de logică, şi se răsuci.

Îşi aminti ce îi povestise Carlos despre mireasa lui, despre cele întâmplate pe stânci. Îi spusese că nu se iertase niciodată. Că învăţase ceva despre sine însuşi.

S-ar fi putut întoarce în adăpostul său sigur, lăsând lucrurile la voia întâmplării. Ar fi putut să aştepte până se domolea furtuna, sau până îşi termina grendelul masa şi lua o hotărâre în privinţa femeii care scâncea.

Iar mai târziu avea să afle dacă putea sau nu trăi cu asta.

Mai aproape...

– *Justin...!* ţipă Katya.

Şi...

Grendel-flash.

Amintire: la Centrul de Instruire, în domul din mijlocul coloniei, Cadmann îl aşază pe Justin cel de patru ani pe un scaun scund, într-o adâncitură care seamănă cu jumătatea unei coji de ou uriaşe. Bărbatul se aşază lângă el, apasă pe un buton.

Acum se află lângă un râu. E un desen animat, nimic nu e real, şi totul se mişcă încet.

Ceva urât îşi scoate brusc ţeasta din apă. Nu e cu adevărat urât: urât ca într-o bandă desenată,

exagerat de urât, cu ochi bulbucați, dinți înnegriți și sparți și o expresie idioată. Dacă circul lui Dumbo ar fi avut un grendel, atunci acela ar fi trebuit să fie.

Cadmann apasă pe un buton și o rază verde împușcă animalul urât. Creatura se rostogolește, se zvârcolește și dă din picioare. Între labele butucănoase ține o narcisă.

Justin bate încântat din palme.

– Acum e rândul tău, spune Cadmann.

Și râde, dar râsul sună ciudat și băiețelul se miră. Tata vrea să ajungă undeva cu asta.

Gândul se pierde. Micul Justin ia în primire butonul. E *amuzant*.

La doisprezece ani, jocul virtual e o obișnuință. În fiecare săptămână. Toți băieții și toate fetele din Camelot concurează în Joc. E simplu. Sunt simulări de vânătoare. Scenarii cu ascensiuni, cu explorări miniere. Toate sunt simulări. Alcătuiesc echipe sau joacă pe cont propriu.

Într-un anumit moment al Jocului (care poate avea o duzină de alte obiective), apare un grendel-flash.

Ani de-a rândul, în fiecare săptămână, e dezvoltată o altă deprindere. Reacția instantanee. Ochirea. Relaxarea sub presiune. Ținte multiple. Căutarea instinctivă a unui al doilea, al treilea, al patrulea prădător. Și tot așa, fără întrerupere.

Scopul e formarea unui model neurologic de reacție.

– *Grendelul se bazează pe* viteza *lui*, îi spusese Cadmann. *Dar, în afara cazului în care n-ai fost într-adevăr nechibzuit, ai la dispoziție o secundă sau două înainte de a cădea asupra ta. O să vă antrenăm să reacționați în mai puțin de două cincimi de secundă. Vă vom deprinde să țintiți, să evaluați riscul și să trageți de două ori, cu precizie, după procedeul corect. Va fi un reflex, complet inconștient. Vă putem oferi acest dar.*

O să supraviețuiți.

Moartea palidă venea spre el, spulberând zăpada în trombă. Mâinile lui se mișcară mai repede decât le putea urmări creierul, luând linia de ochire cu mișcări perfect coordonate. Creatura acceleră până la peste o sută douăzeci de kilometri la oră într-un timp care i-ar fi ajuns lui să clipească. Dacă ar fi clipit. Dar și asta ținea de antrenament. *Respiră calm. Nu clipi. Trage de două ori.*

Primul glonț sfâșie gâtul grendelului, șocul fiind suficient de puternic să-l abată într-o parte, în afara traiectoriei, astfel încât să nu fie doborât de atacul lui. Al doilea era un glonț incendiar, fierbințeală pentru cel înfierbântat, care azvârlea animalul dincolo de o linie metabolică invizibilă.

Creatura se clătină, căzând pe spate, sfâșiată, sângerând, pe moarte. Ochii ei îi pironiră pe ai lui, labele i se înclinară, sângele de un roșu strălucitor pătă zăpada care se învârtejea căzând între ei.

Grendel-flash, în stânga! Trase din nou, între ochi, și îi reteză creștetul capului. Se răsuci spre stânga...

Grendelul de deasupra lui Stu plecase. Nu plecase: îi zări coada biciuind nebunește aerul și urmându-l într-un morman de zăpadă.

Cineva trase din spatele lui, de două ori. Derik.

– Oprește-te, spuse Justin.

– De ce?

– Toți ceilalți sunt hamburgeri.

Încă mai evalua situația. O greșeală de raționament ar fi fost îngrozitor de stânjenitoare.

Cadavrul distrus al lui Stu zăcea într-o adâncitură din zăpadă. Rana grendelului fusese groaznică; îi văzuse intestinele atârnând, încolăcite. Sângele aproape clocotit pe care îl împroșcase topise câțiva metri cubi de zăpadă. Către troian duceau alte trei sau patru adâncituri întunecate; alt sânge împroșcat. Grendelul dispăruse în zăpadă, *acolo*, iar cele două gloanțe explozive ale lui Stu erau două pustule interconectate chiar în locul acela, în mijloc; dar Justin văzuse zăpada mișcându-se spre dreapta, și acum o văzu clintindu-se iarăși. Grendelul nu se mișca – stătea ghemuit, se gândi –, dar zăpada troienită se topea.

– Mi-ar plăcea să-i ofer lui Chaka un leș intact.

– Încă mai e periculos.

– Bineînțeles, va trebui să-l ucidem, nu să-l studiem. Aud cumva glasul lui Zack Moskowitz? Acoperă-mă.

Alergă spre Ţânţar cu arma în poziție de tragere, acoperit de Derik. Katya era ghemuită în spate,

înghesuită cumva înapoia scaunului. Își cuprinsese umerii cu brațele și un rictus de groază îi schimonosea fața.

Se uită la el fără să-l vadă. Își puse mâinile peste ale ei.

– Vino, îi spuse. Ești în siguranță.

Katya se încleștă de mâna lui. El se aplecă spre podeaua Țânțarului distrus, luă pușca antigrendel care îi aparținuse lui Stu și o puse în brațele ei.

Asta lămurea lucrurile. Ciudățeniile cooperau.

Viteza se infiltra în sângele bătrânei grendel, indiferent ce ar fi făcut. În toată viața ei, nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Se părea că și Cele Reci puteau coopera, când prada era suficient de bogată să le hrănească pe toate. Dar împotriva ciudățeniilor...

Ultima dintre ele fugise. Era cea mai mică, nici măcar nu încercase să ucidă ceva. Micuța privise, și acum alerga, cu trupul aburit de *viteză*, către cel mai înalt troian de pe deal. Către bătrâna grendel, îngropată în zăpadă, cu excepția trompei și a ochilor.

O izbi în flanc, își înfipse dinții chiar în fața piciorului din spate și smulse carnea. Răsucindu-se în urma impactului, grendelul de zăpadă se izbi de troian, afundându-se în el dintr-o parte. Își croi drum în afară cu ghearele, într-un vârtej difuz de zăpadă, însă bătrâna era o dâră informă și fierbinte, pierind în depărtare.

O luă drept în josul dealului, prin întunericul dintr-o viroagă. Ciudăţeniile n-aveau cum s-o vadă. Grendelii de zăpadă muribunzi şi răniţii lor le reţineau atenţia. Alerga peste troiene, dar zăpada se termină în dreptul copacilor.

Se opri la mică distanţă de locul acela, rostogolindu-se. Zăpada nu era suficientă – îşi dorea cu adevărat apă –, dar avea să se descurce. Se răsuci, înviorată, clocotind de *viteză*. Continuă să se rostogolească până când se opri într-un troian. În timp ce neaua începea să se topească, se uită pentru prima oară în urmă. Grendelul de zăpadă era cu mult mai în susul pantei. Se apropia clătinându-se, în *viteză*, dar cumplit de stângaci, cu sângele ţâşnindu-i dintr-o parte.

Toţi grendelii aveau ceva în comun: în *viteză*, inimile lor zvâcneau ca aripile motoare ale unei păsăruici avaloniene. Pierdeau sânge *cu repeziciune*. Bătrâna grendel lăsă *viteza* să i se prelingă din vene. Se târî de-a-ndăratelea, peste zăpada care se topea la atingerea ei, intrând cu spatele în întunericul pădurii. Grendelul de zăpadă o urmărea poticnindu-se, mişcându-se din ce în ce mai încet şi astupând dâra pe care o lăsase ea printre troiene.

Oare ciudăţeniile aveau să ia urma ultimului grendel de zăpadă? Poate că da. Ciudăţeniile nu lăsau nici o întrebare fără răspuns. Dacă o vor face, n-o vor găsi; numai prada ei. Dacă nu, peste încă o zi, grendelul de zăpadă avea să fie o masă delicioasă.

Bătrâna grendel începea să creadă. Zeul nu-şi dresase paraziţii. Răspunsul era şi mai nebunesc.

Carnea ciudăţeniilor n-o mai interesa. Ciudăţeniile înrobiseră Zeul. Avea de gând să afle cum se putea face una ca asta.

23

CUCERIREA

Şi ce e cu acele incidente în cazul cărora o persoană pare să treacă dincolo de ceea ce înţelegem prin limitele normale ale răbdării, puterii sau dozei suportabile de durere? Ne place să vedem în aceasta o demonstraţie a faptului că puterea voinţei poate înfrânge legile fizicii, care guvernează lumea. Dar abilitatea unei persoane de a rezista în circumstanţe pe care nu le-am fi crezut suportabile nu denotă nimic supranatural. De vreme ce senzaţiile noastre de durere, de depresie, de extenuare şi de descurajare sunt, ele însele, simple produse ale activităţii creierului nostru – şi sunt cele menite să ne avertizeze înainte de a ne atinge limitele finale –, nu avem nevoie de o putere extraordinară a minţii asupra materiei pentru a le înfrânge. Totul

ține mai degrabă de descoperirea unor metode prin care să ne reorganizăm prioritățile.

În orice caz, ceea ce este dureros – ba chiar și orice este „simțit" în vreun fel – poate depinde, în ultimă instanță, într-o mai mare măsură de cultură, decât de biologie. Întrebați-l pe orice participant la un maraton, sau întrebați-o pe amazoana dumneavoastră preferată.

MARVIN MINSKY, *Societatea minții*

Furtuna încetă și cerul se limpezi. În acele două ore, Aaron folosise Țânțarii rămași ca să strângă laolaltă camelii masculi, în timp ce Justin stabilea un perimetru defensiv complet, cu detectori de mișcare.

Munca îi ținu ocupați ore în șir. Când terminară, când ultimul camel ezitant fu readus în ciread㠄, nativii stelari se întoarseră la realitatea înfiorătoare a zăpezii răvășite și însângerate și a trupului prietenului lor, înfășurat într-o prelată transformată în lințoliu.

Justin îngenunche alături de giulgiul cafeniu, meditând.

– Te cunosc, Stu. Tu ai fi dorit să ne aducem aminte că sistemul nostru defensiv a funcționat.

Aaron dădu din cap, încuviințând.

– Când nativii tereștri au întâlnit pentru prima oară un grendel, a fost un masacru. Acum n-a fost

decât o luptă. Nu l-am pierdut decât pe unul dintre ai noştri.

– Cu unul mai mult decât ar fi trebuit, zise Jessica.

Săpa cu vârful cizmei drepte într-un petic de zăpadă murdară, cleioasă. Capul de sub prelată era deformat, hidos. Chiar şi aşa, înfăşurat, trupul părea... frânt. Zdrobit.

– Vrea cineva să spună ceva? întrebă Justin.

Katya dădu din cap şi îşi aplecă uşor fruntea.

– Stu, rosti, şi răsuflarea îi ieşi dintre buze ca susurul unui abur. Ai *murit* pentru mine.

Justin se ridică şi îi cuprinse umerii cu braţul. Fata se lipi de el.

Se lăsă o tăcere îndelungată, fiecare aşteptând să vorbească altcineva mai întâi. Nu se auzea nici un sunet, în afară de vânt, de Ţânţarii din depărtare şi de mugetele cirezii de cameli.

– Îl trimitem la Camelot? spuse Jessica în cele din urmă.

– Nu, răspunse Aaron, neaşteptat de vehement. Am venit aici să cucerim continentul. Lăsaţi-l să fie îngropat aici, unde a căzut. O să marcăm locul cu pietre, iar Cassandra o să-l înregistreze. Trimiteţi-l vântului, cerului şi soarelui.

– Dar...

Aaron nu asculta.

– Adevăratul lui monument va fi la Shangri-La, locul la a cărui construcţie a ajutat. Acesta e acum

pământul nostru. În întregime. Nu Camelot, nu Surferi. Acesta e pământul nostru.

Soarele din mijlocul zilei topise destul de multă zăpadă ca să expună leşul eviscerat al grendelului – ucigaşul lui Stu. Aaron trase în el glonţ cu biotoxine şi cadavrul nu zvâcni. Pe urmă Ţânţarul V coborî, aducându-l pe Jasper Doheny, odată cu drujba expediţiei.

Chaka preluă iniţiativa cu lama zumzăitoare nimicitoare. Îşi începu autopsia cu o decapitare.

Apoi trase în repetate rânduri de pielea sfâşiată, măsură dinţii şi coada şi notă totul într-un carneţel.

– Ştiţi, spuse el, cu voce scăzută, partea interesantă este că nu şi-au *tolerat* pur şi simplu prezenţa. Ceea ce ar fi fost suficient de uluitor – dar au părut de fapt să *coopereze*.

– O idee destul de deprimantă, făcu Jessica.

– Alarmantă e un cuvânt mai potrivit, zise el, şi mişcă falca ruptă într-o parte şi într-alta, apoi îşi trecu mâna peste ţeasta deformată, nu tocmai simetrică. Abilitatea grendelilor de a se organiza... cât de cât... implică un nivel de inteligenţă sau de structurare socială cu care nu ne-am mai întâlnit până acum. Va trebui să ne gândim foarte bine la asta.

Justin strânse mâna Katyei. În ultima oră, stătuse aproape tot timpul lipită de el.

– Ce propui? întrebă.

– Lăsăm zăpada să îndepărteze ceva mai mult fierbinţeala, apoi îl ducem la Shangri-La şi îl

criogenizăm. Pe urmă îl trimitem la Camelot cu următorul transport. Vreau să aflu părerea tatei despre creier.

Aaron dădu din cap.

– E genul de lucru care o să le placă. O enigmă.

Își trecu palma peste fața prelungă.

– M-am săturat de locul ăsta, spuse cu înverșunare. Să plecăm naibii de-aici.

Bătrâna grendel le văzuse făcând bucăți un grendel de zăpadă și purtându-se cu fiecare bucată într-un alt mod. Nu mâncaseră nici una. Neliniștită, coborî dealul.

Grendelii de zăpadă înspăimântaseră ciudățeniile și se părea, într-o foarte mare măsură, că acestea cercetau ceea ce le speria. Nu era de părere că se afla în siguranță spionându-le. Se opri și se îngropă deasupra leșului grendelului de zăpadă pe care îl omorâse. Dacă privea de acolo, ar fi trebuit să nu fie în pericol.

Fiicele Zeului se înălțară în aer și zburară către răsărit.

Animalele năucitoare plecară către apus într-un grup foarte mare, înconjurate din toate părțile de ciudățenii.

Ciudățeniile plecau... plecaseră. Nu găsiseră ultimul grendel de zăpadă. Bătrâna descrise un cerc larg, uitându-se după capcane și iscoade. Văzu câteva dintre cutiuțele pe care le puneau uneori ciudățeniile

în locurile de unde priveliștea i-ar fi putut fi de folos unui spion, și prin fața cărora avea grijă să nu treacă.

Până una-alta, se instală să mănânce.

Ciudățeniile nu știau totul. Bătrâna grendel era ciudat de liniștită.

Cireada se mișca din nou, și scoteau un timp bun. Justin zărea marginea platoului. Dincolo de el, niciodată văzută cu ochiul liber, se afla o savană care acoperea o treime din continent. Erau mai departe decât ajunsese vreodată un om din Camelot, fără să se afle de fapt pe orbită.

După ce Țânțarii veniseră zumzăind să ia grendelii și victimele omenești, Katya jurase că era destul de calmă să poată conduce un triciclu. De atunci se repezise de două ori până la Justin, să-i trimită sărutări pe vârfurile degetelor. Un bandaj îi ascundea o tăietură albăstruie și câteva cusături, acoperindu-i jumătate din față și schimonosindu-i râsul, transformându-l într-o expresie sălbatică.

Abia așteaptă să se lase noaptea, medită el. *Toată povestea asta cu* eroul meu. *Ar trebui să fie... interesant.*

Pe urmă se întrebă dacă ea avea coșmaruri. Trecând prin ceea ce trecuse Katya, o altă femeie ar fi devenit catatonică. Dar el avea să fie acolo, s-o strângă în brațe.

Țânțarii cercetași găsiră un traseu de coborâre de pe platou. Îl verificară mai întâi din șaua calului,

apoi călare pe cameli. Cireada porni spre pajiştile situate trei sute de metri mai jos. Acolo pământul era plat, ca tăblia unei mese imense ce părea să se întindă la nesfârşit, culoarea brun-verzuie devenind treptat tot mai verde, pe măsură ce coborau. Un fluviu lat, maroniu, şerpuia în formă de S. Ici şi colo se aflau pâlcuri de copaci.

Coborârea le luă cinci ore. Le mai rămăsese încă destul ca să parcurgă alţi câţiva kilometri înainte de a-şi face tabăra.

Iarba era înaltă aproape până la brâu, bogată, albastru-verzuie. Triciclurile lăsau în urmă brazde când se mişcau în mare viteză.

Iapa lui Justin mesteca fericită iarba. Analizele demonstraseră că era comestibilă; nu erau nevoiţi să transporte prea multă mâncare pentru animale cu Ţânţarii. Se aplecă şi smulse un fir, luă o muşcătură minusculă şi şi-o îndesă între molarul din spate şi guma de mestecat. Strânsă între dinţi, era dulce-amăruie, nefiind deloc rea.

În viitor, aceea avea să fie ţara vitelor. Triciclurile de deplasau cu repeziciune, oprindu-se ici şi colo să facă înregistrări şi să ia eşantioane pe care urma să le analizeze Cassandra mai târziu.

Computerul îi şopti în ureche:

– Văd o floare stranie. Întoarce-te din nou către stânga, te rog.

Se conformă şi nu-şi dădu seama despre ce vorbea. Dar...

– *Așa.* Vrei să culegi una dintre *ele*, te rog?

Cireada se afla în spatele lui și, dacă exista ceva dorit de computer, atunci trebuia să-l ia în momentul acela, înainte de a-l distruge copitele și dinții.

Floarea se afla în mijlocul unui petic de iarbă albăstruie, și în jurul ei se târa o creatură ca un gândac.

– Ce e, Cassandra?

– Mai aproape.

Se apropie și zări deodată ceva de un real interes.

Gândacul trăgea de un bulb fibros de pe plantă. Pe de altă parte, bulbul părea să fie o rețea de fibre împletite... iar o parte dintre frunzele cărnoase ale plantei erau alcătuite aproape exclusiv din asemenea fibre, orientate către cer.

O creatură minusculă, aducând cu o șopârlă, nu cu mult mai mare decât insecta, se urcă pe tulpină și atacă frunza. Aceasta începu aproape imediat să-și schimbe culoarea, de la un roșu cărnos la albastru, lăsând să se prelingă o rășină albastră.

Făptura care semăna a șopârlă încercă să scape, dar rășina o prinsese. Fibrele se agitară. Se înfășurară în jurul șopârlei, strângând-o cu putere. Eforturile creaturii înclinară încet planta, iar frunza se încovoie și se întoarse pe dos.

Fascinat de întregul proces, care nu durase mai mult de cinci minute, Justin aruncă o altă privire către gândac, care continua să trudească din greu la cealaltă frunză. Acum pătrunsese acolo, și... devora ceva.

– Oo, făcu el. Cassandra, ce vezi?

– Un microsistem ecologic care trebuie studiat, veni răspunsul ei calm.

– Eu văd un necrofag care jefuieşte o plantă carnivoră, spuse Justin, pentru consemnare. Pe furiş, aş zice.

– Eşantion, te rog.

Scutură planta, şi gândăcelul îl observă. Se întoarse – şi deschise nişte fălci disproporţionat de mari. Îi depăşeau dimensiunile degetului lui mare. Însă aripile erau de trei ori pe atât. Se îndreptă spre orizont atât de repede încât aproape dispăru.

Al naibii de repede. Atât de repede încât...

– Cassandra, gândacul ăla era în *viteză?* întrebă, şi nu-i plăcu încordarea din propria voce.

– E posibil.

Suna ca o acceptare.

– Cred că am găsit o altă specie care foloseşte *viteza*. Corelaţii? Concluzii?

– Conform observaţiilor, e necrofag. Nici o altă concluzie validă ca urmare a informaţiilor existente.

Replica îl făcu să se simtă *ceva* mai liniştit, dar nu cu mult. Chemă un triciclu ca să recolteze eşantioane.

– *Un Ţânţar raportează prezenţa unui animal mare în apropierea ta, Katya, către sud-sud-vest.*

Justin o însoţea pe un triciclu cu două locuri. Pierderea lui Stu îi obseda pe toţi, dar mai ales pe ea.

Își petrecuse peste o mie de ore alături de el, în Țânțarul acela. Era normal s-o doară.

Noaptea ei fusese plină de vise urâte. În dimineața aceea nu și le reamintea. Era proaspătă și plină de viață, de parcă ar fi dormit mai bine decât Justin.

Îl îngropaseră pe Stu acolo unde murise. Doreau cu toții un soi de ceremonie, dar Aaron nu fusese de acord.

– Îl vom comemora la Shangri-La, spusese.

Stu era un copil din eprubetă, niciodată adoptat. Nu avea nici o rudă printre primi. Aaron și ceilalți erau singura familie pe care o avusese, și îl lăsaseră să vorbească în numele lor...

Acum luau trofeul, singurul lor cap intact de grendel. *Un schimb nesatisfăcător.*

Justin își dădu seama că mâna i se furișa ca s-o acopere pe a ei. Ea își întinse degetele, acceptându-i gestul. Mișcarea aceea neînsemnată părea, cumva, mai intimă decât momentele în care îl primise cu plăcere în trupul ei. Ochii ei aurii, cu puncte verzi, îl priviră scânteind. Bandajul continua să fie în același loc.

– Să aruncăm o privire.

– Cassandra, vrem o scanare a împrejurimilor, pentru descoperirea grendelilor, ceru el.

Considerabil de numeroșii ochi și urechi ale Cassandrei se concentrară asupra zonei. O hartă în

relief străluci în spațiul rezervat hologramelor, mai întâi gol, dar umplându-se cu iuțeală.

Nu exista nici o sursă de apă care să adăpostească grendeli, în afară de fluviul aflat la treizeci și cinci de kilometri distanță.

Intenționau să-l evite. Cireada urma să se adape a doua zi. Țânțarii lor dispuneau de timp suficient pentru curățarea iazului înainte de sosirea camelilor. Ei, unde era „animalul mare" semnalat?

Justin eliberă pedala ambreiajului și vira spre locul indicat, către sud-sud-vest. Iarba înaltă îi ajungea mai sus de cap. Încerca să se uite cu un ochi înainte și cu celălalt la mica holoscenă pe care le proiectase Cassandra hologramă realizată din perspectiva Țânțarului.

Reprezenta un trapez trasat cu rigurozitate, de un cafeniu palid pe fundalul ca de aba. Un crab avalonian, se gândi Justin, văzut aproape de deasupra. Unde erau picioarele? Probabil sub el. Părea să aibă smocuri de păr pe margini. Iar el trebuia să ajungă mai aproape.

Vedea pterodoni rotindu-i-se deasupra capului... și nimic în față. Privea printr-o perdea de iarbă. Care dispăru, fiindcă ajunseseră pe o pajiște cu iarba retezată de curând. Zâmbi și acceleră, încântat de priveliște. Iarbă înaltă în stânga și în dreapta. Dar nu zări nici urmă de creatura misterioasă înainte de a auzi vocea Katyei:

– Ne uităm la capătul dinspre pupa. Justin, am găsit scribul!

Scribul? Reuşi să privească în perspectivă. Ocupa aproape jumătate din orizont, părea o formă de relief şi se îndepărta încet de ei. Era camuflat, dar explicaţia era alta. Nu-l văzuse fiindcă era prea mare!

Katya îl privea râzând. Lui i se tăie răsuflarea, de parcă ar fi fost pe moarte.

– Cassandra, spuse, verificare de raţionament. Ăsta ar putea fi scribul? Creatura care trasează potecile vizibile de pe orbită?

– Urma lui şi cele ale scribului sunt identice, răspunse computerul. În absenţa datelor contradictorii, concluzia e validă.

Se apropiară mai mult. Nici un ochi vizibil în acea parte a animalului.

Aproape nici un detaliu, doar muchia unei carapace imense, de culoarea pământului dezgolit, îndepărtându-se încet.

Nu se legăna. Naviga. În siajul său, iarba rămânea de câţiva centimetri, punctată de brazde de fân înalte de vreo şaizeci. Excremente?

Ceva care părea un crab plat uriaş aluneca în susul uneia dintre grămezi, mişcându-se la fel de încet ca scribul şi fără nici o pauză. Un pui?

Vorbind pentru sine însuşi şi pentru înregistrările Cassandrei, Justin aduse triciclul din nou în iarbă. Trei pterodoni se roteau cu mult deasupra.

Conduse pe jumătate orbește prin iarba preriei, ocolind pe departe animalul acum invizibil.

– Nu vreau să-l sperii, îi spuse Katyei, și se pomeni deodată chiuind.

Un pumn mic îl pocni între umeri.

– Ce e?

– Imaginează-ți-l căzut pe spate, zise el, abia putând vorbi de râs. Pocnind aerul cu labele. Nu mă lua în seamă.

Probabil că ajunsese cu mult înaintea creaturii. În susul pantei se afla un pâlc de copaci coamă-de-cal. Trase triciclul în umbra lor, opri motorul și așteptă. Pterodonii erau tot deasupra lui. Un al patrulea veni să li se alăture. Unul ieși din formație și zbură către scrib.

O creatură de asemenea dimensiuni... n-avea să încerce să reteze *copacii*, nu-i așa?

Se aflau pe o mică ridicătură a terenului, cu trei kilometri înaintea cirezii de cameli. Ceva mai jos de ei, acum la nu mai mult de două sute de metri distanță, se afla cea mai mare făptură pe care o văzuse Justin în viața lui. Un crab... evident evoluat dintr-un crab cu carapace, aidoma celor avalonieni, aidoma păsărilor cu aripi fixe. Dar pe spinarea lui puteai construi un oraș! Sau, oricum, un sat...

De fapt, pterodonul coborî pe spatele lui, alăturându-li-se altor douăzeci. Cinci cercuri contopite, un cuib comun, se întindeau de-a lungul părții din față a carapacei.

În partea dinainte a scribului, la nivelul ierbii, se vedea o linie de un albastru profund. Părea să se onduleze. Buze, sau numai buza de jos... poate.

Nici o altă parte a creaturii nu era în mişcare. Aluneca aidoma unei plute pe un râu lat. Toate mişcările se petreceau probabil sub carapace. Alte creaturi de tipul lui, crabii avalonieni, gândacii şi păsările, se descurcau folosindu-se de patru membre mobile şi de o nelimitată ingeniozitate în privinţa formei carapacelor.

Katya se ridică de pe locul ei, se uită printr-o pereche de ochelari de luptă şi fluieră pe o notă joasă. Îl înghionti şi îi întinse ochelarii.

Privit prin ei, animalul era mult mai impresionant. Tot atât de mare precum...

– Cassandra, e cel mai mare animal cunoscut?

– Nu. Balena albastră e mai mare. Dimensiunile acestuia sunt comparabile cu ale celui mai mare dinozaur erbivor.

– Mulţumesc.

Marginea carapacei cobora, transformându-se în tălpige de sanie, sau în schiuri. Şase râmători păşteau tacticoşi pe un flanc. Creatura, cât jumătate din colonia principală, era plată. Probabil că greutatea i se apropia de a unei balene albastre, dar era mai aplatizată şi mai mare în lăţime decât în lungime.

În partea aceea: ochi. Justin îi crezuse mai mari. Erau în buzele lungi şi albastre, înşiruiţi în mai multe straturi, prea joşi ca să-i ofere scribului o

perspectivă acceptabilă. Mări imaginea unuia, care îi întorcea privirea, studiindu-i pe el și Katya cu o totală lipsă de griji.

Abia după ce focaliză lentilele cu mai multă atenție văzu ce o impresionase pe fată.

De carapace atârnau grendeli. Doi... ba nu, trei grendeli stâlciți atârnau în fața și în lateralul carapacei, ca niște șuvițe de păr. Mumificați, nu tocmai schelete, dar, după aprecierea lui Justin, morți de multă vreme.

– Pare lent în mișcări, zise Katya. Să ne uităm mai de aproape.

În timp ce se apropiau, scribul își continuă înaintarea placidă. Cinci pterodoni se înălțară, rotindu-se deasupra lor. Râmătorii o luară la fugă, urmărind curbura animalului imens. Nu păreau extraordinar de neliniștiți. Nici micul scrib, dacă asta era, nu se temuse. Însă leșurile uscate erau ale unor grendeli!

– Cassandra, spuse el, reconstituie traiectoria.

Pe mica holoscenă a triciclului crescu harta reliefată a zonei. Computerul refăcu traseul creaturii, care șerpuia printre alte poteci similare de pe pășune. Pe fundalul plat al preriei erau alte curbe și bucle cu iarbă mai măruntă, care se intersectau foarte rar.

– Cât de aproape de apa curgătoare ajunge? întrebă, dar răspunsul îi apăru în fața ochilor chiar în timp ce vorbea: cărarea cobora, atingând fluviul, și zăbovea în preajma lui.

– Foarte aproape şi în mod frecvent. Poteca e adesea paralelă.

– Pătrunde în teritoriul cunoscut al grendelilor?

– Afirmativ.

– Mulţumesc. Aleluia.

– Există creaturi care nu se tem de grendeli, spuse Katya.

– Evident. Animalul ăsta şi puiul lui. Şi pterodonii care şi-au făcut cuib în spinarea lui.

– Şi râmătorii?

– Nu ştiu. Poate-or fi rămânând în stepă cât se adapă mama scrib.

Justin se ridică în picioare pe locul său din triciclu, privind animalul. Plutea ca o insulă, indiferent şi lipsit de griji, ca şi cum nu s-ar fi simţit ameninţat niciodată, în toată viaţa lui. Şi era într-adevăr dificil să-ţi imaginezi ceva care i-ar fi putut face rău unei asemenea creaturi.

Îşi duse binoclul la ochi şi îl focaliză asupra unuia dintre grendelii mumificaţi. Cele patru mumii păreau cam în aceeaşi stare, de aceeaşi vechime. Era posibil să fi fost un atac coordonat, ceea ce nu îi ajutase cu nimic. Toţi erau atârnaţi de coadă.

– Sistemul de apărare pare să fie pasiv. E simpla lui dimensiune, iar carapacea are ceva care prinde grendelii în capcană.

– Un soi de mucilagiu? întrebă Katya.

– Mai degrabă un fel de arici. Poate. Vreau să văd.

Coborî de pe triciclu și o porni către scrib prin iarba înaltă. Își dădu microfonul deoparte și i se adresă fetei.

– Pe creatura asta ai putea construi un castel. Vino, te fac regina Stepei Scribului.

Carapacea era toată numai plăci pentagonale, ca niște scuturi late de o jumătate de metru. Cozi albe atârnau ici și colo între marginile lor. *Oase?*

Cadmann îi vorbise despre scuturile armatei romane: pe vremea săbiilor și a sulițelor, soldații le țineau într-o formație compactă, scutul fiecăruia apărându-l pe cel de alături. Rețineau sulițele dușmanilor... ca o țesătură de tip arici, avusese dreptate în privința asta.

– Nu un castel, spuse Katya. Corturi. Un pavilion, un palat de vară. Șerbii vor purta pantofi speciali.

– Da, n-ar fi de dorit să strice carapacea.

Era vag conștient de zumzăitul unui Țânțar, îndepărtat și nesemnificativ, și aproape că nu îi sesiză cu adevărat existența înainte de a auzi o voce în căști:

– *Ce naiba faci?* întrebă Jessica.

– Mă apropii mai mult. Creatura asta nici că s-ar sinchisi mai puțin de mine.

– *N-ai de unde să știi*, replică ea, cu vocea iritată.

– E bine să afli că-ți duce cineva grija, făcu el.

Jessica aduse Țânțarul în preajma lor și îi privi apropiindu-se de scribul enorm. Pajiștea din spatele

lui se întindea către orizont. Era ușor să-ți imaginezi un asemenea erbivor hoinărind pe întregul continent, poate în căutarea unei perechi, și adunând o turmă de alte animale care se ascundeau în spatele carapacei lui pentru a fi la adăpost.

Era imposibil să-ți închipui un carnivor de dimensiuni echivalente. Până și balenele albastre, deși practic carnivore, se hrăneau la modul pasiv, prin strecurarea apei. Dușmănosul Moby Dick fusese frățiorul lor. Așa că Justin era probabil în siguranță. Probabil.

Și totuși.

Era nervoasă. Voia să fie furioasă. Justin trecuse de partea lui Cadmann, fusese împotriva lor, împotriva lui Aaron, era un soi de trădător, fir-ar să fie. Și nu era cu adevărat fratele ei, în ciuda discuțiilor despre două mame și un singur tată. Tatăl lui fusese Terry Faulkner, nu era nicidecum rudă cu Cadmann, și totuși îl sprijinise împotriva secunzilor. Voia să rămână supărată pe el, dar detesta modul în care îi bătea inima în piept când avea imaginea lui în fața ochilor.

La naiba, la naiba, la naiba. Numai el și... și Aaron. Numai ei doi o puteau înnebuni într-un asemenea hal.

Justin ajunsese între timp la șase metri de creatură. Ochiul ei, un sferoid cu axa mare de peste un metru și cu irisul negru, ochiul care părea minuscul, îl pironea cu privirea și părea pur și simplu să

nu-l ia în seamă. I se păruse Jessicăi atât de mic. Îi înțelegea punctul de vedere. În comparație cu un asemenea animal, el nu însemna nimic. Așa că, de ce i-ar fi dat animalul vreo atenție, indiferent ce s-ar fi întâmplat? Și totuși... și totuși... *surprizele avaloniene.*

Creaturile care semănau a porci fornăiră și se îndepărtară agale. Râmau prin iarba din jur, dându-se deoparte când trebuiau să se ferească de buza lungă și albastră a scribului.

Jessica apropie Țânțarul să vadă mai bine și un râmător se uită în sus, mult mai alarmat de apariția creaturii zburătoare care zbârnâia decât de prezența lui Justin.

– *Acum* ce faci? întrebă ea.

– Iau prim-planuri pentru înregistrare. Chaka o să fie absolut încântat! Mă uit la oasele din coada unui grendel, cu două vertebre încă atașate. E posibil ca restul să fi căzut cu ani în urmă. Spinii din coadă sunt prinși între marginile platourilor carapacei. Creatura le imobilizează cozile și pot să se zvârcolească până intră în comă, fără să le fie de vreun folos. Oasele astea sunt fisurate...

– Cassie, zbieră Jessica, unde sunt corecțiile tale în privința normelor de protecție?

– Procesez, răspunse computerul, apoi amuți.

Jessicăi îi trecu prin minte că verificarea *tuturor* măsurilor de protecție ar fi putut dura luni întregi, sau chiar o viață de om.

– Anulează ultima întrebare. Mă auzi, Cassie?

– Anulat. Justin e în siguranţă, conform parametrilor actuali. Am urmărit creatura aceasta pe toată durata anului trecut. Nu e agresivă. Grendelii nu supravieţuiesc pe teritoriul ei. În zonă nu descopăr, în momentul de faţă, nici un prădător.

Parametrii actuali.

– Când au fost actualizaţi parametrii tăi de siguranţă?

– Acum optzeci şi şapte de zile.

Cu trei luni în urmă. Edgar făcuse şmecherii prin fişierele Cassandrei, probabil instigat de Aaron, oferindu-le secunzilor mai multă libertate în privinţa explorărilor.

– M-aş putea alătura nebuniei, spuse, şi coborî Ţânţarul la sol, la o sută de metri distanţă de muntele în deplasare.

Scribul nu părea capabil să se mişte repede, însă nu voia să-i strivească autogirul dacă îşi schimba întâmplător direcţia.

Era încântată s-o vadă pe Katya din nou activă şi arătând atât de binedispusă. Nu era întru totul de acord cu preferinţele lui Justin în materie de femei, dar, ce naiba, de fapt ea n-avea nici un cuvânt de spus în privinţa asta, nu?

Aerul curat îi pătrundea în plămâni în timp ce alerga către ei prin iarba înaltă până la subţiori. Iuţeala cu care se apropia păru să atragă atenţia mamei-munte, care îşi întoarse încet ochiul spre ea.

Fără nici o grabă. Era imposibil să-ţi imaginezi că o asemenea creatură avea o cât de mică posibilitate de a intra în *viteză*.

Justin ajunsese la numai trei metri distanţă de ea, plimbându-şi camera de luat vederi prin dreptul a patru seturi de oase captive. Unul nu conţinea decât o serie de vertebre din coada unui grendel. Celelalte erau mumii deformate.

Ce se petrecuse părea să fie clar. Mama-munte se apropiase de fluviu, să bea apă. Grendelii şarjaseră spre ea, pe rând sau toţi o dată, într-un atac sinucigaş, şi se înţepeniseră. Toţi se zvârcoliseră... unul părea chiar să fi desprins efectiv nişte plăci, dar nu-i folosise la nimic. Atârna moale, cu oasele rupte, de parcă s-ar fi zdrobit singur în timpul ultimelor sale convulsii. De parcă ar fi fost prea puternic să mai trăiască.

Buza erbivorului uriaş unduia fără încetare, cosind iarba înaltă de doi metri.

– Trebuie să văd ce se petrece acolo, dedesubt, spuse Justin. Coboară o cameră...

– Durific-o, adăugă Jessica, de parcă ar fi stat de mult de vorbă. O să fie mestecată.

– Da, durificată, cu o lumină...

– O lumină *slabă*. O cameră reglată pentru luminozitate scăzută.

– Da, dedesubt trebuie să fie o noapte eternă. Nu vrem să orbim... întregul sistem ecologic care se află acolo, fac pariu. Cassandra, avem nevoie de camera aia. În cât timp pregăteşti una?

– Depinde de priorităţi. Răspunsul realist este c-o pot confecţiona în Camelot, punând-o apoi la bordul următoarei navete de aprovizionare.

– Spune-i lui Edgar.

Una dintre creaturile-porc se apropie, evident încurajată de prezenţa mamei-munte în preajmă. Jessica făcu un pas spre ea şi făptura o rupse la fugă.

Expresia lui Justin era greu de descifrat.

– Uită-te la asta, zise el.

– Uită-te la asta, îi repetă Katya cuvintele ca un ecou, aproape radiind de plăcere când el se ghemui, întinzând mâna.

Ţinea în palmă un ghemotoc de iarbă. Stătea neclintit.

La început, râmătorul de mulţumi să se holbeze la el, însă apoi căpătă curaj, veni tot mai aproape, şi pe urmă ei nu-i veni să creadă, dar creatura mânca din mâna lui. Începuse realmente să-i lingă palma când scutură brusc din cap, uluit de propria îndrăzneală, şi se trase înapoi.

Justin îşi şterse mâinile de pantaloni.

– Ce-a fost *asta?* întrebă ea.

– Habar n-am.

– Ai gust de carnivor, spuse Katya, şi îi linse urechea.

El râse şi o cuprinse cu braţul.

Jessica descoperi că era extraordinar de iritată.

– Ei, nu riscăm nimic dacă aducem cireada pe aici?

– Absolut nimic.

– Avem un iaz chiar în față. La o jumătate de zi de mers.

Nu știu de ce puse următoarea întrebare, dar o făcu.

– A fost trecut pe hartă ca iaz cu grendel luna trecută. Vrei să iei parte la vânătoare?

– Bineînțeles. Ia tu triciclul, îi zise Katyei, după ce o sărută scurt. Eu fac o mică plimbare cu Țânțarul.

Katya se uită la Jessica, zâmbi, apoi îl prinse pe Justin în brațe pentru un adevărat sărut dulce, prelung și profund, și al naibii de sincer.

Jessica decise că, *hotărât lucru*, nu-i plăcea fata asta.

Nesfârșita întindere de dealuri joase se legăna iarăși și iarăși în timp ce Țânțarul tresălta pe curenții de aer, ducându-i pe Justin și pe Jessica înspre est.

– Ei, spuse ea în cele din urmă, după vreo cinci minute de tăcere. După toate aparențele, voi doi vă înțelegeți foarte bine.

– Păi, pe-aici trebuie să fie cineva și obiect sexual. Ce-ai zice dacă i-am numi „secerători", în loc de „scribi"? Acum, când știm ce sunt.

Ea zâmbi larg, cu blândețe, strângând mansa în mâini. Licărul unei intenții răutăcioase vibră într-un cotlon al minții lui și el se hotărî să-l împingă la suprafață.

– Mă gândesc că poate-și simte vârsta. Știi, unele femei au impresia că, într-un fel, le-a scăpat ceva

dacă n-au făcut un copil până la douăzeci de ani. E ridicol, bineînțeles.

Ea îi aruncă o privire, ca și cum i-ar fi trântit: *Crezi c-o să fie chiar atât de ușor, amice?*

– Eu unul sunt de părere că o femeie trebuie să aibă copii la cel puțin douăzeci și cinci de ani. Cum stau lucrurile cu tine și Aaron?

– Oh, știi că nu-i vorba despre asta... pufni ea.

– Păi, nici măcar n-ar trebui să porți tu copi-lul. Poți dona un ovul, iar el poate dona spermă – presupun că n-o să fie nevoie decât de o singură încercare, adică, Aaron fiind atât de uimitor de viril...

– Oh, taci.

– Dar pe *Geographic* există tot ce vă este necesar...

Treceau pe lângă un pâlc de copaci, îndreptându-se spre un râu care se vărsa într-un lac. Era o panglică de un albastru scăpărător, întinsă sub ei și înconjurată de copaci. Jessica plană și Cassandra le arătă hărți care indicau sursele de căldură de mărimea unui grendel observate în timpul zborurilor anterioare prin zonă, dar acestea nu făcură altceva decât să confirme că lecțiile primite de la tatăl lor și imaginația ei descriau realitatea.

Apa de suprafață înseamnă moarte.

Jessica amuțise. Bâzâitul uniform al Țânțarului era unicul sunet. Erau singuri acolo sus, planând deasupra grendelilor.

– Cassandra, spuse ea cu voce scăzută. Închide.

Circuitul privat, inviolabil în tabără, intră în vigoare. Nimeni nu-i putea auzi, nimeni nu putea trage cu urechea. Legătura era întreruptă.

Jessica trecu Ţânţarul pe pilot automat. Erau singuri în univers. Se întoarse spre el.

– Adevărul e că n-am mai stat prea mult de vorbă din... noaptea aia, Justin.

– Am avut multe de făcut. Totul s-a petrecut atât de repede.

– Dar n-am stat de vorbă despre sentimentele noastre. Obişnuiam să vorbim despre ele. Îmi lipsesc discuţiile alea.

El încercă să zâmbească, dar surâsul îi tremură şi se stinse.

– N-ai nevoie de aprobarea mea. N-ai avut niciodată.

– Nu. Dar am nevoie de tine. Tata nu-mi mai vorbeşte. Chiar şi atunci când am verificat Ţânţarii, abia dacă mi-a adresat două cuvinte.

– Jess, l-ai trădat de două ori, în propria lui casă! Când Trish a strigat că-i vrea capul, tu stăteai lângă ea, nu lângă el. N-o să te-ntorci până n-o să-nmormântăm pe cineva!

Obrajii ei ardeau. Evita să-l privească.

– Aşa că nu poţi veni din nou acasă. Întrebarea este, îl putem convinge să stea de vorbă cu tine? Prin comcard, sau în sala de întrunire? Şi asta nu e sigur, e doar *probabil*. A fost *îndurerat* de moartea lui Toshiro – după ce l-a ucis.

– Am fost îndurerați cu toții.

– Și Aaron? Eu n-am observat.

– Cum poți să spui asta?

Obrajii ei se împurpurară. Fu nevoită să-și readucă aminte că zborul acela și discuția fuseseră ideea *ei*.

– Toshiro a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

– Uneori mă gândesc că n-are nici un prieten, ripostă el cu prudență.

– Cum poți să spui asta? Tu ai fost întotdeauna prietenul lui.

– Oare? întrebă el, cu blândețe. Uită-te ce s-a-ntâmplat. Tata a ajuns într-un punct mort. Primii nu ne mai dau ordine. Putem avea tot ce ne dorim atât timp cât cărăm peste tot blestemățiile alea de pături. Totul fiindcă tata l-a împușcat pe Toshiro.

– Vrei să ajungi undeva?

– Mi-am pierdut prea multe nopți gândindu-mă.

Nu-i mai vorbise nimănui despre toate acestea, nici măcar Katyei, și avu dintr-odată senzația că purtase tot timpul o grenadă amorsată în piept.

– Aaron n-avea cum să piardă! Planul era să-l ducem pe *Robor* pe continent. Dacă nu vine nimeni după noi, câștigăm. Dar să presupunem că vine cineva. Să presupunem că tata și Carlos mor în ocean, fiindcă Aaron a dat ordin să nu se întreprindă nici o acțiune de salvare, sau să presupunem că Toshiro îl trăsnește pe Carlos cu o săgeată

electrică şi Carlos cade mort. Atunci situaţia e clară, fără echivoc, şi Aaron conduce un război. Dacă tata sau Carlos ucid pe cineva, atunci Aaron deţine superioritatea morală. Chiar dacă tata îl sileşte să-l aducă pe *Robor* înapoi, pe Camelot, el primeşte ce vrea. E vorba despre un *caz*, şi primii încep din nou discuţiile, iar Aaron e un orator subtil când se ajunge la dezbateri.

– Cum poţi să spui asta? Cum de poţi *gândi* aşa ceva? şopti ea din nou, uluită.

– Foarte bine. Răspunde-mi la o întrebare: ai vrea să ai un copil din eprubetă? Ai lua ovulul tău şi sperma cuiva şi le-ai duce să se dezvolte într-un incubator?

– Bineînţeles...

– Atunci de ce n-ai făcut-o?

– Mi-am extras ovule, spuse ea, cuprinsă brusc de amărăciune. Dacă mor, procentul meu din bunurile comunităţii va fi folosit pentru creşterea copilului. Am făcut o listă de donatori acceptabili...

Îşi feri brusc privirea de a lui şi obrajii i se îmbujorară iarăşi. Şi el se întrebă pe neaşteptate, nebuneşte, dacă numele lui era pe listă.

– Însă, atâta vreme cât trăiesc, aş vrea să încerc eu însămi asta. Într-o bună zi. Nu acum.

– Nu acum, repetă el, ca un ecou.

– Nu, făcu ea, şi îşi trecu degetele prin păr. Justin, aici e vorba despre şansa de a declara un armistiţiu. Ce zici?

Căzu pe gânduri. Erau atât de multe lucruri despre care își dorea să discute cu ea. Dar toate păleau, devenind nesemnificative prin comparație cu ceea ce conta cu adevărat – relația lui cu Jessica. Acolo, unde nu erau decât ei doi, părea și mai important.

– Armistițiu, răspunse.

Și îi întinse mâna. A ei era fermă, uscată și caldă.

24

IUBITA

> Ceea ce numim minte nu este nimic altceva decât o mulţime sau o adunare de percepţii diferite, unite de anumite relaţii şi despre care se presupune, deşi nu este adevărat, că sunt înzestrate cu o simplitate şi cu o identitate desăvârşite.
>
> DAVID HUME

Constructoarele trăiau în grupuri de câte şase sau opt, rareori mai numeroase de zece. Lacul însemna lumea lor şi creaţia lor. Erau iuţi, negre şi musculoase. Puteau jupui un copac în câteva minute, făcând rost de lemnărie nouă pentru construcţii.

Erau totuşi lente în mişcări dacă le comparai cu cealaltă, cu regina care trăia în josul apei.

Regina venea uneori după pradă în lac. Uneori venea chiar după înotători, după constructorii tineri.

Odată, cu multe rotiri în urmă, una dintre ele o provocase pe regină la luptă pentru supremație.

Regina se preschimbase într-o trombă a morții. La fel constructoarea și două dintre surorile ei. Lupta fusese urâtă. Făcuse până și o gaură în baraj, așa că apa și hrana prețioasă se scurseseră în râul de dedesubt. Dar, când se încheiase, cele trei erau moarte.

Regina abia dacă fusese rănită. Supraviețuitoarele îi simțiseră în apă gustul mâniei, al *vitezei*, al imboldului de a le ucide pe toate. Cele mai multe dintre ele urcaseră pe mal, înfruntând alte pericole, pentru ca regina să nu le simtă gustul în apă; însă ea putea să le vadă. Ținuse cumva în frâu moartea pe care o avea în stăpânire.

De-atunci n-o mai provocase nimeni.

Iar acum se întorsese.

Înota în susul apei, așa cum făcuse și înainte, târându-se peste baraj, fără să cutreiere niciodată pe uscat. Îi simțeau mirosul în apă. Apa purta un sunet ca de răzuire, nu puternic, dar audibil pretutindeni în lac, și nasul și ochii fiecărei constructoare spărgeau suprafața undelor. Văzură capul imens, triunghiular, ieșind deasupra, cu ceva *viu* în gură.

Regina sosise.

Fapta ei era o parte dintr-un model deformat din adevăr. Lumina devenea bizară. Ceva uriaș plutise pe cer mai multe zile, fără să răspundă vreodată la provocări și fără să interacționeze cu nimeni. Tot

ce era rău în lume invadase lacul. Puteau să simtă schimbările din apă şi din aer, schimbări care anunţau, chiar în oasele lor, că venea sfârşitul.

Iar regina ştia. Făcuse patru călătorii, în timpul tot atâtor rotiri ale soarelui, cărând, de fiecare dată, o povară similară. Nu dăduseră uitării, nici măcar pentru o clipă, *viteza* ei orbitoare. Acum se mişca încet, cu luare-aminte, şi constructoarele o priveau cu respect.

Ţinea între dinţi un înotător viu. Nu unul dintre copiii ei – ci un alt copil de constructoare, dintr-un alt râu şi dintr-un alt lac.

Adusese trei, obosiţi şi slăbiţi, dar vii. Unul murise din cauza distanţei pe care îl purtase între iazuri şi fiindcă îl vătămaseră dinţii uriaşi, zimţaţi.

Îl puse pe nou-venit în apă. El pluti o vreme, apoi coada începu să îi tresalte şi se puse în mişcare.

Iar constructoarele se apropiară încet, cu grijă. Şi el începu să înoate. Îl înghiontiră uşurel. Ceilalţi pui îl împunseră, dar constructoarele erau un clan prietenos. Nici măcar în cele mai bune vremuri apariţia lui nu ar fi fost o provocare.

Schimbarea se apropia. Trebuiau să rămână în apropierea apei, fiindcă, în zilele acelea, Vântul Morţii părea să fie pretutindeni. Constructoarele erau năucite; n-aveau să-l atace pe oaspetele reginei.

Ea alunecă în apă, plutind ca moartea. Dispăru sub unde şi se înălţă cu unul dintre crabii-lentilă

care trăiau în iazul construit, o creatură-pradă. Crabul zvâcni și scânteie o singură dată.

Regina înaintă ca o stăpână a întregii creații, trecând lin prin apă, străbătând-o în lung și-n lat. Adevărata Doamnă a Lacului.

– Ai văzut asta? făcu uimit Justin.

– Ar fi fost greu să-mi scape. Cassandra?

– Am înregistrat totul.

– Ce înțelegi de-aici?

– Te rog să-ți restrângi întrebarea.

– Se pare că asistăm la un soi de interacțiune socială a grendelilor, spuse Justin. Știu că sună ridicol, dar se petrece.

Jessica încuviință din cap.

– Grendelul le-a adus celorlalți... ce labe imense! Trebuie să fie specializați în construirea barajelor...

– Grendeli castori...

– Le-a adus o jertfă. Am crezut că era un soi de hrană. Dar se pare că n-a fost așa. Castorii s-au adunat și au ajutat la călăuzirea puiului – sunt aproape sigură că asta a fost – în jurul iazului, până când a reușit să-noate singur.

– Grendeli cooperând în timpul unui viscol. Grendeli cărând în gură puii altor grendeli. Cu ce naiba au avut de-a face părinții noștri pe Camelot?

– Grendeli retardați? zise ea, ridicând din sprânceana dreaptă.

– Chiar așa. Și ce facem acum? Putem distruge acest întreg sistem ecologic...

– Nu atâta vreme cât trăim.

Jessica înălță Țânțarul cu șaizeci de metri mai sus.

– Cassandra, direcționează un mesaj către Shangri-La și Camelot. Vreau un traseu alternativ. E primul grup de acest fel pe care l-am descoperit și vreau să-l păstrăm.

– Mă ocup chiar acum, spuse computerul.

– Ai vreo obiecție? întrebă, înălțându-și din nou sprânceana dreaptă.

– Nu, sunt de partea ta, răspunse Justin.

– Mă tot întreb dacă ești de părere că toată povestea asta nu e puțin cam bizară. Știi, cultul grendelilor și așa mai departe?

Justin privea în jos, în lateralul Țânțarului, la iazul sclipitor aflat la mare distanță sub ei. În apa aceea exista o lume de care n-avusese habar nici unul dintre ei.

– Nu. Indiferent ce s-ar petrece acolo, ar fi un păcat capital să-i punem capăt.

Ea clipi scurt și îi strânse mâna. După luni de zile, simțea pentru prima oară că erau amândoi pe aceeași lungime de undă. Dădu fericită din cap.

– Mulțumesc! zise, apoi, cu o mișcare impulsivă, se aplecă și-l sărută pe obraz.

Justin își simți fața arzând și nu fu pe de-a-ntregul sigur că înțelegea de ce.

– Traseul alternativ a fost aprobat, rosti Cassandra. O să vă îndreptați spre vest cu o deviație de cincisprezece grade...

Al doilea iaz era mai mic. Găsiră leșul unui grendel zăcând la șapte metri distanță de mal. Nu se atinseră de el. Justin se întinse pe burtă la treizeci de metri depărtare, în spatele unui tufiș, și studie scena prin ochelarii de luptă.

– Ce părere ai? întrebă el în microfon.

Jessica îi răspunse din Țânțarul de deasupra, care îi oferea o perspectivă avantajoasă.

– *Cred că grendelul care deține iazul a dus o luptă pentru supremație. Trebuie să fi fost un adevărat spectacol.*

– Așa e. Aruncă.

Ea aduse Țânțarul la cinci metri deasupra apei și aruncă un șomoiog de bumbac îmbibat cu miros de *viteză*. *Viteză* străină, având puterea garantată de a scoate un grendel din minți.

Justin urmărea totul cu privirea. Țânțarul vibră. Apa iazului pleoscăi la țărm.

Și atât.

– Încearcă încă o dată, șopti el, și ea repetă operația.

Apă împroșcată. Apoi nimic.

Sunetul propriei lui respirații deveni aproape insuportabil de puternic. Acolo era ceva în neregulă.

Se ridică în picioare. Își scoase ochelarii și îi puse la loc sigur, apoi se apropie cu prudență.

– Continuă să scanezi în infraroșu. Nici o urmă de grendel?

– *Nici una*, răspunse Jessica. *Am scanat iazul. Sunt sonomi, dar nici un adult.*

– Atunci adultul bătrân a fost ucis. Cu cât timp în urmă?

Studie leşul. Era sfâşiat şi turtit, dar observă ceva fâlfâind în jurul lui. Se retrase şi rupse o creangă dintr-un copac din apropiere, cu intenţia de a o folosi drept pârghie. Sălţă falca grendelului.

– Necrofagi, spuse. Asemănători aceluia pe care l-am văzut mai devreme. Gândaci.

– *Nu sunt gândaci*, preciză Jessica.

– Ştiu, sunt evident înrudiţi cu crabii, aşa cum sunt jumătate dintre formele de viaţă de pe planeta asta.

Unul dintre necrofagi zbură când îl expuse vederii. Aripile motoare zumzăiră cu violenţă. Îi zbură în jurul capului, apoi se aşeză din nou.

– Jessica, leşul clocoteşte pur şi simplu de creaturi din astea. Cassandra, înregistrezi?

– Afirmativ. E o nouă formă de viaţă.

– O să iau un eşantion.

Justin lăsă grendelul din nou pe pământ şi scoase o cutie pentru mostre. Orbitele goale ale creaturii se holbau la el. Un gândac ieşi din cea stângă şi zbură spre sud cu un huruit strident.

Camelii fuseseră adăpaţi, păscuseră şi fuseseră instalaţi pentru noapte. În jurul apei înfloriseră corturi şi se stabilise un perimetru defensiv.

Aaron plecase lângă celălalt foc, cu o parte dintre membrii *kaffeeklatsch*, și asta o încântase pe Jessica. Legătura restabilită între ea și Justin era încă fragilă, încă mai trebuia consolidată –, dar, la urma urmelor, poate nu era momentul. Katya se ghemui lângă el. Jessica încercă să-și alunge orice sentiment, dar nu se putea împiedica să privească. Cei doi păreau să fi intrat într-un ritm. Răsuciri subtile ori de câte ori se mișca unul dintre ei, răspunsuri subtile, în limbajul corpului, când își vorbeau. Erau mai mult decât amanți. Pe tăcute, fără sunet de trâmbițe, Justin și Katya deveniseră un cuplu.

Lumina focului dansa deasupra lor în timp ce Jessica sorbea din cacaua ei fierbinte. În jurul celuilalt foc se cânta, și vocea puternică a lui Aaron se înălța deasupra sunetelor chitarei.

Când se ridică să plece de lângă foc, Justin își înălță privirea spre ea și zâmbi. Se simțea fericit. Erau din nou frate și soră.

Tristețea ei stranie n-avea nici un motiv. Poate era din cauza pierderii lui Stu. Asta trebuia să fie.

– Mă duc la cântăreți, spuse. Nu cred c-o să mi se simtă prea mult lipsa.

Cu capul sprijinit de el, Katya își ridică ochii zâmbind.

– Tu și Aaron să petreceți o seară frumoasă, auzi?

Jessica dădu din cap.

Distanța dintre cele două focuri era de vreo zece metri și ea o traversă trecând pe lângă țarcul

camelilor. Unul își freca nasul de gardul care îi înconjura. Sârma era încărcată cu un curent electric de joasă tensiune. Tensiunea creștea în cazul aplicării unei presiuni. Gardul era portabil, se putea împacheta pentru a fi agățat sub un Țânțar.

Camelul întinse botul spre ea. Jessica se opri să-i mângâie gâtul lung, delicat.

Se uită în urmă, către fratele ei vitreg. Justin și Katya. Un cuplu reușit. Katya era o fire liniștită. Se atașa mai repede. Probabil aveau să se pună în curând pe făcut bebeluși grăsulii. Și asta ar fi fost bine, el avea nevoie să fie tată. Nu era ca ea, nicidecum.

Se uită către locul unde își zdrăngănea Aaron chitara, cântând cu capul dat pe spate. Superb, apolonian. Gândul la el o ameți. Atât de puternic. Atât de... desăvârșit. O făcea să tânjească. De-ajuns să-l audă râzând, să-l vadă lăsându-și capul pe spate când cânta, să-l simtă mângâindu-i părul... ca să-l dorească înăuntrul ei, să vrea să simtă puterea imensă a trupului lui, să simtă focul care îl îmboldea aprinzând-o.

Însă când se uita la Justin și Katya vedea ceva blând, o moliciune tandră. Fără nimic din foamea impulsivă pe care o simțea ea pentru Aaron. Se duse să i se așeze alături. După o vreme, râse și începu să cânte împreună cu el.

Făcură dragoste, totul fiind perfect, ca de obicei. Trupul ei explodă de mai multe ori decât putea să numere. Ca de obicei. Perfecțiunea contopirii lor

era... aproape previzibilă. De parcă el ar fi avut acces direct la sistemul ei nervos.

Dacă lipsea ceva, atunci lipsea experiența trăită în clipele explorării. Cu Toshiro avusese parte de o *descoperire* neîncetată, care îi lipsea alături de Aaron.

– Le ce te gândești? șopti el.

Îi simți mușchii plați și tari ai stomacului lipiți de spatele ei. Brațul lui stâng îi cuprinse mijlocul. Degetul mare al mâinii lui drepte desena cercuri lenețe în jurul sfârcului ei drept. Plăcerea o străbătu în valuri.

– Nu, spuse ea.

– Ce nu?

– Nu... asta.

Apăsarea încetă.

– Bine, zise, și se opri.

Îi simți în spate bătăile inimii, puternice, lente.

– La ce te gândești?

– La faptul că mă simt mai legată de visul nostru decât de tine.

– Și e chiar atât de rău? Am citit undeva că iubirea nu înseamnă doi oameni care se privesc unul pe altul. Înseamnă doi oameni care privesc în aceeași direcție.

Ea nu putu să nu zâmbească.

– Am citit și eu asta. Dar uneori, uneori trebuie să ne uităm și unul la altul.

El o rostogoli și o privi în ochi.

– Crezi că nu mă uit la tine?

– Poate, răspunse ea. Ți-am fost alături în tot ceea ce ți-ai dorit. Și ți-am dat tot ce-ți puteam da. *Mi-am trădat tatăl pentru tine.*

Oh, Doamne, era adevărat. Nu fusese adevărat înainte de a o rosti.

– Trebuie să știu ce simți. Despre noi.

Aaron îi luă mâna și i-o așeză între picioarele lui. Începu imediat să se întărească. Ea îl strânse ușor.

– Nu asta. Nu... doar asta. Știu că ne excităm unul pe altul. E simplu pentru noi.

– Atunci, dragoste?

– Nu știu.

Își cuibări capul în adâncitura umărului lui, spunându-și sieși, cu cel mai puternic glas cu care cuteza să o facă: *Da, dragoste. Numește-o dragoste. Te rog, numește-o dragoste.*

El trase pătura în sus, îngrămădind-o sub bărbia ei, și se ridică fără efort în capul oaselor. Jessica aproape că-i putea auzi angrenajele minții. Aaron privea fix munții de la orizont și stelele de deasupra lor, și ea își imagină că ar fi putut să le numere pe toate.

– Ți-am dat mai mult decât i-am dat oricui altcuiva, Jessica.

– Știu. Cer prea mult?

– Nu, zise el, cu voce scăzută. Dar s-ar putea să i-o ceri cui nu trebuie.

În vocea lui era o nuanță pe care nu o mai auzise până atunci. Un moment în care își pierduse încrederea în sine?

– Am vrut întotdeauna să te-ntreb ceva. Ți-a fost greu? Când erai copil. Fiindcă n-ai avut o familie?

Buzele lui se arcuiră brusc într-un zâmbet vesel și Jessica știu, *știu*, că următorul răspuns avea să fie prefabricat, că momentul adevărului trecuse.

– A fost neplăcut uneori, dar partea cea mai neplăcută era să nu știi la ce familie să stai într-o anumită noapte. Toate ușile erau deschise, spuse, apoi râse. Toți erau familia mea, adăugă, și râse iarăși.

Ușile erau deschise, ca să intri sau ca să ieși. Dar orice loc din care poți pleca nu e un cămin. Ai zburat de la o familie la alta fără să te confrunți niciodată cu ceva, dacă nu voiai.

– Nu ți-a fost teamă că, într-o bună zi, n-o să mai fie deschisă nici o ușă?

– Nu. De ce? N-am făcut nimic rău, am fost întotdeauna așa cum își doreau ei să fiu.

Se răsuci și o sărută, cu mai multă blândețe decât își amintea s-o mai fi făcut vreodată. Părul lui desăvârșit lucea în lumina lunii, buzele lui le atingeau pe ale ei cu tandrețe.

– Ăsta e pământul nostru, Jessica. Noi am luptat pentru el și noi suntem cei care îl vor îmblânzi.

– Știu, șopti ea.

– Copiii noștri vor stăpâni acest pământ.

Simți mâinile lui ținând-o cu blândețe de brațe, dar nu încercă să le desprindă, îndepărtându-se. Știa, cumva, că ar fi fost inutil. Ochii lui îi țintuiră pe ai ei, și privirea lui avea ceva care o sperie.

– Copiii noştri. Ai tăi şi ai mei.

El o spusese. În ea înfloriră dintr-odată gânduri, sentimente şi senzaţii pe care nu şi le îngăduise niciodată, şi putu să simtă, să simtă acel loc din ea în care ar fi putut creşte copilul lui Aaron, un vid deschizându-se ca un ochi ce se trezeşte. *Da.*

– Da, răspunse. Mi-ar plăcea să port copilul tău.

– Nu! exclamă el, cu violenţă. Nu m-ai înţeles. Copiii trupurilor noastre, da, dar putem avea copii *desăvârşiţi*. Perfecţi. Pot avea totul, toate avantajele posibile. Le putem controla hrana, dezvoltarea prenatală... totul.

Şoapta lui era aspră şi mâinile lui îi strângeau braţele cu tot mai multă putere.

– Putem avea zece sau o sută de copii în acelaşi timp, putem însămânţa cu ei tot continentul ăsta.

Îi mângâie obrazul. Simţi speranţa înălţându-se din întunecimea creierului ei mic.

– Dar nu trebuie să facem asta. Aş fi fericită...

– Nu! făcu el, şi mâna ei încremeni acolo unde se afla. Copiii mei vor fi perfecţi.

Aaron clipi, apoi zâmbi aproape cu sfială.

– Sau cel puţin atât de perfecţi pe cât îi putem face.

Permisiune. Nu trebuia să fie gravidă. Umflată, stângace, captivă... Dar o parte minusculă din ea se trezise şi îl privea, simţind ceva care nu era aşa cum ar fi trebuit să fie.

El continuă să trăncănească.

– Vor fi copiii noştri. Şi vor stăpâni acest pământ. M-ai întrebat dacă te iubesc. Pot ajunge mai aproape de-atât? Cuvintele astea înseamnă ceva pentru tine? Cât de cât?

Jessica îi simţi greutatea deasupra ei şi încercă să se împotrivească. *Nu.* Din punct de vedere sentimental, nu era gata. Era prea mult...

Adevăr?

În aerul dintre ei. Avea nevoie de un moment în care să se pregătească, să se strecoare înapoi, în cochilia confortabilă a senzualităţii, pe care o înţelegea atât de bine, făurită de Sir John Woodroffe[1] şi de Grădina Înmiresmată, de Quodoushka şi de manualele taoiste de sexualitate, de toate operele erotice ale unei lumi lăsate departe în urmă. Dar momentul nu se număra printre acele contopiri complexe, artistic desăvârşite, pe care le cunoscuse alături de Aaron Tragon. Era ceva al naibii de similar cu un viol. Ar fi putut să ţipe, şi ar fi încetat – dar s-ar fi distrus şi orice legătură dintre ei. Dorinţa lui era atât de puternică încât dogorea. Mâinile lui pe trupul ei, buzele lui peste ale ei, coapsele, fierbinţi şi puternice, silindu-i picioarele să se deschidă, erau cumva vulnerabile şi adorabil de stângace.

---

[1] Orientalist englez (1865–1936), cunoscut sub pseudonimul Arthur Avalon, care a făcut cunoscută în Occident filozofia tantrică (n. tr.).

Acela nu era bărbatul pe care îl cunoştea şi pe care îl iubea. Era aproape un băiat, un băiat jinduind ceva pe care ea nu se putea decide să i-l ofere.

Aşa că el îl luă.

Şi îl luă.

Ea îl împinse, îl zgârie şi îşi ieşi din fire, dar nu strigă după ajutor. Şi Aaron o îmbrăţişă mai strâns decât niciodată, cu mai multă insistenţă, cu trupul impulsionat de o dorinţă imperioasă.

Se arcui şi răbufni, cu chipul inundat de un soi de extaz, de o nebunie incandescentă, cu ochii privind dincolo de orizont în timp ce zvâcnea, zărind... ce anume? Ce tărâm al turlelor şi al labirinturilor? Ce metropole şi construcţii glorioase din viitorul îndepărtat? Ce lume înconjurată cu o centură de drumuri şi de rute aeriene pe care n-avea să apuce a o vedea vreodată, dar pe care ar fi putut-o moşteni copiii lui nenăscuţi?

Sau poate vedea altceva? Zeul lui, grendelul, cocoţat pe un deal, şi poate propriul său trup sfâşiat? Şi oare clipa de faţă, precum şi toate celelalte pe care le trăiseră împreună, nu era nimic altceva decât un mijloc de a amâna momentul acela, de a-i da un soi de semnificaţie?

Oare Aaron şi tatăl ei împărtăşeau acelaşi coşmar?

De aceea îi iubea pe amândoi?

Se prăbuşi deasupra ei. Avea răsuflarea fierbinte şi dulce, mâinile încolăcite în jurul umerilor ei, faţa îndesată între sânii ei, îi simţea pe trup respiraţia

încinsă. Îl mângâie pe cap şi îi vorbi în şoaptă, şi înţelese că între ei se schimbase ceva. Încă nu ştia sigur ce, sau cât avea să-i coste. Pricepea doar că avea să existe un preţ, cu aceeaşi certitudine cu care Tau Ceti răsărea şi apunea deopotrivă deasupra omului şi a grendelului.

25

ASIA MINOR

> Iubire, unde ești plecată / Eu cânt să mi te-oprească-ndată / Al notelor șuvoi. / Să ne-ntâlnim ca mai 'nainte / Și să te strâng la piept fierbinte, / Căci sunt băiat de soi. / Iubirea e un ce pe care / Azi vrea să-l aibă fiecare, / Spumos ca vinu-n cupe, / Sărută-ți iute, deci, frumoasa: / Iubirea este ca mătasa: / O porți, n-o porți, se rupe!...
>
> WILLIAM SHAKESPEARE, *A douăsprezecea noapte*[1]

Îi spuneau animalului-scrib „Asia".

– Nu e chiar *atât* de mare, chicotise Jessica, dar numele dat de Ruth prinsese oricum.

Aaron își făcuse timp și îl rechiziționase pe *NickNack*, aducând pe toată lumea să o vadă pe Asia.

---

[1] Actul II, scena III, traducere de Mihnea Gheorghiu, în *Opere*, vol. 7, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1959 (n. tr.).

Până și pe Ruth Moskowitz cu amândoi camelii ei. Justin se întreba ce părere avea Jessica. Nu mai dăduse ochii cu ea de două zile.

Ruth și Aaron călăreau pe Zwieback și Silver de-a lungul buzei lungi și albastre a scribului. Unul dintre ochii imenși îi urmărea.

– Nu acolo, spuse Justin, în comcard. Aaron, mă vezi? Sunt pe o movilă, la est de voi, cu patru copaci coamă-de-cal mari în spatele meu. Asia o să-i ocolească. O să vedeți foarte bine formele de viață de pe spatele ei...

De ce se ostenea? Cei doi tocmai opreau amândoi camelii mult prea aproape de unul dintre ochii uriași. Nu se așteptase cu adevărat ca Aaron să-i accepte sugestia.

Oricum, erau cu adevărat în pericol? Asia plutea de-a lungul savanei ca un continent. Sau ca o femeie bătrână infirmă; îi *puteai* observa mișcările. Justin oftă și-și duse la ochi ochelarii de luptă. Aveau să ajungă acolo în cele din urmă. Se apropia ora prânzului, care era pe drum, împachetat în pântecul unui Țânțar.

Nici măcar camelii nu păreau nervoși. Un ochi enorm îi pironea cu privirea, ceea ce l-ar fi neliniștit pe Justin. Ruth stătea cu gura căscată de uimire și venerație.

Asta nu-l surprinse pe Justin. Dar Aaron făcea același lucru: gura deschisă, fața golită de expresie. Îl mai văzuse vreo ființă umană vreodată astfel? Îl

întoarse pe neașteptate pe Zwieback și se îndreptă spre colină la trap. Ruth îl urmă cu întârziere.

În următoarea oră, cea mai mare parte a echipei de cercetare se adunase pe deal, Ţânţari, tricicluri și tot restul, s-o privească pe Asia trecând.

Copacii erau împodobiți cu pături albastre ude. Nativii tereștri insistaseră ca păturile albastru-Cadzie să meargă în orice parte a continentului ar fi mers oamenii. Era aproape singura lor dorință, și nu chiar atât de împovărătoare; dar păturile nu soseau curate. Mai întâi le împrumutau mamele. Bebelușii își duceau câteva zile traiul în ele. Nativii tereștri nu erau niciodată nevoiți să spele păturile bebelușilor lor; le trimiteau pur și simplu pe continent

Iar echipa de cercetare le primise în cele din urmă, cu tot cu miros. Le spălaseră în fostul lac de grendel, care era acum o rezervă de sonomi. Păturile curate aveau să se usuce în timp ce trecea Asia.

Pterodonii se roteau deasupra scribului; mai mulți planau deasupra oamenilor care urmăreau scena.

– Justin? făcu imediat Ruth. Păsările?

– I-am atras Micului Chaka atenția asupra lor. Și pe urmă a trebuit să-i ascult prelegerea.

– Joacă rolul ochilor pentru scrib!

– Așa crede el. Secerătoarea nu poate vedea *prin* iarbă, dar se poate uita în sus. Să vadă unde sunt pterodonii. Sistem de prealarmă. Dacă se află ceva

chiar *în dreptul* unui ochi, ea îl vede când ajunge aproape... și ce naiba face atunci, *se dă la o parte?* Și, de fapt, de ce anume s-ar teme un scrib?

– De o stâncă? întrebă ea, și se uită pieziș la Aaron, dar el păstră tăcerea. Ar vedea o stâncă înainte de a da peste ea. Și pterodonii i-ar putea arăta unde se află apă, nu-i așa? Unde e apă, sunt stârvuri. Unde sunt grendeli, vor zbura mai sus.

– Nu cred că Asia se sinchisește de grendeli, spuse Aaron. Ruth, nici într-un milion de ani *de-acum înainte* n-o să găsim un animal de uscat mai mare ca ăsta.

– Reproducere, zise ea.

Ideea îl făcu pe Justin să se încrunte.

– Cum se găsesc unii pe alții?

– Poate sunt hermafroditi.

– Poate, dar... făcu ea, clătinând din cap.

– Sau poate puii sunt masculi, vorbi Aaron. Așa se întâmplă la grendeli.

Jessica își aminti ce preț plătiseră primii ca să afle că sonomii nu erau doar grendeli imaturi, ci și masculi, cu toți. Deveneau femele când se transformau din înotătorii asemănători peștilor, care se hrăneau în foarte mare măsură cu algele din lacuri, în adulții amfibieni omnivori.

– Dar, gândiți-vă, potecile se intersectează, spuse Ruth.

– Sau se intersectau, comentă Justin dus pe gânduri. Cassandra, analizează animalele-scribi.

E posibil ca întretăierile urmelor lor să fie întâmplătoare?

– Există o probabilitate neglijabilă ca intersecțiile să fie rezultatul unor deplasări întâmplătoare. Am înregistrat șapte cazuri în care potecile și-au schimbat direcția ca să se apropie unele de altele. E vorba despre înregistrări din deceniile trecute. În prezent, probabilitatea de a se intersecta e sub zece la sută.

– Acum se evită?

– Așa s-ar părea.

– Nemernicii. Mai întâi se intersectează, pe urmă nu se mai intersectează. Fac pariu că Ruth are dreptate, pterodonii îi călăuzesc, și acum îi *îndepărtează* unii de alții.

– De ce ar fi așa? întrebă Aaron.

– Surpriză avaloniană! strigă fata, încântată. De fapt, cred că are legătură cu steaua variabilă a lui Edgar. Vremea se schimbă, iar scribii...

Aaron n-o mai asculta. Se holba la animal.

Justin se alătură grupului care punea mâncarea pe mese. Carne rece de râmător, carne și ouă de curcă, legume și căpățâni de lăptucă de pe Camelot. Recoltele de pe continent nu dăduseră încă în pârg. Apa începuse să fiarbă într-un cazan de sticlă. Katya și Micul Chaka deschiseră fermoarul unui sac cu apă și cu trei sonomi care se foiau și pe care îi aruncară în vas. Chaka tăie rapid un morman de rădăcini cu

lama drujbei, le adună pe rând în căuşul mâini şi le azvârli în fiertură.

– *Phii!* făcu Aaron, prelung şi cu voce joasă.

Marginea carapacei Asiei se freca de aflorimentul stâncos de la baza dealului. Aaron stătea pe culme, fără să mănânce. Cu un picior de curcan în mână, Justin încercă să ghicească ce văzuse. Nu-l mai auzise niciodată spunând *Phii*.

Buza albastră vălurită era aproape ascunsă. Schimbară priviri...

– Phii, repetă Justin, cu voce scăzută. Hei! strigă răsucindu-se, iar capetele se întoarseră spre el. Buzele! ţipă el. Buzele sunt singura parte moale a animalului! Orice altceva e acoperit de carapace. *De ce nu îi sfâşie grendelii buzele?*

Micul Chaka îşi părăsi locul de lângă supă şi veni în fugă să se uite.

– Chaka, e albastru-Cadzie! zbieră Justin.

Aaron scoase un strigăt de luptă şi o luă la fugă. Îl văzu înşfăcând drujba, aşezată pe o piatră plată.

Chaka se uită în jos, dând din cap.

– Otravă, foarte probabil. Şi pe Pământ există forme de viaţă care semnalizează aşa, cu o culoare specifică. Şerpi, insecte şi altele de genul ăsta. „Sunt otrăvitor, feriţi-vă!" Uneori e un bluf. Da, asta... asta ar fi o explicaţie. Pătura copilului.

Aaron îşi încetini fuga când ajunse lângă Zwieback. Camelul nu se sperie; Ruth îl dresase bine. Îi

vorbi, apoi sări în șa. Animalul se urni din loc, începu să alerge. Și deveni din ce în ce mai greu vizibil. Justin se uita clătinând din cap și zâmbind.

Stăteau cu toții pe marginea stâncii. Ruth era îngrozită. Justin încerca să descopere în sine însuși admirație pentru Aaron. Dar în jurul lui era oricum prezentă admirația pentru bărbatul care alerga pe camelul aproape invizibil. Aaron călărea drept către marginea din față a Asiei, însă vira brusc, pentru a galopa de-a lungul nesfârșitei ei prove. Ochiul imens al animalului îl urmărea placid.

Tânărul întinse mâna cu lama subțire a drujbei, reteză, se aplecă și mai mult înainte și smulse. Se îndepărtă fluturând o jumătate de metru pătrat de steag albastru.

– Știi, îi spuse Chaka lui Justin, Cassandra are fotografiile făcute de voi. Are vederile luate prin ochelarii tăi de luptă, și prin ai Katyei. Dacă ăla e albastru-Cadzie, atunci e o minune că nu ne-a zis.

– Și Cassie are gheață în creier, făcu el, ridicând din umeri.

Programul computerului se stricase în timpul primului atac al grendelilor. Recuperarea aproape în întregime a memoriei sale fusese o treabă care durase ani întregi. Lipsa tehnicilor medicale pierdute încă mai omora oameni.

Asia tocmai începea să reacționeze. Ochii i se închiseră. Prova îi coborî către sol, ascunzând-o de lume. Acum nu mai era decât o carapace de culoarea

pământului, un afloriment subțire, acoperit ici și colo de cuiburi.

Aaron se opri chiuind, la foarte mică distanță de masă. Pielea moartă de scrib, desprinsă de un tăiș cu ascuțimea specifică secolului al douăzeci și doilea, avea doi sau trei milimetri grosime. Începea deja să se-ncrețească.

Sări jos, ținând bucata albastră în mâna ridicată. Ruth era acolo. O trase la pieptul lui. Și o sărută apăsat.

Ea îi șopti ceva la ureche.

Aaron înlemni.

– Minunat! spuse apoi, prietenește. Familia ta va fi atât de încântată!

Trecu pe lângă ea cu pași mari. Justin văzu expresia ei șocată și se minună pentru o clipă, dar *nu putu* să nu-l privească pe Aaron așezând bucata de piele ca pe un văl pe un copac presărat cu pături de culoare albastru-Cadzie.

Justin se uită în altă parte, ascunzând zâmbetul pe care nu reușea să și-l rețină.

Da, fusese ideea lui. Și, dacă Aaron n-ar fi făcut nimic, meritul rezolvării omorurilor avaloniene care îi avuseseră ca victime pe Joe Sikes și pe Linda Weyland i-ar fi revenit lui. Însă Aaron îi furase tunetul... și îi explodase în mână.

Pe fundalul păturilor albastru-Cadzie, bucata subțire de piele de scrib era izbitor de palidă. Nu

avea culoarea corectă. Toată lumea își putea da seama. Toți clătinau din capete. Aaron era furios.

Ruth... Ruth îi întinse Katyei frâul lui Silver și pe al lui Zwieback, apoi îi vorbi încet Micului Chaka. Arătă către Țânțarul II, apoi către îndepărtatul Shangri-La. Chaka încuviință din cap. Ruth se așeză alături de el și se holbă în pământ.

La Shangri-La, dimineața era superbă, strălucitoare. Pe cer se fugăreau fâșii de nori. Vântul era puternic și cald; aerul neclintit ar fi transformat totul în cuptor. Lumina... ei bine. Lumina zorilor fusese altfel în copilăria lui Ruth. Mai puțin orbitoare, nu atât de... viguroasă? Iar Sol era chiar mai *rece* decât Tau Ceti, așa se spunea...

După mai puțin de două ore de zbor cu Țânțarul Micului Chaka, ajunsese înapoi, în tabăra principală, în lumea unde nu trebuia să sufere ori de câte ori se uita la Aaron Tragon.

Copacii coamă-de-cal se înșiruiau, înalți și bătrâni, de-a lungul marginii estice a platoului care le adăpostea așezarea. De latura golașă a celui mai mare și mai bătrân dintre ei se sprijinea o scară. Marele Chaka ținea piciorul scării. În vârful ei, Micul Chaka se întindea în jurul părții descoperite a trunchiului și sonda coama cu un băț. La ceva mai mult de jumătatea distanței până în vârf, ceva ascuns ciupea din băț, scurtându-l cu mușcături de câte trei centimetri.

Era posibil ca nici unul dintre cei doi să nu fi observat perechea de crabi cu membre lungi din vârful copacului. Acum trei, fiecare de dimensiunile unui câine de talie mică, se aplecaseră în afara frunzișului de un verde strălucitor și se uitau în jos, la intruși. Ruth își pescui comcardul fără să-și ia ochii de la crabi.

Pe urmă se relaxă, pentru că Edgar Sikes era acolo, în partea opusă a copacului, cu fața acoperită de ochelari de luptă, iar cei doi Chaka se uitau în sus. Probabil că Edgar îi prevenise. Devenea nervos când vedea crabi de vârf, nu-i așa? Aceia *ar fi putut* fi înrudiți cu specia de pe Camelot...

Ceva căzu pieziș din cer. Îl plesni pe unul dintre crabi, desprinzându-l de creangă.

Frunzișul ascunse restul acțiunii, și Ruth scoase un țipăt ascuțit, frustrată. Acum cu mâna pe telefon, și-l duse la buze și la ureche și...

– Cassandra! Ai înregistrat asta? se auzi vocea lui Edgar.

– Am vederi luate prin ochelarii de luptă ai lui Chaka Junior și printr-ai tăi, Edgar. Le procesez.

– *Da!*

Edgar o luă la fugă către sala de mese. O văzu pe Ruth. Alergă spre ea, o înșfăcă de încheietura mâinii și continuă să fugă. Uluită la început, îl lăsă s-o tragă, apoi râse și încercă să-l întreacă.

Abia reușea să țină pasul. Iar partea ei masochistă nu voia să se înveselească. Își *câștigase*

dreptul la durerea ei, fir-ar să fie, și... oh, ce naiba. Se simțea bine alergând. Când alergai nu puteai să fii prost-dispus.

Trecură peste podul mobil, alergară pe lângă poarta deschisă a gardului electrificat, cu câini de pază schelălăindu-și salutul. Pe lângă încântătorul labirint de clădiri pe jumătate construite: bârne golașe de lemn, traverse de fier dezgolite, carcase de plastic, cadre de sârmă pentru draperii.

Sala de mese avea forma unei jumătăți de cilindru și se afla în piața centrală. Era construită dintr-un eșafodaj bazat pe traverse semicirculare, peste care se pulverizase spumă cu priză rapidă. Era prima clădire construită, cu șapte luni înainte, și servise, vreme de săptămâni de-a rândul, atât drept dormitor, cât și drept bufet. Tăvile pe care se servea mâncarea formau un arc de-a lungul peretelui din spate. Holoscena uriașă era întinsă în centru și Ruth se îndreptă într-acolo. Edgar gâfâia, dar, heiii, el fusese invalid!

Trish Chance, care mânca singură în capătul opus, se holbă la intruși.

– Trish! intonă Edgar.

– N-am timp, făcu ea. Trebuie să prind Țânțarul care pleacă spre Stepă peste vreo cincisprezece minute. Bună, Ruth.

– Fă-ți timp, de data asta, numai de data asta. Cassandra, ai terminat?

– Încă douăzeci de secunde.

Fata își pierduse interesul.

Era greu să crezi ce se zvonea: că Edgar și *Trish* erau amanți. Ea nu se purta ca și cum ar fi fost așa și nu se ridica *nici pe departe* la înălțimea lui.

– A dat într-adevăr peste ceva, spuse Ruth, cu o oarecare sfială.

Cealaltă zâmbi într-o parte, își termină fără grabă cerealele de la micul dejun și se apropie chiar în clipa când Cassandra stingea luminile. Apoi se pomeniră privind un pâlc de copaci coamă-de-cal printr-o fereastră cu margini cețoase.

Înregistrarea nu era deosebit de clară; ochelarii de luptă nu erau chiar atât de buni. Crabii de vârf stăteau în frunzișul des din partea de sus a copacului și se înclinau, fluturându-și ghearele amenințătoare către omul de dedesubt, care habar n-avea de existența lor.

– Rulare cu încetinitorul, Cassie, ceru Edgar.

Totul deveni lent, ca într-un vis. Micul Chaka se uită în sus...

Chiar și în redarea cu încetinitorul, prădătorul cădea cu iuțeala unui grendel în *viteză*. Cassandra îngheță imaginea în plin zbor: o suprafață aerodinamică triunghiulară, cu coarne ascuțite ieșind în afara colțurilor din față; ochi pe pediculi, chiar lângă coarne, către interior; aripioare motoare supradimensionate, de forma unor vâsle, în partea dinapoi.

Din nou mişcare. Pediculii cu ochi se retraseră; prădătorul se răsuci în lateral cu o clipă înaintea ciocnirii de unul dintre crabii de vârf. Un corn izbi cu forţă direct în carapace, străpungând-o. Impactul azvârli în aer crabul, smulgându-l din corn.

Crabul de vârf lovi puternic pământul. Prădătorul îşi reglă rotaţiile, se redresă, atinse în treacăt ţărâna, se roti deasupra ei şi se năpusti la crabul muribund. Îl răsturnă, îi smulse carapacea de pe abdomen şi începu să mănânce.

– Asta a fost din punctul tău de observare, Edgar. Dintr-al lui Chaka...

Marele Chaka intră încet în sala de mese, alături de fiul său.

– Bună, Ruth. Trish. Edgar, ai făcut şi tu o înregistrare?

– Da, domnule. Mi-o arătaţi pe-a voastră şi eu v-o arăt pe-a mea.

– Cassandra, fă-ne acest serviciu.

– Chaka Junior, înregistrarea ta a fost făcută de dedesubt.

Prim-plan cu trunchiul golaş al unui copac coamă-de-cal, un băţ explorând frunzişul verde. Un mameloid mic muşca băţul cu fălci lungi, de minihienă, cu numeroşii lui ochi aruncând priviri feroce prin fereastra magică a Cassandrei. Câmpul vizual se schimbă brusc, mutându-se drept în sus. O specie de crab avalonian îi studia, fluturându-şi neobosit membrele şi clănţănind din cleşti.

Stop-cadru.

– Uitați-vă la gheare, spuse Cassandra.

Un cursor în formă de săgeată le arătă crabul de vârf.

– Sunt mult mai lungi decât în cazul celor două specii pe care le avem pe Camelot. Chaka, să numim această...

– Crab de Vârf Sikes Unu, răspunse ferm Marele Chaka.

Edgar se uită în jur afișând un zâmbet larg, neîncrezător. Văzându-l, Ruth surâse.

– Cum dorești.

Mișcarea se reluă. Ceva izbi crabul, îl aruncă în aer, rămase lipit de el o clipă, apoi se desprinse... și imaginea încremeni. Cursorul săgeată se deplasă către prădător, care, privit de jos, era aproape lipsit de orice trăsătură.

– Aici ghearele sunt retrase, aproape invizibile, la fel și gura. Ochii sunt retractați. Acum...

Mișcare: prădătorul se răsucea fără nici un control. Ochii ieșiră la iveală, apoi aripioarele în formă de vâsle îi corectară mișcarea. Răsucirea încetă. Vâslele manevrau creatura în cădere. În partea din față apărură voleți. Mătură practic iarba când se opri, se retrase învârtindu-se ca o rachetă teleghidată și... frână.

Ghearele creaturii erau flapsuri, voleți. Retractate, se potriveau perfect în adâncituri, transformând carapacea de crab într-o carcasă netedă. Gura

era uluitoare: imensă și pătrățoasă, nu doar o simplă gură, ci și o frână cu aer. Creatura plană o clipă, cu ghearele întinse și cu gura larg deschisă, apoi căzu peste crabul de vârf muribund. Ghearele sale îi spintecară carapacea și sfâșiară carnea în bucăți de dimensiunea unei îmbucături.

Imaginea se schimbă: Cassandra rula din nou înregistrarea din unghiul lui Edgar. Un crab de vârf reîncarnat se agita în partea de sus copacului. Din cer cădea ceva cu încetinitorul...

– Ruthie, spuse Trish Chance, când te *hotărăști* să vorbești, merită să fii ascultată. A fost amuzant, băieți, dar eu plec să văd scribul.

Ruth radia. Și nu observă nici că Trish făcea ostentativ cu ochiul, nici că Edgar dădea din cap.

– Scribul. L-am văzut numai pe holoscenă, zise acesta din urmă. Te copleșește...?

– Mai mult decât atât. L-au botezat „Asia".

Dar entuziasmul i se risipise, și el observă.

– Aaron e încă acolo?

– Da. Ai auzit? A crezut c-a rezolvat misterul omorurilor, al morții Lindei și a lui Joe. Dar n-a fost așa, și *e furios*...

– El este acolo, iar tu ești aici. S-a întâmplat ceva?

Ea tăcu, stângace. Apoi:

– I-am spus că sunt gravidă.

Edgar se holbă la ea.

– De când? o întrebă cu blândețe.

– Eu nu știu decât de două săptămâni. Dar s-a întâmplat cu mult înainte de a-mi aduna curajul ca s-o-ntreb pe Cassandra.

– Ce părere are el?

– A zis: „Părinții tăi se vor bucura atât de mult." Pe urmă a schimbat subiectul.

– N-o să devină niciodată Tatăl Anului, dar o să se străduiască să-l păsteze pe tatăl tău fericit. De el depind prea multe voturi în privința organizării. Dumnezeu știe că Zack ar prefera mai degrabă să sărute frațuzește un grendel decât să aibă încredere în *mine*. Săptămâna trecută, Camelotul a fost lovit de unul dintre taifunurile alea ciudate, fulgerătoare. A intrat în clădirea comunicațiilor ud până la piele. „Se pare că plouă", am spus eu, iar el a mai cerut o a doua părere.

– De-asta mă ține Aaron pe lângă el? Uneori? În afară de tine, Edgar, nimeni nu stă de vorbă cu mine. Știu că el nu e proprietatea mea, dar când e Jessica de față e ca și cum eu nici măcar n-aș exista.

– Nu. Nu e proprietatea ta, răspunse el, dând din cap. Dar asta-i nu-i dă dreptul să te trateze ca pe-o otreapă. Ruth, o să tac oricând îmi ceri.

– Oh, nu.

– OK. Crezi într-adevăr c-a fost nevoie de tine ca să-i distragi atenția lui Carolyn McAndrews?

– Nu, făcu ea, ferindu-și privirea, apoi dădu să se îndepărteze.

– Sigur că nu. Carolyn ar fi lăsat-o pe Trish să se apropie oricât de mult de ea. Prin urmare, își continuă el raționamentul, înseamnă că Aaron nu era nevoit să te seducă pur și simplu ca să-l ajuți să-l fure pe *Robor*.

Ea păru uimită.

– Nu! zise ea, uimită, apoi zâmbi dintr-odată. Dar a trimis-o pe Trish la *tine*.

– A trimis-o pe Trish Chance să mă năucească. Pe urmă cred că i-a spus să înceteze. Dar, știi, ea nu se sinchisește de ordine.

Ruth întinsese mâna după vasul cu cafea. Trase două cești lângă ea și încercă să le umple, tot fără să-l privească pe Edgar. Vasul era gol.

– O să plantăm cafea pe dealurile din jurul Punctului Zece, spuse ea.

– Mai jos de locul unde-au apărut grendelii de zăpadă?

– Da.

– E o idee excitantă. Grendelii de zăpadă au fost destul de răi și fără să-i enerveze cafeaua. Așadar, le-ai povestit părinților tăi?

– Despre ce?

– Despre planurile legate de recolta de cafea, răspunse Edgar cu blândețe.

Ruth își ridică privirea, zâmbind cu curaj.

– Adică despre copil. Nu, nu le-am povestit.

– De când n-ai mai vorbit cu ei?

– Nu-i treaba ta.

– Corect, făcu el, şi îi smulse cele două cești din mână. Vino cu mine.

Plecă fără să se uite înapoi. Ruth şovăi, apoi se luă după el. Îl urmă în cortul imens care îl adăpostea, alături de un depozit de componente de calculator şi de micul aparat pentru cappuccino de care nu se mai despărțise de când cu uraganul magic.

El pregăti un cappuccino în liniște, cu excepția sunetului asurzitor de strident al aburului care țâşnea, pătrunzând în lapte. Ruth luă ceaşca din mâna lui.

– Îmi pare rău. N-am *vrut* să-ți închid gura.

– Bine. De când?

– De când am primit aprobarea să venim încoace. N-am putut să rămân în Camelot, Edgar. Se uitau în felul ăla la mine! Dar Aaron m-a luat cu el – până acum – şi nu e vorba că n-aş fi vrut să răspund la apelurile mamei, numai că întotdeauna eram altundeva. Am vorbit cu ea o dată. Acum o lună. Dar tata nu sună niciodată. Vorbeşte cu Aaron şi-i spune să mă salute.

– Încearcă să suni tu.

– Aş încerca. Ştiu c-ar trebui.

– Mai bine vorbeşte cu mama ta mai întâi. E psihiatrul coloniei, s-ar putea să aibă o idee bună în privința reacției tatălui tău.

Ea dădu din cap.

– Ar trebui să sun.

– Ia-ți cafeaua cu tine.

Nu se clinti. Sorbi din ceaşcă fără să se uite la el.

– Nu vrei să fiu şi eu de faţă? o întrebă.

Ea se gândi.

– Ba da, răspunse.

26

DEMONI

> Nici unul dintre aceia care, asemenea mie, invocă partea cea mai rea a demonilor pe jumătate îmblânziți ce sălășluiesc în sânul omului și caută să se ia la trântă cu ei nu se poate aștepta să scape din luptă fără nici o rană.
>
> SIGMUND FREUD, *Opere complete*

Cadmann Weyland lovi cu pumnul în masă. Cafeaua se vărsă pe pantalonii lui și pe covor. Rachel, soția lui Zack și psihologul coloniei, clătină compătimitoare din cap.

– Cadmann, tot drumul de pe culmea Fafnir până aici ca să sfârșească pe covorul meu? Ce irosire!

El aruncă șase șervețele de hârtie peste pata care se lățea și-și puse piciorul pe ele.

– Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău, Rachel. Pur şi simplu nu mă simt bine. Nu m-am mai simţit bine de luni de zile.

– De ani, rosti ea, cu voce scăzută. De acum aproape un secol.

Cadmann nu se răsuci s-o privească.

– Nici unul dintre noi n-a mai fost cu adevărat el însuşi de când am plecat de pe Pământ. Dacă n-am fost afectaţi de instabilitatea hibernării, ne-am temut că am fi putut fi. Şi, dacă am reuşit să ne convingem că nu e aşa, ne-am făcut griji pentru toţi ceilalţi. Am fost nevoiţi să schimbăm întregul proiect al coloniei ca să existe mecanisme de compensare a defecţiunilor. Sisteme de siguranţă ale sistemelor de siguranţă, pentru cazul că undeva, cineva sfârşise prin a avea un cristal de gheaţă neluat în evidenţă.

– Am făcut treabă bună, spuse el.

– Şi pe urmă au crescut copiii, continuă ea.

Se distra cu o hologramă de birou. Se rotea în faţa ei, un puzzle alcătuit dintr-un glob albastru, sârme şi cu o cutie cu beţe. Orice piesă atinsă licărea. Dacă îşi muta degetul în alt loc, piesa se muta odată cu el. Făcu o greşeală şi globul albastru căzu şi se sfărâmă. Se reconstitui în aerul de deasupra biroului, şi ea continuă.

– Le-am transmis copiilor noştri spaimele noastre. Dar erau ale noastre, nu ale lor.

– Nu pe toate, zise Cadmann.

– Coşmarurile?

El dădu din cap.

– Nu vorbim niciodată despre ele, nu cu adevărat, dar copiii ştiu că părinţii lor se trezesc ţipând. *Ştiu.*

– Dar acum nu visezi grendeli, nu-i aşa?

O întrebare profesională, iar el răspunse ca un pacient.

– Nu. Visez noaptea aia de pe dirijabil. Când s-a căţărat Toshiro în spatele meu. Când m-am întors, am tras.

Avea ochii obosiţi, la fel şi vocea. Se simţea tot atât de bătrân ca Dumnezeu.

– Dar visez că Toshiro e un grendel. E pe cale să-l mănânce pe Ernst. Şi nu observă nimeni, în afară de mine.

– N-aveau dreptul să ia dirijabilul.

– Sigur că nu, dar din perspectiva lor da, Rachel. Ar fi putut chiar să creadă că ţinea de datoria lor. Noi le-am negat dreptul ăsta. Şi n-am avut nici o justificare. Nu cu adevărat. Ei sunt aşa cum eram noi, spuse, şi îşi azvârli capul pe spate, râzând cu amărăciune. Doamne, îmi amintesc cum eram la vârsta lor. Tânăr şi prost şi plin de spermă. Gata pentru orice şi nerăbdător să manevrez orice. Aşa eram noi! Aşa eram *cu toţii!* Şi în ce i-am transformat pe ei? În farsori. În cioplitori de fese în stâncă. Hackeri ai Cassandrei. Surferi în largul coastei. Nu le-am oferit nici un loc util unde să-şi poată folosi

curajul. I-am numit laşi şi molâi. Iar ei *ştiu* că e ceva în neregulă cu *noi*.

– Cadmann...

El se răsuci.

– Ai văzut atacul de pe terasa de stâncă? Ai văzut înregistrările Cassandrei? Şase grendeli. *Şase grendeli adulţi*, şi copiii i-au înfrânt. Un băiat a murit. Un grendel a scăpat cu fuga. Condiţii meteorologice cu desăvârşire ostile, un nou tipar de atac. *O singură pierdere.*

Din noaptea dirijabilului nu mai detectase mândrie în vocea lui, aşa că îl lăsă să continue.

– Aceia sunt copiii noştri. *Ei* pot lua în stăpânire continentul. Nu noi. Noi meritäm să stăm aici. Iar ei au fost nevoiţi să ne-o demonstreze. Au fost nevoiţi să forţeze lucrurile, fiindcă Dumnezeu ştie că noi n-am fi făcut-o niciodată.

Rachel reuşi să extragă o nuia din globul albastru, care se legăna uşurel. Până aici, toate bune...

– Despre ce vrei să stăm de vorbă, Cadmann?

– Despre Aaron, zise, rostind cele două silabe cu voce plată. Mă nelinişteşte.

– Aaron, repetă ea.

Globul albastru căzu şi se sparse. Din el ieşi un pui de pasăre, crescu transformându-se în adult, zbură către cuibul plutitor din nuiele şi făcu un ou albastru.

– De ce? întrebă Rachel.

– Am vorbit cu Justin despre asta înainte de plecarea lor. Am vorbit cu toţi cei cu care am avut ocazia, cu excepţia ta. Şi acum trebuie s-o fac. Ceva nu e în ordine. El a creat o situaţie.

– Da?

– Când l-a luat pe *Robor*, n-avea cum să piardă. Nu vorbesc despre pierderea dirijabilului, vreau să spun că... s-a gândit la toate astea mai profund decât oricare dintre noi, a înţeles în avans fiecare mişcare pe care am fi putut s-o facem şi a găsit, probabil, un mod în care s-o contracareze. Iar la sfârşit jumătate din omenirea de pe planetă avea să se afle pe continent, în întregime sub comanda lui.

– Te simţi intimidat?

Cadmann clătină din cap.

– El câştigă. Însă numai dacă e gata să sacrifice... ei bine, un ţap ispăşitor care va fi ales mai târziu. Vreau să spun că Toshiro i-a fost prieten şi că moartea lui s-a încadrat perfect în scenariu. Acolo ar fi putut muri *oricine*. Nu doar unul, chiar mai mulţi.

Rachel se lăsă pe spate. Globul albastru scăpă din ultima sa legătură şi se răsuci încântat în aerul din faţa ei.

– Cadmann, ce tot zici?

– Nu zic. Întreb. E ceva în neregulă cu Aaron?

– Soţia ta e de părerea asta.

– Şi Joe şi Linda erau. Dar nu mai sunt. Tu nu crezi, nu?

– Nu.

O tăcere îndelungată.

– Care sunt suspiciunile tale?

– Mă tot întreb dacă n-o fi având vreo legătură cu uterele artificiale. Cu modul în care au fost crescuți.

– Îți faci griji din cauza unui soi de model supersociopatic?

– Da, răspunse, și vocea îi sună josnic, chiar și în propriile urechi.

Se gândi că ea *îl* studia. Că se temea de *el*.

– Cadmann, tu ai luat parte la lupte. Posibilitatea ca unii dintre oamenii tăi să moară în timpul unei acțiuni militare n-a fost o realitate pe care a trebuit s-o înfrunți?

– Ba da, firește.

– Și Aaron n-ar fi putut privi lucrurile în același mod?

– Cred că da, spuse el, încruntându-se. Știi, nu mi-am pus niciodată problema în felul ăsta.

– Pe tine nu te considerăm sociopat fiindcă ești capabil să-ți asumi riscuri ca să promovezi o cauză.

– N-ai de unde să știi. Dar îmi aduc aminte că exact așa m-ați considerat, și tocmai din acest motiv.

– Cadmann...

El zâmbi subțire și rosti cuvintele încet și clar:

– Ai ținut evidența fiecăruia dintre noi. De la bun început, de pe Pământ, de când am fost aleși, până

când s-a descoperit instabilitatea hibernării și până când ați crezut cu toții că l-am ucis pe Ernst...

– Cadmann...

Își apropie fața de a ei. Expresia lui de amuzament cinic nu se schimbase.

– Și ați hotărât că eram nebun. Chiar acolo, în clinică, m-ați legat pentru grendel.

– Atunci nu știam că ei există!

– Dar eu știam, și v-am spus.

– Cadmann, asta a fost cu mult timp în urmă.

– Da. Iar eu nu pot uita noaptea aia, n-o s-o pot uita niciodată.

Se îndreptă de spate și zâmbi, de data asta mai firesc, dar încă foarte distant.

– Vrei să stăm de vorbă despre coșmaruri? întrebă, privind-o cu atenție, fără să-și desprindă nici o clipă ochii de ai ei. Foarte bine, să vorbim despre coșmaruri. Sunt singurul om de pe planetă care a stat vreodată față în față cu una dintre creaturile alea și a supraviețuit. Am fost destul de aproape s-o sărut. Destul de aproape ca să am tot timpul necesar pentru a-mi imagina că mă sfâșie. Am visat de o mie de ori că mă ucide și mă mănâncă. Dacă nu cumva te supraestimez cu desăvârșire, ai vorbit cu Sylvia și cu Mary Ann despre mine, exact așa cum ți-am vorbit eu despre Mary Ann. Și *totul* se află în Cassandra.

Rachel păstra ostentativ tăcerea.

– Vreau fișierele despre Aaron.

– Cu ce scop?

– Nu știu exact. Uite ce e, știm amândoi că el o să facă orice – poate nu întru totul – ca să-și atingă scopurile. Așa că vreau să știu care-i sunt țelurile. Ce are de fapt de gând.

Ea ridică din umeri.

– Tu ești șeful securității. Spune-i Cassandrei că e o urgență.

– M-am gândit la asta. Probabil că o pot obliga să mi le dea. Dar prefer să acționez oficial, cu sprijinul tău, zise, și calmul i se știrbi ușor. Te rog. Fiul și fiica mea sunt acolo. Copiii femeilor pe care le iubesc mai mult decât orice pe lume, continuă, lăsându-și capul în jos. Mary Ann se ține tare, știi? Și m-a lăsat pe dinafară...

– Poftim?

Cadmann se uită pe fereastră, de-a lungul câmpului, la clădirea laboratorului de biologie, în sus, către piramida de stâncă a Marelui Munte Noroios, unde se roteau pterodonii, într-o ceață eternă.

– N-am mai fost bărbat și nevastă din ziua morții lui Toshiro. Mă *împinge* către Sylvia.

Se opri, așteptând să spună Rachel ceva. Tăcerea se prelungi pentru aproape încă un minut.

– Cândva am crezut... că Sylvia era ceea ce-mi doream. Dar nu e așa. Mary Ann mi-a dat dragostea ei, rosti, și își coborî vocea. Acum e ceva cu ea. Are ceva... translucid. Ca și cum aș putea vedea lumina prin ea. Ca și cum abia dacă și-ar mai dori să

rămână aici. Ca și cum nici măcar n-ar ști sigur de ce mai rezistă.

– Și crezi c-o poți ajuta?

El încuviință din cap.

– Arătându-i că a avut dreptate, sugeră Rachel. Că Aaron e un monstru și că numai ea a știut-o.

El își ridică privirea.

– Nu m-am gândit la asta în...

– Ruth e gravidă.

– Ai vorbit cu ea. Bine. Îmi făceam griji pentru... asta. De când?

– De două luni, așa crede ea. Cadmann, se presupune că eu n-ar trebui să vă aflu toate secretele. E nevoie de intimitate. N-am... Aaron și-ar fi putut *păstra* tainele, dar acum mi-a deflorat fata! O să mă uit. Poate c-o să-ți dezvălui ce-o să aflu, sau poate că nu.

Bărbatul se ridică.

– Mulțumesc, zise, și ieși înainte de a apuca să mai adauge ceva.

Rachel Moskowitz se așeză la biroul ei.

Își simțea trupul obosit, dar mintea îi era foarte vioaie.

Dintre toți nativii terești care fuseseră criogenizați în orașul Hecate de pe luna Pământului, îngrămădiți pe *Geographic*, dezghețați și reînghețați pentru a îndeplini diverse sarcini pe navă în timpul călătoriei de zece ani-lumină și de o sută de ani normali, și dezghețați pentru ultima oară pe

solul străin al planetei Avalon... numai Rachel Moskowitz se ştia nevătămată. Era singura care *putea* s-o ştie. Şi era atât o binecuvântare, cât şi un blestem.

Nu era sigură în privinţa lui Cadmann. Întâmplările prin care trecuse fuseseră traumatizante, dar era mult de-atunci. Un bărbat ca el ar fi trebuit să le scoată din viaţa sa, dar nu o făcuse. Nici unul dintre ei nu fusese cu adevărat capabil să lase în urmă Războaiele Grendelice.

– Cassandra, spuse ea. Aaron Tragon. Dosarul de evaluare psihiatrică.

Cadmann conduse Ţânţarul înapoi, către Marele Munte Noroios, spre fortăreaţa care fusese, cu ani în urmă, singurul bastion al omenirii împotriva grendelilor.

Acum acolo erau vii şi lanuri, şi ţarcuri pentru acele animale terestre şi avaloniene care puteau trăi alături. Torentul izvorât din munte le aducea în casă apă rece ca gheaţa şi le hrănea ogoarele. Apoi se unea cu Miskatonicul, pentru a aduce viaţă în întreaga vale.

Coborî Ţânţarul către platformă pe o traiectorie spiralată, asolizând fără nici un şoc. Sylvia veni să i se alăture, cu părul auriu revărsându-i-se în urmă. Semăna cu un înger.

Îl sărută uşor. Şi, înainte de a pune el întrebarea, îi spuse:

– Ea doarme.

Cadmann dădu din cap. Îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi intrară în casă împreună, străbătând salonul plin de miresme.

În centrul locuinţei se afla baia comună, cu cada mare, triunghiulară, şi cu saună.

Poate că, odată ca niciodată, visase cu ochii deschişi... două femei pe care le iubea, ambele măritate cu el... era simplu să lăşi fanteziile erotice să te înnebunească de plăcere. Dar realitatea nu fusese niciodată aşa.

În al doilea sau al treilea an al existenţei triunghiului lor amoros, făcuseră câteva încercări moderate de explorare a potenţialului senzual. Masaje, dans în grup, ba chiar şi un pat comun pentru toţi trei în nopţile reci. Dar devenise limpede că asta se petrecea ca urmare a încercării lui Mary Ann de a fi ceea ce credea ea că aşteaptă el de la o soţie, nu din propriul ei impuls. Aşa că se văzuse nevoit să pună punct.

Mai existaseră şi alte ocazii, o dată de Crăciun, altă dată la a cincizecea lui aniversare, când se pomenise în pat cu ambele femei pe care le iubea. Dar îşi tolerau reciproc prezenţa; în intimitatea aceea nu exista o bucurie sinceră. Şi, ştiind că Mary Ann era gata să facă orice ca să-şi păstreze bărbatul fericit, începuse să privească totul ca pe un soi de abuz asupra unui copil.

Cei trei aveau dormitoare separate şi între ei existau un reflux şi o revărsare a interesului, ambele manifestate cu delicateţe. El mergea în camerele lor, sau ele veneau într-a lui, cu o spontaneitate care consta în ofertele, acceptările şi respingerile din aceeaşi zi. Lucrurile merseseră aşa ani de-a rândul.

În ultimele patru luni, Mary Ann îşi pierduse orice interes faţă de actul fizic al dragostei.

Sylvia îşi trecu degetele prin părul lui şi se uită lung la o cicatrice aflată chiar pe linia de început a părului, o linie albicioasă palidă, estompată, abia vizibilă sub firele cenuşii şi negre de pe frunte.

– Cred că n-am mai văzut cicatricea asta niciodată până acum.

Stătea aproape de el şi căldura trupului ei se estompa încet, continuând să-l încălzească, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Sylvia era o alinare, în orice privinţă.

– Nu sunt convins.

– Chiar aici, spuse ea, şi îi mătură cicatricea cu degetele, apoi suflă uşor aer cald asupra ei, ciufulindu-i părul. Nu-mi pot imagina de ce n-am mai văzut-o niciodată...

– Există un timp al fiecărui lucru. Asta e o amintire din Zimbabwe. Un şrapnel. Părul a ascuns-o. Până de curând.

Ea oftă şi se cuibări mai aproape.

– Ei, femeile din familia mea se dau în vânt după fruntile din ce în ce mai înalte.

– Ha, ha.

– Nu... serios. E norocul tău.

Tăcură iarăşi. Cele două luni gemene erau sus pe boltă, şi lumina lor arginta stâlpii patului.

– Ce-a zis Rachel?

– O să se uite.

Trase o linie de-a lungul gâtului Sylviei, apoi o strânse cu putere de umăr. O sărută.

– Voiam să-ţi mulţumesc pentru felul în care te porţi cu... Mary Ann.

Ea schiţă un gest de respingere.

– Pentru ce? N-am făcut nimic.

– Ştiam că aşa priveşti tu lucrurile. E unul dintre motivele pentru care te iubesc.

– Dar numai unul dintre ele.

– Numai unul.

Rămaseră întinşi alături în tăcere, ascultând susurul Amazonului şi gânguritul de Joe. Norii alunecau dinspre est. Mai târziu aveau să ascundă luna, dar încă n-o făcuseră.

– Te gândeşti la copii?

El dădu din cap.

– Şi la mine. Mă gândesc cine eram când am început călătoria asta.

– Călătoria încoace? întrebă ea, ştiind că despre altceva era vorba.

– Nu. Totul. O fi un semn de bătrâneţe?

– Ce?

El râse de sine însuşi.

– Întrebările incomplete. Dorința de a exista cineva care să-mi citească gândurile.

– Nu, ăsta-i comportament infantil.

Îl mușcă ușor de piept, cu dinți ascuțiți.

– Ei, asta-i o ușurare.

– Fac pariu.

– Voiam să spun că mă duc cu gândul înapoi la viața mea. Toți oamenii pe care îi cunosc sunt morți, sau sunt aici, pe Avalon. Stafii.

– Faptul că n-au luat niciodată legătura cu noi nu e un ajutor.

– Niciodată. În optsprezece ani. Hristoase. Ce s-o fi întâmplat acolo?

– Pot încărca fișierele. Vrei să le vezi?

– Hristoase. A trecut atât de mult timp. Sigur că da. Dă-i drumul.

Cadmann se săltă în capul oaselor. Răsuci comutatorul fizic care permitea accesul computerului în dormitorul lui, apoi zise:

– Cassandra.

Despre ea se spunea că ar fi trebuit să i se permită să vadă totul în același timp și că garanta securitatea absolută a informațiilor. Nu putea să nu râdă. Într-o lume care conținea un Edgar Sikes nu exista securitate electronică. Doar bariere mecanice.

– Te rog, rulează cel mai recent comunicat oficial de pe Pământ.

– Îl încarc, răspunse ea.

Peretele din fața lor se dizolvă.

Răsunară câteva acorduri muzicale, apoi râsete. Cuvintele UN MESAJ DE PE PĂMÂNT plutiră, scrise cu neon de un roşu ţipător.

Urmă un caleidoscop de imagini:

Expoziţie de artă la Milano. Foamete în Beirut. Învestirea Prezidiului Naţiunilor Unite. Imagini din sport. Un şir de chipuri ale căror nume apăreau cu viteza unui grendel. O piesă de teatru cu decor londonez. Vorbărie din coloniile de la marginea sistemului solar.

Fiecare dintre acestea putea fi detaliată şi studiată la nesfârşit, ceea ce şi făcură. Piesa de teatru era o ficţiune poliţistă, cu indicii lipsă. Şi inaugurarea ar fi putut fi o ficţiune, fiindcă secretarul general era un politician răposat, din anii şaizeci, Richard Nixon. Baletul în condiţiile gravitaţiei lunare devenise un sport nou, bizar. Până şi evenimentele sportive familiare respectau reguli noi, complexe, niciodată explicate. Sunetele nu erau mai interesante decât oportunităţile oferite de imagini.

În ultimă instanţă, nu era nimic de văzut.

Era ca *Encyclopaedia Britannica*, după conceptul unor savanţi locali. Existau emoţii, dar nici o informaţie autentică. Iar inferenţa emoţională era o cultură atât de prosteşte încântată de sine însăşi încât n-avea ochi pentru eforturile depuse de un număr nespus de mare de generaţii pentru a o aduce acolo unde se afla.

Sylvia studie imaginile, încercând să afle ceva nou. Le opri şi le derulă înainte, le opri din nou, dar nu găsi nimic. Absolut nimic.

Apoi o siluetă umană străbătu dansul luminii

Ceea ce luase Cadmann drept o altă imagine de pe Pământ era soţia lui.

Mary Ann era goală, cu capul aplecat de parcă ar fi mers în somn, cu membrele ei umflate şi diforme mult mai demne de milă când nu erau ascunse de haine bine croite. Îşi înălţă fruntea şi se uită la ei, continuând să creeze impresia încă destul de puternică a mersului în somn.

– Am... am auzit muzică, zise ea. Zgomote. Zgomotele străzii.

Cadmann întinse mâna şi reduse luminozitatea imaginilor. Vocea ei avea ceva de fetiţă, ceva pe care îl recunoştea. Veni să se aşeze pe marginea patului, holbându-se la imagini. Arătă una din mijlocul derulării lor, un cadru cu Munţii Stâncoşi Canadieni.

– Am fost acolo, spuse. Am crescut la o distanţă nu prea mare.

Cadmann şi Sylvia păstrau tăcerea.

– Aş vrea să-i revăd într-o bună zi, adăugă ea, apoi aşteptă.

Ceilalţi nu făcură nici un comentariu, iar Mary Ann păru să înţeleagă brusc ce rostise, şi-şi duse mâna la gură.

– Hopa. Cred că e imposibil, nu?

– Am putea face o călătorie virtuală, răspunse Sylvia cu blândețe.

Ea dădu din cap.

– Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult, sublinie, și se ghemui pe marginea patului ca o pisică, privind imaginile care dansau în aerul din fața ei.

Cadmann nu spuse nimic, o urmări. Ea nu se mai mișca și nu mai vorbea, dar avea ochii deschiși. Și se mulțumea să privească.

În cele din urmă, mâna Sylviei se furișă într-a lui și se uitară până când, la un moment dat, el adormi.

În Camelot, dimineața veni încet. Nu exista nici un fel de entuziasm, nu era decât o altă zi, una din șirul lor nesfârșit. Poate cu o singură diferență. *Robor* era ancorat deasupra aerospațioportului principal, umbrindu-l, și încărcarea era în plină desfășurare.

Zack superviza acțiunea, deși era condusă de fapt de puștanii din tabăra din est. Era o activitate mixtă, ca orice altceva avea vreo legătură cu expediția de pe continent.

Rachel se apropie de el.

– Zack, zise ea, Cadmann a făcut o cerere mai degrabă neobișnuită. Vrea să vadă înregistrările despre Aaron.

Fața lui rotundă și palidă se încreți când căzu pe gânduri.

– Se simte bine?

– E îngrijorat din cauza incidentului din dirijabil, răspunse ea evaziv.

– El nu face nici o cerere fără importanță, iubito. Ce-l zgândărește?

– Ei, toată povestea cu ectogeneza.

– Am trecut peste asta cu mult timp în urmă.

– Și nu mai discutăm prea mult despre așa ceva. Știu.

Mergând pe picioare nesigure, Zack se apropie de o buturugă și se așeză, sprijinindu-și mâinile pe genunchi. Scoase dintr-un buzunar o basma mare, roșie, și și-o trecu peste față cu o mână tremurătoare.

– Cred că azi Calos duce naveta Minerva sus, la Orion. Vrem să verificăm sistemele principale. Ce-ar fi să-l inviți pe Cadmann să meargă cu noi, s-avem un loc unde să stăm de vorbă?

27

GEOGRAPHIC

Minunată bucurie!
Dulce bucurie, de două zile veche,
Bucurie dulce, așa îți spun ție:
Tu zâmbești,
Eu cânt răgazul tău de dulce bucurie!

WILLIAM BLAKE, *Bucurie copilărească*

Minervele erau navete de asolizare acționate prin fuziune, aduse din sistemul Sol. Odată coborâte pe planetă, serviseră inițial drept centrale electrice, până când începuseră minele să producă suficiente materii prime pentru fabricarea colectorului de energie solară numit pânză Begley. Una dintre Minerve fusese distrusă în timpul Războaielor Grendelice. Celelalte erau folosite pentru vizitarea navei care îi adusese pe copiii Pământului în noua lor lume: *Geographic*.

Ceva mai târziu, în cursul aceleiași dimineți, Cadmann sosi cu Țânțarul, împreună cu Sylvia.

– Mickey e acasă, cu Mary Ann, zice el, cu voce scăzută.

– Cum se simte?

Chipul lui Cadmann era înnegurat.

– Nu e bine. E mai rău decât mă așteptam. De parcă tocmai s-ar fi desprins ceva din ea. Moartea Lindei aproape că a dat-o gata, apoi povestea cu Toshiro – a fost, într-un fel, picătura care a revărsat paharul. Nu pot spune că nu înțeleg de ce. Doar că îmi pare rău. Îmi pare rău pentru toate.

Zack dădu din cap.

O ajută pe Sylvia să coboare din Țânțar.

Cadmann se apropie de Carlos.

– *Hola.*

Acesta îi zâmbi alene, se întinse puțin, apoi dădu din cap.

– O zi numai bună pentru o călătorie de plăcere, ei?

– Foarte bună.

O Minerva era o navă aerospațială lungă de cincizeci de metri, cu aripi delta. Docul ei era un lac artificial, din nord-estul coloniei, dar putea ameriza pe orice luciu de apă. Centralele electrice ale Minervelor descompuneau apa lacului în hidrogen și oxigen, pentru a fi folosite drept combustibil. Laolaltă, făcuseră aproape patru sute de călătorii dus-întors către nava Orion.

Ceea ce nu putea dura. Toate echipamentele originare, aduse de pe Pământ, se deteriorau cu repeziciune. Într-o bună zi, s-ar fi putut defecta o altă Minerva. Când ultima dintre ele avea să fie scoasă din uz, rasa umană de pe Avalon urma să fie legată de sol până când reușea să-și construiască o bază industrială capabilă s-o ducă înapoi, printre stele. În funcție de priorități, asta putea dura o sută de ani. Cunoașterea în sine nu era suficientă. Pentru navele spațiale era nevoie de instalații specializate.

Se prinseră cu centurile de scaunele uzate. Fuseseră cincizeci, însă acum nu mai erau decât nouă. Pe celelalte le demontaseră: mai mult loc pentru încărcătură și greutate redusă.

Carlos își privi prietenul instalându-se cu grijă pe scaunul pilotului. O poziție mai degrabă simbolică: Minerva era controlată de un computer. *Și chiar așa stau lucrurile*, își spuse Carlos. *Stăm în fața panoului de comandă, dar nu mai conducem colonia. Mă întreb dacă și Cadmann simte același lucru. Probabil că nu.* Cadmann era ciudat. Era tulburat, avea necazuri, dar, atâta vreme cât exista un scop bine definit al vieții sale, acționa cu toată hotărârea și forța de odinioară. Pe măsură ce trecuseră anii, găsise din ce în ce mai greu țeluri care să-l anime, care să-i ofere un simț al semnificației și al potențialei sale contribuții, dar încă avea senzația că era nevoie de el.

Sau o avusese, până la incidentul cu *Robor*. Acum părea imposibil să descopere ceva care să-l consoleze. Moartea unuia dintre copii... Nu existau cuvinte care să descrie acel sentiment al pierderii. Şi, cu toate că îl cunoştea de atâţia ani, Carlos n-ar fi putut zice că înţelegea modul de funcţionare a minţii prietenului său.

– Cassandra, verificarea sistemului.

Calculatorul încetini procesarea datelor, ca să-i ofere, rând pe rând, rezultatele verificării tuturor componentelor Minervei. Se întrerupse la jumătate, pentru a afişa brusc o diagramă, comunicând:

– Am identificat o străpungere prin arsură la sistemul de poziţionare din dreapta spate. Propun repararea în timpul următorului ciclu de întreţinere.

– Azi suntem în siguranţă?

– Da. Probabilitate neînsemnată de defectare şi două sisteme de siguranţă.

– Perfect. Iniţiază secvenţa de pornire. Destinaţia: docul navei *Geographic*.

– Două sute nouă secunde până la desprindere, îi înştiinţă Cassandra.

Luminile panoului de comandă se aprinseră.

– Testele la sol complete. Pornirea motoarelor peste o sută şaptezeci de secunde.

Aşteptară. Apoi şuierară pompele şi simţiră vâjâitul uniform al motoarelor.

– Secvenţa de pornire încheiată, anunţă Cassandra. Toate sistemele funcţionează.

– Ridică-ne.

– Treizeci şi cinci de secunde până la desprindere.

Aşteptară din nou. Apoi simţiră prima mişcare. Minerva alunecă pe suprafaţa apei din ce în ce mai repede, până când se pomeniră brusc în aer. Botul navetei săltă până când ajunse în poziţie aproape verticală. În jurul lui se spărgeau norii; pe urmă cerul deveni de un albastru-verzui foarte palid, întunecându-se treptat. Vâjâitul motoarelor părea să vină din interiorul lui, zguduindu-l şi aţâţându-l, oferindu-i o senzaţie sălbatică şi încântătoare de libertate, neegalată de nimic altceva din lumea cunoscută. Îi plăcea.

Greutatea i se micşoră. Şuierul propulsării continuă: rezervoarele de oxigen şi hidrogen erau goale, dar instalaţia de fuziune se afla la locul ei. Te putea duce către alte planete. Odată ce ai ajuns pe orbită, eşti la jumătatea drumului către orice destinaţie.

Întrezări nava *Geographic* scânteindu-i în faţa ochilor.

– Secvenţa de andocare iniţiată, spuse Cassandra.

Carlos îşi deblocă scaunul şi îl roti cu şaizeci de grade. Cadmann se relaxa, cu ochii închişi. Mâna Sylviei se odihnea, moale, în mâna lui. Zack era absorbit de afişajul holografic de prelucrare a informaţiilor, ocupându-se probabil de o listă de inventar care trebuia studiată cu atenţie pentru a suta oară. Aveau nevoie de cineva ca el. Slavă

Domnului că rolul nu trebuia să-i revină lui Carlos Martinez! Decise că ar fi fost o adevărată pierdere de vreme. Însă *unii* simțeau nevoia să echilibreze balanța dintre ieri și azi. El, Carlos, savura prea mult prezentul.

Geographic era aproape cea mai mare construcție omenească din istorie (barajele Zuiderzee continuau să dețină recordul) și era, cu siguranță, cel mai mare obiect deplasabil. Cadmann își aducea aminte de sine însuși, în tinerețe, venind de la Buenos Aires ca să vadă pentru prima oară nava spațială, într-o navetă dintr-un grup de douăsprezece. Prima vizită pe o navă interstelară autentică se deosebea atât de mult de ședințele de simulare prin care trecuseră cu toții.

Fusese punctul culminant al unui vis, o mare aventură care încheia o viață de aventuri, ceva atât de frumos, abundând de atâtea oportunități...

Era prea mare. Și avea să-i ducă într-un loc prea îndepărtat, și era nevoie de prea mult timp ca să ajungă la destinație – iar ei se străduiseră din răsputeri să se afle acolo. Dacă avea regrete, era prea târziu să le dea glas în momentul îmbarcării.

– Mă gândeam... făcu el. De ce-am venit noi aici?

– Despre ce vorbești?

– Știi despre ce vorbesc. Nu despre ceea ce le spunem copiilor. Nu despre mituri. De ce suntem de fapt aici?

Zack își ridică ochii de la cifrele lui.

– Ce vrei să zici?

– Din ce cauză am fost cu toţii dornici să ne riscăm vieţile. Poveştile vieţilor noastre. Nici unul dintre noi n-a avut destul de multe rude şi destul de mulţi prieteni ca să-l reţină pe Pământ.

– Eu mi-am adus soţia cu mine, rosti Zack. Aşa cum au făcut Joe Sikes şi alţi câţiva.

– Gândeşte-te. N-am fost cei mai inteligenţi şi cei mai curajoşi, deşi aşa ne-am spus nouă înşine.

Minerva naviga printr-o mare de stele, cu ceaţa albastră şi strălucitoare a Avalonului dedesubt.

– Noi am fost cei dornici să lase totul în urmă. Să plece.

– Vorbeşte în numele tău, interveni Sylvia. Eu şi Terry am vrut să venim aici. Ne-am străduit să reuşim. Ne-am străduit din greu. Aşa cum au făcut-o mulţi dintre noi, Cadmann – de fapt şi tu.

Simţiră o uşoară hurducătură când tubulatura de andocare cu palete se puse în mişcare şi se umplu cu aer. Andocarea pe *Geographic* era o manifestare lentă a iubirii, o reunire cu un prieten vechi şi drag. Nava îi văzuse la bordul ei atât de multă vreme şi părea în aşteptare, dornică să afle dacă avea să le mai fie vreodată necesară. În momentul acela, aerul părea să-şi schimbe aroma. Dar nu era decât imaginaţia lui, fără nici o îndoială.

– Închisoarea de la catul de sus, spuse Carlos. Sectorul bijuterii, lanţuri pentru glezne, lanţuri pentru gât...

Rachel şi Zack ieşiseră din Minerva şi pluteau de-a lungul cablurilor întinse către sasul principal al navei. În urma lor se închise ermetic o uşă curbată şi se pomeniră într-un uter de oţel şi ceramică. O altă uşă se deschise şi intrară pe coridorul principal.

Nava mirosea uşor a mucegai. Cei douăzeci de ani în care fusese aproape părăsită nu i-l schimbaseră şi ei nu reuşiseră niciodată să i-l elimine pe deplin. Două sute de oameni trăind într-un spaţiu restrâns vreme de o sută de ani dau naştere unui asemenea miros – chiar dacă, în orice moment, nouăzeci şi cinci la sută din ei sunt adormiţi.

Auziră o voce dinspre interiorul navei şi Carolyn McAndrews îi salută. O urmau Julia Hortha şi Greg Arruda. La bord se afla întotdeauna cineva, fiindcă *Geographic* servea drept atelier de reparaţii orbital pentru sateliţii de observare, iar Cassandra şi roboţii ei de întreţinere, specializaţi în recondiţionări, nu puteau fi pregătiţi pentru absolut orice. Nu era niciodată o problemă să găseşti voluntari care să facă de gardă o săptămână, iar mulţi jinduiau după o asemenea însărcinare, după o şansă de a pleca din colonie, meditând aproape în izolare. Carlos profitase, bineînţeles, de alte aspecte ale şederii pe *Geographic*. Făcuse de multe ori de serviciu alături de mai multe prietene de sex feminin. Nu se săturase cu adevărat de plăcerile oferite de lipsa gravitaţiei, dar devenea din ce în ce mai moderat.

Carolyn plutea de-a lungul cablurilor fără efort. Deşi trupul îi devenea tot mai mătăhălos, acolo, unde avea greutatea unui fulg, graţia mişcărilor ei era supraomenească.

– Mă bucur să vă văd, îi întâmpină ea. Tocmai începeam să ne simţim singuri aici sus. O grămadă de timp, şi cuburi vechi de sortat, dar... hei.

O şuviţă din părul ei de un castaniu palid pluti într-o parte, îndepărtându-se, şi ea chicoti, readucând-o la loc.

– Ce fac copiii? întrebă.

– O duc foarte bine, răspunse Carlos. Dar ţi-au udat prea tare plantele.

Îl bătu cu palma peste bărbie şi îl sărută uşor.

– Mulţumesc! Acum – vreţi camera computerului? Aveţi nevoie de intimitate?

Cadmann clătină din cap.

– Nu. Poţi să ni te alături, Carolyn. Eşti implicată în creşterea lui Aaron la fel de mult ca oricine altcineva.

– Mai mult decât cei mai mulţi, spuse ea, apoi închise ochii, roşind uşor.

– Asta a fost creşa lui Aaron, zise Rachel. Putem urmări totul, derulând înainte sau înapoi. Cassandra, dă-ne Infantele Aaron Unu.

Pe holoscenă începu să se deruleze o succesiune de imagini. Toate fotografiile unui Aaron tânăr, începând din pruncie. Reprezentau, realmente, o

filmare lentă a creşterii sale, purtându-l prin întreaga copilărie.

Cadmann privea absent.

– Cine sunt părinţii lui?

Rachel păru stânjenită.

– După cum ştii, sperma şi ovulele selecţionate nu provin numai de la membrii coloniei, reprezentând şi contribuţia criogenizată a celor care, dintr-un motiv sau altul, nu au făcut călătoria. Există mostre reprezentative pentru toate grupările genetice de bază şi pentru toate culturile lumii, şi toate sunt fără cusur. Ne-am permis să fim mofturoşi. Ideea a fost că o parte dintre copii puteau fi crescuţi de colonie, privită ca un întreg, fără nici un fel de ataşament parental aparte. A reprezentat una dintre bazele teoretice ale coloniei, un experiment constând în schimbarea imperativelor legate de stabilirea primelor relaţii ale unui copil, prin trecerea de la un cuplu la un concept sau la un sistem. După cum ştiţi, experimentul a început la scurt timp după încheierea Războaielor Grendelice şi s-a încheiat patru ani mai târziu.

– Făceam noi destul de mulţi copii, zise Carolyn McAndrews, zâmbind.

– Tu ai avut întotdeauna dubii, făcu Zack, iar ea încuviinţă din cap. Poate-ar fi trebuit să te-ascultăm.

Nu era nevoie să spună *ea are gheaţă-n cap.* Nimeni nu-i dădea atenţie lui Carolyn; ceea ce era oarecum ciudat, fiindcă fusese una dintre adevăratele

eroine ale Războaielor Grendelice. Nimeni nu-şi amintea cu exactitate când anume încetaseră să-i mai ia în seamă vorbele.

– Proiectul a fost sistat din alte motive, preciză Rachel.

Cadmann se uita afară, în întunecimea spaţiului. Carlos nu-i vedea decât spatele.

– Probleme? întrebă el.

– Informaţiile trimise de pe Pământ, poate la un an după plecarea noastră. Erau fişiere legate de cercetările în privinţa copiilor din eprubetă. N-a mai ajuns nimic altceva de ani de zile. Ultimul semnal primit de *Geographic* a fost un comunicat trimis cu viteza luminii, la zece ani după plecarea noastră. Deteriorat. A fost nevoie de ceva timp să-l reconstituim, zise Rachel. S-a efectuat un studiu care a indicat că tuturor copiilor din creşe le este mai greu să stabilească legături personale. Au fost adoptaţi cu toţii, în familii iubitoare, dornice să-i ajute – familii în care părinţii aşteptaseră ani de zile să aibă copii şi fuseseră nevoiţi să apeleze la utere artificiale ca urmare a unor deficienţe de fertilitate. Da, Cad, probleme, firește. Întotdeauna sunt probleme. Semnificative din punct de vedere statistic? Poate. S-a desfăşurat un soi de joc de dominanţă academică. Jocurile astea pot lua o întorsătură urâtă. Cred că o parte dintre teoriile lor ne-au fost expediate şi altele au fost îngropate. La fel stau lucrurile cu articolele din publicaţii. Una dintre teorii se referea la fluxul

endocrin din uter. Informațiile *primite* sugerează că, în realitate, fluxul și refluxul de substanțe biochimice din momentele în care mama e trează, adormită, speriată, flămândă, obosită, excitată sexual și așa mai departe... reprezintă o formă de comunicare dintre mamă și copil. E o altă formă de hrană... o hrană emoțională, dacă vrei, tot atât de importantă ca sângele sau ca oxigenul.

– Credeam că pentru toate acestea există înlocuitoare.

Rachel ridică din umeri.

– E totuși o formă de artă. Când încerci să creezi un program de computer care să simuleze mesajele transmise de o mamă copilului ei, trebuie să-ți aduci aminte că între mamă și făt există o buclă de feedback. Au fost studiați o mie de fetuși, au fost studiate modurile în care le-au răspuns mamele lor, după care tot ce s-a descoperit a fost rafinat și perfecționat, pentru a fi utilizat în creșe.

– Și?

– Și? Un camel e un cal proiectat de o comisie. Există o diferență între eleganța stângace a unui trup omenesc și alegerile sofisticate, cerebrale, făcute de un comitet de experți care decide ce experiențe endocrine sunt benefice pentru copil. *Această* schimbare de dispoziție nu e indicată, *acest* tip de răspuns orgasmic e o formă biochimică de abuzare a copilului, o mamă care are un acces de *furie* îi face rău copilului. Liberalii au modificat profilul într-un

fel, conservatorii într-altul. Prea multe morfeme. Prea multă adrenalină. Calmați copiii ăștia.

– Aoleu.

– Înțelegerea ulterioară a evenimentelor. Dar e posibil ca programul să fi fost prea *liniștitor*. Să nu fi pus o amprentă destul de puternică asupra copiilor, făcându-i oarecum prea vulnerabili față de mediul înconjurător.

– Ce s-a întâmplat pe Pământ?

– Nu cine știe ce. O creștere statistic nesemnificativă a problemelor emoționale ale copiilor. Un slab indiciu al creșterii numărului problemelor de natură sociopatică. Dar nu uitați un lucru – absolut toți acești copii au crescut în familii cu părinți iubitori, care au așteptat ani de zile înainte de a-i putea avea. S-au bucurat de mult mai multă dragoste și atenție decât media. E interesant de remarcat ce s-ar fi putut întâmpla dacă astfel de copii ar fi fost plasați în situațiile care apar într-o familie obișnuită.

Cadmann continua să stea cu spatele.

– Dar ai noștri?

– De pe Pământ n-am primit nimic – am crezut că, oferindu-le dragoste, putem neutraliza orice problemă potențială.

Imaginea lui Aaron continua să se maturizeze. Din când în când, programul îngheța o anumită secvență. Aaron urcând un munte. Tânărul Aaron dând cu piciorul într-o minge de fotbal. Aaron

vizitându-l pe Edgar la ortopedie. Aaron în timpul unei dezbateri. Aaron apărându-l pe Edgar în cadrul unei dezbateri. Aaron dând lecții de tâmplărie unui grup de grendeli discipoli. Aaron în timpul unei drumeții, trecând cu iuțeală pe lângă un Edgar Sikes de dinainte de accident. Erau înconjurați de un univers de Aaron Tragoni.

– A mers – în general, spuse Rachel. Foarte bine în anumite cazuri.

– De exemplu?

Zack se aplecă în față.

– Cei din grupurile genetice condiționate în vederea creșterii copiilor în grup. De exemplu, Micul Chaka, din Noua Guinee. Toshiro Tanaka. Dar știu că Rachel și-a făcut griji pentru Aaron, pentru Trish Chance și pentru alți câțiva.

– Toată lumea din colonie s-a ocupat atunci de copiii din creșă, zise Rachel.

– Mi-aduc aminte, interveni Sylvia. A fost o adevărată trudă din dragoste.

– După ce-au mai crescut, copiii au fost, de asemenea, ai întregii colonii. În adolescența lor. Fiecare a avut o duzină de părinți, și fiecare colonist a avut o duzină de copii. Ăsta e unul dintre motivele pentru care libertatea sexuală din colonie a fost atât de fluidă.

– Păi, sublinie Cadmann, n-am adus cu noi nici o boală.

– E adevărat, încuviință Rachel. Dar cealaltă idee a fost că toate sarcinile erau oportune. Dacă un

anumit tată și o anumită mamă nu-și doresc copilul la momentul respectiv, fetusul poate fi extras și criogenizat, sau sarcina poate fi dusă la termen într-un uter-gazdă, sau într-unul artificial. Poate fi criogenizat până când mama sau tatăl sunt dispuși să-și asume răspunderea, sau poate fi adoptat de o anumită pereche de părinți...

– Sau ar putea fi adoptat de întreaga colonie. Am încercat asta mult mai des decât adopția de către anumiți părinți, zise Carolyn. Eu am făcut tot ce am putut...

Vocea i se stinse.

Rachel oftă și își scoase ochelarii, frecându-și apăsat tâmplele.

– Ieri mi-ai cerut să mă uit în dosarul lui Aaron. M-am uitat. Aș vrea s-o fi făcut mai de mult, înainte de a se implica Ruth atât de mult. Am găsit o serie de lucruri care mă deranjează.

– Ce fel de lucruri? întrebă Cadmann.

Pe holoscenă, Aaron continuase să crească. Aaron și realmente toate femeile din generația lui, într-un moment sau altul. Aaron pe continent, în trupa de grendeli cercetași condusă de Carlotta Nolan și Cadmann Weyland.

– Are un foarte mare potențial ca lider, dar...

– Dar...

– Dacă această combinație dintre originea ectogenă și lipsa unei legături și amprente specifice a lovit pe cineva cu cea mai multă forță, atunci acela

e Aaron. Cred că nu s-a ataşat de membrii coloniei, ci de visul colonizării în sine.

– Ce e rău în asta? întrebă Sylvia.

Imaginea lui Aaron, mare cât lumea, se uita în jos, către ei, imensă, serioasă, atentă.

– Nu vreau să spun că are o viziune idealistă în privinţa a ceea ce ar trebui să fie colonia asta. Nu vreau să spun că are acea atitudine heirup-să-cucerim-universul, pe care a trebuit s-o avem noi, în primul rând, pentru a ajunge pe *Geographic*. Mă refer, literalmente, la visul însuşi, la visul de a ne răspândi pe continent, pe planetă. În întregul sistem Tau Ceti. Visul despre omenirea care ia în stăpânire stelele şi le remodelează după dorinţa lui Aaron. Visul ăsta îi e mamă şi tată, e raţiunea existenţei lui. Tot ce se petrece acum ţine de visul ăsta, vă aduceţi aminte?

– Da... îmi aduc aminte, rosti Cadmann, dus pe gânduri. Dar atitudinea lui din polemici... uneori pare aproape conservator. Înapoi-la-natură? Discursuri de genul trăieşte-în-armonie-cu-planeta.

– Păi, nu cred că vrea să transforme planeta într-o mină descoperită. Vrea s-o *populeze*. Tehnologia noastră e suficient de avansată pentru a ne permite să trăim în armonie cu Avalonul – nu e nevoie să aducem pe lume mai mulţi copii decât poate susţine planeta.

– Şi în al doilea rând?

– Cred că Aaron Tragon a încetat cu mult timp în urmă să ne mai arate adevărata lui faţă.

Silueta lui la doisprezece ani își făcu apariția, multiplicându-se de-a lungul pereților.

Rachel se uită de la o imagine la alta și oftă.

– După părerea lui, coloniștii inițiali au abandonat visul. L-au trădat. Cred că motivația lui e mai degrabă internă decât externă. Cred că e posibil să aibă foarte puține legături adevărate, cu oricine. Cred că, pentru el, sentimentul dragostei n-are a face decât cu atingerea țintei.

Carolyn zâmbi, o strălucire a ceea ce fusese probabil ea însăși cu o sută de ani în urmă.

– Bineînțeles că asta trece dincolo de sociobiologie.

– Puțin. Dar nimic din toate astea nu-l face periculos. Sau nu e așa? Iar fiica mea e îndrăgostită de el, gravidă cu el, și uneori nu reușesc să-mi aduc aminte că sunt psiholog.

Carolyn o cuprinse cu brațul. Rămaseră alături, privind imaginile lui Aaron.

Cadmann clătină din cap.

– Ceea ce mă tulbură pe mine e întregul incident cu dirijabilul. Ne-a avut. Din prima până în ultima clipă. Am fost manipulați de minune. Dar toată povestea asta a fost ceva... care trădează atât de mult sânge rece încât...

– Încât ce?

– Încât mă face să mă întreb cine e de fapt Aaron Tragon. Cine trăiește de fapt în spatele ochilor lui.

– Dacă știe cineva asta, atunci tu ești acela.

– Eu? De ce?

– Fiindcă probabil e legat de tine mai mult decât de oricine altcineva. E clar că te privește ca pe tatăl lui.

– Nu... făcu el, și ezită. Am vrut să spun că nu știam, dar presupun că am știut. Găsea întotdeauna motive să ne însoțească, și nu numai fiindcă era prieten cu Justin și cu Jessica. Dar nu știu cine e acolo, înăuntru.

– V-am dezvăluit cea mai mare parte din ceea ce este de știut.

– Nu, zise Cadmann. *Cine au fost părinții lui?*

Rachel păru stânjenită.

– Bine. Nu e un secret care să țină de securitatea coloniei. A fost mai degrabă o înțelegere la nivel general. Cred că mă simțeam pur și simplu neliniștită. Informația era protejată de codul meu – de asta n-ai reușit s-o accesezi, preciză, și își drese glasul. Tatăl era de pe Pământ. Un matematician suedez de origine rusă, pe nume Koskov.

Cadmann păru să se relaxeze, observă Carlos. Ca și cum s-ar fi așteptat la o cu totul altă dezvăluire, de care se temea.

– Și mama?

Rachel se uită la Sylvia. Ea se înroși și Rachel dădu din cap.

– E adevărat, confirmă ea. Aaron Tragon e fiul tău. A fost ovulul tău.

– Fratele vitreg al lui Justin, spuse Cadmann, cu glas scăzut.

– Da. Dacă ar fost vreun pericol ca Aaron să aibă o relaţie cu o soră de-a lui, aş fi zis ceva. Urmăresc astfel de lucruri... dar nu s-a pus niciodată problema. Jessica nu e sora lui biologică, aşa cum nu e nici sora lui Justin.

Sylvia era foarte tăcută, nemişcată, cu gândul într-un loc inaccesibil.

– Aaron şi Justin, rosti ea.

– Ce facem acum? întrebă Rachel.

– Mă gândesc să mergem pe continent. La următoarea cursă a dirijabilului.

Sylvia se încovrigă pe-o parte, continuând să plutească la vreo trei centimetri deasupra scaunului.

– Nu l-am ţinut niciodată în braţe, spuse cu voce joasă. Nu i-am zis că e al meu, că o să veghez asupra lui, că o să-i port de grijă. Că e cel mai frumos lucru din lume. Cel mai preţios copil care există.

– Probabil că n-a făcut-o nimeni, vorbi Rachel. Ar fi trebuit s-o facem. Aaron şi ceilalţi treizeci. Neaparţinând nimănui, doar unul altuia. Nu e de mirare că şi-au creat propriul cult. Trebuiau să aparţină de ceva.

– Cine trăieşte acolo înăuntru? întrebă Cadmann.

– Cred că e necesar să aflăm, spuse Carlos. Cred că trebuie să aflăm acum.

28

BIRUL

Un zeu onest e cea mai nobilă dintre lucrările omului.

ROBERT GREEN INGERSOLL, *Zei*, partea I

– Mâine vom fi acasă, zise Justin.

Aaron dădu din cap şi acceptă cana cu cafea pe care i-o oferea. Ceaţa umplea valea, rostogolindu-se pe deasupra lor aproape somnoroasă.

Justin alesese schimbul de pază din primele ore ale dimineţii.

Aaron sorbi din cafea.

– O să trecem prin valea principală. Acolo avem două variante, ştii.

Celălalt dădu din cap.

– Vor fi grendeli. Dar prea departe de tabăra principală ca să ne poată face mult rău.

– Dar cireada va ajunge destul de aproape de apă ca să avem necazuri.

– Eu aş zice să alegem drumul mai lung, ocolitor.

Justin desenă cu vârful piciorului în praf. Copaci, dealuri, un curs de apă.

– Dacă alegem traseul din sud, putem evita problema.

– Pe de altă parte, trebuie să trecem apa prin vad. Aici n-avem de ales.

Grendelii erau moartea din apă. Cel mai inteligent lucru pe care-l puteau face era să ucidă tot ce avea dimensiunile unui grendel, eventual chiar înainte de a se ivi la suprafaţă.

– Asta e, făcu Aaron. Ce părere ai?

– Planeta asta a fost aici înainte de sosirea noastră şi va rămâne aici după ce nu vom mai fi. Nu ne putem gândi să ucidem tot ce nu ne place. Trebuie să existe o altă cale şi vreau s-o găsim.

– Sunt de acord, spuse, şi marcă o poziţie în amonte faţă de locul trecerii prin vad. Ce-ai zice dacă am pune în apă un viţel, abia măcelărit? Să atragem grendelii în amonte. N-o să dăm de ei mai jos – acolo e teritoriul unui alt grendel şi e mâncare din belşug. Grendelii nu se luptă între ei dacă nu sunt nevoiţi... mai ales speciile de pe continent.

– Ce vrei să spui?

Aaron era dus pe gânduri.

– Noi n-am studiat niciodată cu adevărat interacţiunile dintre grendeli, comportamentul lor, dincolo de esenţa vânătorii şi a modelelor de atac. Dar nu-i aşa că pare că gândesc, realmente? Că fac planuri?

Observaţii? Sunt inteligenţi – într-o mult mai mare măsură decât susţin primii. Au fost aici cu multă vreme înaintea noastră. Poate că într-o zi vom fi capabili să comunicăm cu ei... rosti, apoi tăcu şi râse. Cred că pur şi simplu visez. Hai să ne continuăm treburile pe ziua de azi.

Ce era povestea asta cu el şi grendelii? Îi făcea lui Justin pielea de găină. Aaron era moarte curată în jocurile pentru împuşcat grendeli, ca şi cum creaturile de carton s-ar fi prăbuşit imediat ce-i apăreau în faţă.

Bătrâna grendel dormea.

Prada din lac avea s-o hrănească până la sfârşitul tuturor lucrurilor. Mâncase bine cu o zi înainte şi, în acele vremuri cu somn îndelungat şi zile liniştite, o singură porţie mare de hrană îi ajungea zece sau cincisprezece zile, înainte ca foamea să devină de nesuportat.

Se trezea din când în când din vis, deranjată de fiicele Zeului, care îi zburau deasupra capului. Bâzâitul lor era sunetul Vântului Morţii. O înspăimânta până în adâncul inimii, o făcea să se ghemuiască în apă şi să privească, doar să privească.

Schimbarea plutea în aer. Lumina era ireală; totul părea gata să dispară, trecător, subţire ca pânza de păianjen. Adulmecă miile de mirosuri ale făpturilor mărunte, care se pregăteau pentru ultima parte a serii. Unele începeau nebunia hrănirii; altele

evitau întru totul să se hrănească; unele își schimbau culoarea și forma, sau migrau, sau se afundau într-un somn din care nu le putea trezi nici măcar un grendel.

Nu puteai să te gândești, nu puteai să-ți faci planuri pentru sfârșitul deplin. Dar bătrâna grendel, moleșită, încerca... în clipa în care mirosul de sânge o trezi brusc, pe de-a-ntregul.

În ultimele câteva zile, urmase de trei ori un asemenea miros. Și de fiecare dată găsise câte un animal-năucitor mort plutind în apa neclintită. După ce îl lăsase să se coacă o zi sau două, căpătase gust foarte bun. Ultima oară, când se întorsese în locul ei favorit de odihnă, observase că pe acolo trecuseră numeroase animale: mulți năucitori și câteva dintre ciudățeniile cu două picioare.

Ciudățeniile călătoreau prin aer, în zburătoarele zumzăitoare, fiicele Zeului. Umblau; sau alergau aproape tot atât de repede ca o soră în *viteză*, călărind pe cochilii ciudate, care miroseau a catran și a fulger. Combinau prea multe mirosuri diferite într-unul singur. Nu-și mâncau puii. O știa fiindcă se apropiase de cuiburile lor atât de mult cât era nevoie ca să le poată supraveghea.

Le pusese mijloacele de apărare la încercare. Știau unde se află ea înainte de a le simți mirosul. Când ajunsese destul de aproape să deslușească în parte amănuntele purtării lor, intraseră în panică. De două ori trimiseseră în urmărirea ei creaturi

zburătoare. Dar, când ea se retrăgea, ele nu încercau să înceapă atacul.

Descoperise că regulile lor de luptă nu erau întru totul diferite de ale ei. Se puteau mişca repede. Erau vânători. Îşi adunau puii laolaltă, ca pe o rezervă pentru mai târziu.

Puteau fi un soi de grendeli? Existau grendeli constructori, şi grendelii uriaşi, nemişcători şi plaţi, din nord, şi grendelii de zăpadă cu care fusese nevoită să se lupte de două ori în viaţa ei, şi aceia care îşi lăsau înotătorii în iazul altcuiva...

În tinereţea ei, hoinărise în anotimpurile ploioase prin locuri îndepărtate. Dorul de ducă şi curiozitatea erau cumva legate de zilele când fusese cât pe ce să-i crape capul. Când se domolise, durerea lăsase în urmă o nouă limpezime. Începuse să vadă modul în care se potriveau părţile lumii unele cu altele. Căpătase o foame de un alt soi, care o atrăgea spre marginile ceţoase ale acelui model care era lumea.

Urmărea firul apei.

Când o găsea înzestrată cu cineva din neamul ei, se lupta. Dar dacă gustul din apă era străin... Doi grendeli diferiţi puteau împărţi aceeaşi apă. Mârâiau şi clănţăneau din dinţi unul la altul, dar izbuteau cumva să ţină teribila *viteză* sub control. Îşi puteau tolera prezenţa, dacă fiecare ştia că a începe înseamnă a sfârşi.

Şi acum ciudăţeniile. Erau un nou soi de grendel?

Mirosul de sânge din susul apei era puternic. Dar bătrâna grendel coborî ceva mai în jos, îndepărtându-se de sânge. Se acoperi cu nămol, se îngropă în adânc. Își întinse trompa ca să respire. Și aștepta și privi.

Chaka aduse Țânțarul II cât mai jos, deasupra fluviului, la treizeci de kilometri sud de Shangri-La. Acolo era un grendel, dar n-avea rost să-l ucidă. O nișă ecologică goală nu făcea altceva decât să atragă un monstru mai tânăr, mai rapid. Așa că îi lăsa pe grendelii somnoroși în pace, și până atunci aranjamentul se dovedise bun.

Mai înainte momiseră de trei ori grendelul în amonte, folosindu-se de un leș măcelărit. Îl urmăriseră cu camerele de luat vederi. Prima dată, creatura trăsese carnea în bârlogul ei. Nesatisfăcător. Așa că legaseră carnea cu lanțuri de sol. Trebuia devorată acolo, și ea chiar o făcuse, după ce inspectase zona.

Iar a treia oară își trecuseră turma prin apă în siguranță, fiindcă grendelul era ocupat să mănânce. Cu alte cuvinte, îi plătiseră bir zeului grendel. Aaron insistase, iar lui Chaka îi plăcuse ideea în aceeași măsură.

În ziua aceea, își pusese ochelarii și mătura fluviul cu privirea, dar nu vedea nimic.

– Aici Țânțarul II. N-avem nici un fel de contact vizual.

– Nici unul?

– Nu se mişcă nimic de dimensiunea unui grendel. Nici o sursă de căldură. Nu-mi place.

– Şi râul e plin de sânge, nu-i aşa?

– Boul era viu când l-am înlănţuit în apă. L-am amorţit, l-am ciopârţit şi l-am lăsat să sângereze până la moarte. Îţi spun că asta ar fi trebuit să aibă efect.

– Aşteaptă zece minute, zise Aaron.

Chaka se roti deasupra zonei. Îi plăcea acel mod de viaţă. Oferea splendoare, descoperiri neîncetate şi progrese. Dar cerea vigilenţă. Vigilenţa fusese necesară în întreaga lui viaţă. Fusese vigilent de când devenise pentru prima oară conştient de diferenţa dintre el însuşi şi ceilalţi copii.

Fusese vigilent de când alcătuise pentru prima oară o asociaţie, împreună cu Aaron, Trish şi ceilalţi. *Preţul libertăţii e vigilenţa neîntreruptă.* Cine rostise asta? Tatăl lui?

Se întoarse cu mintea la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Chaka fusese adoptat de Marele Chaka, care îi devenise mentor. Marele Chaka era din America. Sămânţa lui venise din Noua Guinee. Însă între ei exista o legătură, şi aceea nu era bizarul lor nume african. Îi zâmbi gândului, aşteptând cu nerăbdare vizita de pe continent, umbra înclinată a dirijabilului uriaş, încărcătura şi oamenii pe care avea să-i aducă.

Îşi verifică toate aparatele de măsură.

– Cassandra?

– Negativ, răspunse ea.

Fir-ar să fie. Acolo nu era nimic cald și nimic dornic să se pună în mișcare. Cel puțin, nimic care putea fi momit de sânge. Se gândise de mult că grendelii erau mai inteligenți decât îi credea toată lumea.

– Bun, spuse în cele din urmă. Să aruncăm *viteză*.

Unul dintre ceilalți Țânțari azvârli în apă tablete de *viteză*. Se dizolvară aproape instantaneu. Apa clocotea de miros.

– Să vedem, făcu el.

Bătrâna grendel era în agonie. Mirosul sângelui și cel al *vitezei* erau copleșitoare. Voia să întâlnească făpturile acelea ciudate pe terenul lor, să le *înțeleagă*.

Avea de aflat atât de multe lucruri noi despre ele!

Dar nu-i stătea în putere. Întreaga ei ființă dorea să *atace*. Dacă ar fi ajuns lângă ele, le-ar fi sfâșiat în bucăți, sau ar fi fost ucisă. N-ar fi aflat nimic. Tot ce putea face era să lupte împotriva propriilor instincte profunde, simțind *viteza* fierbând în ea, să zacă îngropată în mâl și nisip și să aștepte.

Și să viseze.

Își amintea de o vreme când nu avea nici un fel de vise.

Își amintea de o vremea când lumea devenise atât de stranie. Când culorile, formele și mirosurile se preschimbau în *tipare*. Suferința venea odată cu schimbarea. Se chinuise pe durata unui

întreg ciclu al anotimpurilor și în unele clipe fusese atât de bolnavă și de înnebunită încât uitase cu desăvârșire cum era când se simțea sănătoasă și întreagă. Și apoi... își simțise capul îngreunat. Umflat. În celălalt capăt al suferinței apăruse conștiința, o *noutate*.

De atunci începuse să țină minte lucrurile. Să se gândească la imaginile care apăreau noaptea, să se întrebe de ce dispăreau și începea lumea hranei și a spaimei.

Atunci descoperise că îi putea spune *vitezei* să se *oprească*, să plece. Începuse să-și stăpânească ființa ascunsă. Acela fusese începutul, pentru toate.

Știa că se întâmplase ceva. Și știa că voia să treacă acel ceva mai departe, ca un dar pentru puii ei.

Îl hăituia pe unul dintre înotătorii ei, poate o dată pe an. Și era o hăituire în toată puterea cuvântului. Cine era un înotător ca să știe că silueta de proiectil care se năpustea asupra lui prin apă nu voia să-l mănânce? Toate amintirile similare se sfârșeau într-o apă înnegurată de sângele închegat. Însă, o dată pe an, fălcile ei se închideau cu mai multă blândețe.

Un înotător putea supraviețui afară din apă pentru cel mult o oră, iar ea se mișca în lumina amurgului cu grijă și cu iuțeală, dar fără să atingă vreodată *viteza*. Dacă pielea înotătorului se usca prea tare, vomita puțină apă peste el, să-l păstreze într-o stare plăcută, și continua.

În locul acela, apa avea pentru ea un alt gust. Când sosise acolo i se păruse mai bun. Şi, când îşi adusese şi câţiva pui, când fusese sigură că zăboveau în locul acela cu apă bogată, simţise că era mai bun decât oricare altul.

Iar câteva dintre fiicele pe care şi le adusese acolo simţeau aceeaşi chemare stranie. Una murise. I se umflase capul, aşa cum se întâmplase mai înainte cu surorile sale, dar durerea nu se mai domolise niciodată şi numai moartea reuşise să pună capăt ţipetelor ei ascuţite. Fusese prea vârstnică, decisese bătrâna grendel. Oasele capului i se rigidizaseră şi expansiunea din interiorul ţestei i-o spintecase. Nu mai repetase niciodată aceeaşi greşeală.

Fiicele care nu fuseseră la izvor miroseau altfel. Erau proaste. O provocau la luptă pentru teritoriu când nu atinseseră nici măcar o treime din mărimea ei, când nici nu intraseră cu adevărat în *viteză*. Le sfâşiase în bucăţi fără să stea pe gânduri.

Cele norocoase: le privise crescând şi le gonise în curând în josul fluviului. Pe cele mai multe nu le mai văzuse niciodată.

Însă uneori... când era secetă şi scădea nivelul apei, când nu mai existau alte iazuri sau mlaştini care să le fie de ajutor, unele se întorceau s-o provoace.

Îşi amintea că ucisese multe – dar le îngăduise altora să scape cu fuga, alergând la vale. Nu ştia ce se întâmplase cu ele, nu se gândea cu adevărat, nu aşa

cum înțelege o ființă umană amintirile, dar i se părea dezgustător să le omoare. De obicei, uciderea era o plăcere.

Apa huruia atingându-i pielea, îi zăngănea în urechi. Bătrâna grendel își veni în fire într-o străfulgerare de spaimă. Apoi recunoscu vibrația unor copite care se apropiau.

Fluviul începea să curgă limpede, gustul de *viteză* pălea. Simți mai întâi asta. Apoi își retrase trompa și își domoli focul, să-i ajungă cât mai mult oxigenul.

Zgomotul de copite venea din amonte. Auzea totul. Mirosul ajunse la ea câteva clipe mai târziu. Animale-năucitoare, care își puteau schimba înfățișarea și mirosul. O cireadă întreagă! Îi plăcea gustul cărnii lor și își savura bucuria când ieșea din încurcătura pe care o creau; fiindcă lumea era un tipar, iar animalele-năucitoare se puteau ascunde în el.

Fluidele interioare reîncepeau s-o potopească. Era aproape prea frumos să fie adevărat, prea frumos să scape ocazia.

Dar simțea mirosul a mai bine de douăzeci de ciudățenii. Ele erau periculoase. Le auzea venind, *bubuit-muget-plescăit*, și simțea duhoarea de fulger, de fierbințeală și de chimicale vulcanice: una dintre creaturile fără viață, carapacele pe care le creau ciudățeniile să poată intra în *viteză*.

Cireada tropăi prin fluviu, până când tunetul copitelor își pierdu puterea. Pe urmă bătrâna grendel

își săltă încet și cu prudență capul din apă și se uită. Se îndepărtau către est, către tabăra mai mare.

Putea ajunge mai aproape și avea s-o facă. Soarele trecuse de zenit. Ziua devenea mai răcoroasă. Putea ajunge la un alt izvor, pe care îl descoperise în timpul unei incursiuni, la vreme de ploaie. Se afla la mare distanță de locurile ei natale.

29

COPIII VISULUI

Moribus antiquis res stat Romana virisque. („Vechile obiceiuri păstrează bărbăţia statului roman.")

ENNIUS, *Anale*

Când mânau cireada spre Shangri-La, le ieşiră în întâmpinare două garduri electrificate.

Întinderea de granit a munţilor se înălţa, abruptă, în nordul taberei, compactă şi apatică. În ea fuseseră săpate trepte şi grote pentru provizii. Acestea din urmă puteau servi şi drept adăposturi în caz de urgenţă. În partea de nord, pe o distanţă de aproape două sute de kilometri, nu exista nici o apă curgătoare adâncă. Cea mai apropiată era fluviul aflat la douăzeci de kilometri către est – cu mult dincolo de domeniul obişnuit al grendelilor, cu excepţia anotimpurilor ploioase. Iarna şi în timpul ploilor era nevoie de precauţii speciale.

Imaginile și mirosurile taberei prospere, active, îi asaltară în timp ce urcau către ea, cântând și amuzându-se.

Justin așteptă ca primul gard să le blocheze calea și ca luminile de avertizare de deasupra lui să clipească, stingându-se apoi. Doi paznici deschiseră poarta, urându-le bun venit.

– Cum a fost călătoria?

– În afară de problema cu Stu, spuse el, cu un aer grav, a fost excelentă.

Fețe lungi, capete plecate în semn de înțelegere.

Un pod mobil se întindea peste șanțul în formă de potcoavă dintre cele două garduri. Nu exista nici o cale de intrare sau de ieșire, în afară de traversarea peste șanțul dublu, de pătrunderea cu un Țânțar sau de urcușul pe panta muntelui. Fiecare colțișor din Shangri-La era protejat de senzori automați, conectați direct la Cassandra.

Cele șaisprezece hectare ale fermei experimentale de dincolo de tabăra principală erau înconjurate de un singur gard electrificat. Era conectat în permanență la un curent de joasă tensiune, dar computerele puteau face trecerea la un voltaj ridicat cât ai clipi. Câinii de pază hoinăreau liberi, cu zgărzi reglate pe frecvența gardului. Creșterea disconfortului era direct proporțională cu scăderea distanței față de gard. Zgărzile fuseseră dezactivate după o săptămână. Nici un câine nu fusese rănit.

Huruitul tractoarelor şi râsetele copiilor îi întâmpinară deopotrivă.

Justin se îndreptă spre capătul opus al podului mobil şi lăsă camelii să treacă. Cireada abia dacă se mai împotrivea, de parcă atacul grendelilor de zăpadă ar fi frânt curajul animalelor – sau le-ar fi dovedit bunele intenţii ale stăpânilor lor.

Râsetele fericite ale copiilor erau dovada unei probleme care stârnise o polemică aprinsă între generaţii. Copiii.

Nativi stelari aveau evident dreptul să-şi ia cu ei copiii. Deşi avusese loc o dezbatere, nu existase nici un argument solid care să li-l conteste.

Aşa că vârsta de şaisprezece ani era aceea de la care se stabilise că puteai hotărî singur. Nativii stelari între zece şi şaisprezece ani cărora li se îngăduise să-şi însoţească fraţii şi surorile mai mari erau puţini. Decizia fusese lăsată în seama fiecărei familii.

Poarta exterioară se închise şi Ţânţarii care asiguraseră supravegherea aeriană bâzâiră deasupra platformelor principale de asolizare.

Cu două săptămâni în urmă, în călătorie plecaseră patru Ţânţari.

La destinaţie ajunseseră trei. Justin clătină din cap. *Zăpada, fir-ar să fie.* Nu prevăzuse asta, şi Stu murise, iar Katya fusese *cât pe ce.* Dar... uciseseră cinci grendeli şi avuseseră o singură pierdere.

Primul grendel care intrase în Camelot omorâse şapte oameni şi rănise mult mai mulţi. Unul singur

devastase colonia aproape în întregime. Dar asta se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă.

Învățau. Ar fi trebuit să-nvețe și mai repede.

Justin descălecă în timp ce camelii erau mânați dincolo de al doilea gard și traversau al doilea pod mobil.

Paletele rotorului se mai roteau în clipa când coborî Katya, dintr-o săritură. Îl văzu când se opri la un punct de transmisie a informațiilor și își expedie înregistrările de zbor. Apoi alergă spre el, și îi căzu la piept cu un zgomot surd. Justin o cuprinse cu un braț, simțindu-se... protector?

Nu era genul de sentiment pe care îl avea pentru Jessica. Poate că acela era familiaritatea. Făcea parte din familie. Era bine s-o aibă pe Katya alături...

– Ai nevoie de un curs de perfecționare, zise el.

Ținea în brațe o statuie de marmură.

– N-a fost vina mea, spuse ea.

– Mâine, în cortul cu jocuri. O să-mpușcăm niște grendeli virtuali împreună. O să te urmăresc...

– N-o să urmărești *nimic*.

Tabăra era alcătuită în întregime din construcții prefabricate, clădiri scunde, cu un singur nivel, cu ferestre largi și acoperișuri roșii. Străzile erau largi, oferind suficient loc pentru joacă sau pentru plimbări. Pe ele alergau haite de câini și câțiva copii mai mărișori. Era ca un fel de Camelot reînnoit. Zona fusese mai întâi sterilizată cu aruncătoare

de flăcări, iar pe urmă fuseseră plantate ierburi de pe Pământ.

Dirijabilul îi ajutase apoi să creeze o serie de depozite cu provizii de-a lungul drumului, pe toate insulele stâncoase care punctau oceanul dintre Camelot şi continent.

Totul se desfăşurase pas cu pas, până când locul ales pentru tabără fusese aprovizionat şi protejat. Abia apoi intraseră în scenă oamenii, construind garduri şi clădiri.

Jessica şi Aaron veniră în fugă din lateral, râzând, urmaţi de Chaka şi de Trish.

– Ne întâlnim în sala de mese, strigă Aaron.

Justin încuviinţă din toată inima. Cina era o idee bună.

Se simţea în largul lui la Shangri-La. În aşezare nu era nimeni care să fi trecut de douăzeci de ani şi totul era făcut după cerinţele lor. Era tot Surferi, într-o versiune mai mare şi mai prosperă.

Când intrară în sala de mese, se stârniră strigătele. Aaron fu săltat pe umeri şi purtat în jurul încăperii şi i se înmână o sticlă imensă de bere. Conversaţiile se purtau ţipând: pereţii vibrau de jaz rock britano-asiatic, interpretat de sintetizatorul computerului, pornind de la zeci şi zeci de teme muzicale încărcate în Cassandra. Cineva îl botezase Orchestra Simfonică Shangri-La.

Suna aspru, şi era acasă.

Pe pereți erau afișate toate sarcinile de muncă din săptămâna aceea. Întreaga tabără, toți cei optzeci și cinci de locuitori sosiți acolo de pe insulă, era împărțită în șase echipe, fiecare având-și propriile îndatoriri și responsabilități. Disciplina și organizarea erau preluate de grupuri din interiorul acestora. Era timp pentru joacă, era timp pentru petreceri. Din două în două săptămâni avea loc câte o orgie. Dar ferească Dumnezeu să nu-și fi îndeplinit cineva sarcinile, sau să fi fost prea beat, prea drogat sau prea amețit de sex ca să-și poată ocupa postul de pază sau ca să poată lucra pământul. Sistemul economic nu era gândit pentru o perioadă îndelungată, dar, într-o comunitate restrânsă, unde toată lumea cunoștea pe toată lumea, dădea rezultate destul de bune. Era suficientă mâncare, își puteau permite câteva extravaganțe și oricare dintre ei își putea petrece cel puțin jumătate din timp desfășurând activități interesante.

Grupul de serviciu din seara aceea aduse mâncarea și conversațiile se stinseră într-un vuiet domol.

– Ei, ce părere ai? o întrebă Edgar pe Jessica.

– Arată excelent. Ceva mai multă vopsea în interior și ceva mai multe decorațiuni. Clădirile noi sunt lucrul cel mai important.

– Cel mai important lucru e îndeplinirea tuturor sarcinilor. Dirijabilul sosește poimâine, și vrem să fim siguri că suntem pregătiți.

– Care e bilanțul?

– Nouă tone de minereu rafinat – Lemn Uscat funcționează excelent. Zack ar trebui să fie încântat.

Jessica observă că toate conversațiile încetaseră. Toată lumea înțelesese întrebarea din spatele întrebării.

– Nimeni nu are nici măcar cea mai vagă idee în privința celor întâmplate în trecătoare, continuă Edgar. Am analizat din toate punctele de vedere. Indiferent ce i-ar fi ucis pe Linda și pe Joe a *plecat*, pur și simplu. Nu există nici un indiciu. Am dus acolo un adăpost antigrendeli, l-am etanșat și am instalat rezervoare de aer. Ar trebui să oprească orice.

– Cea mai plauzibilă presupunere?

– Păi, un soi de nor de gaz. De origine vulcanică, ceva care a acționat ca un acid.

– Dar n-a fost acid?

– E sigur că n-a lăsat urme de acid. Dar așa a acționat, și asta e ceea ce putem presupune.

Își afundă degetul în apă și desenă pe masă.

– Uită-te aici. Cea mai plauzibilă presupunere e că vântul care a suflat prin munți a purtat o pungă de gaz caustic. I-a izbit înainte de a avea cum să se ferească.

– Și Cadzie?

– Nu *știu*, zise el, dezgolindu-și dinții. Cea mai plauzibilă presupunere e că Linda a înfășurat copilul în pătură. Norul de acid a trecut înainte de a

pătrunde prin ea. Însă Aaron e de părere c-a fost ceva viu, ceva care ocoleşte albastrul-Cadzie.

– L-a înfăşurat ermetic în pătură? Ferindu-l de ceva care le-a mistuit carnea până la os şi n-a lăsat nici o urmă? Crezi?

– ...Nu, făcu el, cu chipul bucălat, de copilaş, crispat de frustrare. Dar nu cred nici în existenţa unui monstru invizibil!

– Monştri din subconştientul nostru, psalmodie cineva.

– Oh, termină. Oricum, am pieptănat zona. Praf, piatră şi mostre de sol. N-am găsit nimic ieşit din comun. Obişnuitele frunze putrede, piatră sfărâmată, excremente şi omniprezentele impurităţi care se transformă peste tot în ţărână.

– Excremente? întrebă Chaka, căruia îi crescu interesul. Ale cărui soi de animal?

– Nu ştim. Nu e balegă, e mai degrabă un praf foarte fin de dejecţii concentrate, împroşcat peste tot. Aaron era *sigur* că e ceva viu. Ai auzit?

– Da.

– Scribul are o buză albastră. Mai sunt şi alte plante şi animale de pe Avalon care folosesc albastrul ca să semnaleze prezenţa *otrăvii*. În grădina lui Cadmann din Fortăreaţă am găsit patru! Am studiat cu atenţie bucata de piele tăiată de Aaron, şi *este* într-adevăr otrăvitoare. Dar albastrul-Cadzie e mai întunecat.

Chaka căzu pe gânduri.

– La naiba, e o idee atât de *simplă și elegantă!* spuse el, zâmbind pe neașteptate. Și Aaron se simte jenat într-o atât de *mare măsură!*

Ca spicele unui lan bătut de vânt, toate capetele se întoarseră spre Aaron... care părea pe jumătate adormit.

– Avem o bucată din buză, zise Edgar. Avem înregistrări făcute prin mai mulți ochelari de luptă. Avem fotografiile făcute de Justin cu blițul. Albastrul-Cadzie e o nuanță *mai întunecată.*

– Mă lași s-arunc o privire la tot materialul pe care l-ați adunat?

– Păi... sigur că da. Imediat după cină?

Chaka plasă un grăunte din mostra de excremente pe lamela analizorului, apoi o introduse într-un cuptor.

– Ce anume cauți? întrebă Justin.

– Nu știu. Dar tata e de părere că asta reprezintă cea mai gravă amenințare din colonie.

Aaron dădu din cap. Oarecum spre surprinderea lui Justin, dorise să-i însoțească, scurtându-și timpul petrecut la zaiafet.

Computerul își începu analiza, făcând să danseze în aer coloane de cifre.

Aaron își plimbă degetul de-a lungul lor.

– Fosfor, carbon. O grămadă de azot.

– În măsura în care e de așteptat în cazul unui carnivor? se interesă Justin.

– Sigur. Uree...

– Iar chestia asta e exact substanța în care ar transforma ureea un mamifer. Dacă nu cumva e un hominid, zise Chaka. Se potrivește cu ceea ce cunoaștem despre biologia avaloniană.

– Totuși, nu e grendel?

– Nu, deloc, e *muuult* prea puțină apă pentru unul, răspunse el, și i se adresă Cassandrei cu voce abia auzită și imaginea excrementelor se mări. Seamănă cu praful. Și... nu e de un sigur tip. Acolo sus trăiesc o mulțime de animale, nici unul foarte mare.

– Poate căutăm adresa pe altă stradă.

– O căutăm în alt *oraș*. Nu pot spune nimic până nu compar excrementele cu mostrele de la animalele cu care lucrăm în mod curent și așa mai departe. Am putea reuși să stabilim încrengătura din care face parte. Mă îndoiesc că e posibil să aflăm mai mult.

– A naibii ghicitoare, făcu Aaron, părând agitat. Știu ce vreau să fac. Să arunc o privire la vest de culmea muntelui. Acolo e ceva. Vulcanic? Organic? Nu știu. Dar ceva de acolo a ucis doi oameni, iar eu țin să aflu ce-a fost.

– Și funeraliile lui Stu? întrebă Justin.

Aaron dădu din cap.

– Mâine dimineață. Înainte de sosirea lui *Robor*. Stu a fost un nativ stelar și îl vom plânge în intimitate.

Toți cei optzeci și cinci de nativi stelari din Shangri-La se îngrămădeau în principala sală de distracții. Al optzeci și șaselea era îngropat în Stepa Scribului, cu mormântul însemnat cu un morman de pietre de înălțimea unui om, și înregistrat la milimetru în fișierele Cassandrei.

Katya se îndreptă cu sobrietate către colțul de sud-est al sălii de distracții și sprijini de perete o placă de lemn de treizeci de centimetri. O bătu în cuie cu opt lovituri de ciocan. Pe ea erau gravate două șiruri de litere. Pe primul scria STU ELLINGTON. Iar sub el: MAI MARE DRAGOSTE DECÂT ACEASTA NIMENI NU ARE[1].

Pe același perete mai era o altă placă:

TOSHIRO TANAKA
ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE, SENSEI

Katya se întoarse în partea din față a sălii și rămase în picioare, alături de Justin.

Aaron Tragon stătea în fața lor. Purta cămașă și pantaloni de culoare închisă. Părul de culoarea inului îi cădea pe umeri. Cuprinse într-o privire chipurile tuturor și începu să vorbească.

– Majoritatea celor care au îndeplinit o asemenea sarcină înaintea mea, spuse, cu vocea amplificându-i-se

[1] *Ioan* 15:13, *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997 (n. tr.).

și umplând încăperea, au recomandat elogierea. E bine, au afirmat ei, să rostești cuvinte solemne la capul prietenilor căzuți în luptă. Eu nu sunt de acord. Faptele merită să fie răsplătite cu fapte, nu cu vorbe.

– Amin, zise cineva din spatele Katyei.

– Dar nu pot face nimic pe măsura faptei lui Stu Ellington. Așa că îl rog pe prietenul nostru căzut să mă ierte fiindcă nu-i ofer decât cuvinte. Nu putem înțelege sacrificiul lui luând pur și simplu în considerare viața pe care a salvat-o, sau viața pe care a pierdut-o astfel. Trebuie să ne gândim la sacrificiile făcute pentru a cuceri Avalonul, lumea pe care am moștenit-o, cu toate spaimele și comorile ei. Acum douăzeci de ani, aici au sosit un grup de bărbați și femei de pe Pământ, care visau la destinul omenirii printre stele. Oameni curajoși, dornici să-și investească viețile în visul lor. Iar noi, toți cei aici de față, descindem din acest vis.

Mulți încuviințară, dând din cap în tăcere.

– Cei mai mulți dintre voi ați venit pe lume din trupurile mamelor voastre, copii ai iubirii. Dar alții, cum suntem noi – eu, Chaka, Trish, Stu –, am fost copii ai visului însuși, aduși pe lume prin puterea minții și a voinței. Mintea și Inima au moștenit această lume împreună... Lui Stu îi plăceau grădina lui, matematica lui, și zborul lui. Doamne, ce mult îi plăcea să zboare. Adevărata bogăție a Avalonului stă în faptul că motivația

noastră este plăcerea – nu suferința din societățile inferioare. Aici nu avem disciplină – avem sete. Setea de a progresa, de a învăța, de a împărtăși. Suntem iubitori ai frumuseții, ai înțelepciunii și ai cunoașterii. Ne deosebim de statele care ne-au precedat pentru că nu îi considerăm pe aceia care se țin departe de viața publică doar „tăcuți", ci și nefolositori. Am creat fiecare amănunt al acestei lumi discutând și acționând împreună, și ne putem mândri cu asta. Pentru că suntem, în același timp, cele mai aventuroase și cele mai meditative ființe umane care au trăit vreodată. Însă bogăția, oportunitățile și frumusețea care ne umplu viețile au un preț. Stu l-a plătit. Îl vor mai plăti și alții. Ne putem ruga să fim cruțați de acest ceas al amărăciunii, dar nu uitați sacrificiul lui și sperați că, atunci când va sosi clipa în care va trebui să vă faceți datoria, veți izbuti să vă achitați cu tot atâta noblețe. Iar această noblețe este motivul pentru care nu îl jelesc. Fiindcă știu că ne-am născut într-o lume care oferă nenumărate șanse și că trebuie considerat norocos acela care câștigă cea mai bună viață, sau cea mai bună moarte. Acestea două sunt inexorabil legate, sunt una. Aici nu îl comemorăm pe Stu decât cu o placă. Trupul lui aparține solului, aparține ciclului vieții. Întreaga planetă e mormântul unui om curajos, iar povestea lui nu e pur și simplu gravată pe placa aceasta, ci prinde viață în inimile noastre când ne gândim la el, când ne străduim să-i

urmăm exemplul. Când încercăm să trăim o viață sau să murim de o moarte măcar pe jumătate atât de nobilă ca a lui.

Aaron închise ochii și își așeză mâinile deasupra inimii, una peste alta.

– Adio, Stu, rosti cu voce scăzută.

30

RELAŢII DE FAMILIE

O, tu, cetate a soarelui senină,
Copilă a mării, şi mării regină,
Sosit-a ziua cea întunecată
Când mării pradă o să îi fii dată.

PERCY BYSSHE SHELLY, *Versuri scrise printre dealurile euganee*

Unii simţeau că menirea aşezării Shangri-La era cea declarată în manifestul lor oficial: explorarea şi cucerirea continentului. Pentru alţii, principalul scop era crearea unei lumi separate de a părinţilor lor. Iar câţiva nu intenţionau decât să petreacă.

Căzuseră de acord ca oricine nu-şi îndeplinea îndatoririle sau compromitea securitatea taberei să fie trimis înapoi pe Camelot. La Surferi, atmosfera era mai îngăduitoare. Existaseră două astfel de expulzări, ambele la insistenţa lui Aaron. La Shangri-La nu era loc pentru chiulangii.

Însă copiii își doresc respectul părinților lor.

În ciuda tuturor celor spuse și făcute, a tuturor acuzațiilor și declarațiilor solemne de independență, se putea observa că străzile erau ceva mai curate și că lucrurile se mișcau cu mai multă vioiciune și aveau mai mult lustru în ziua sosirii dirijabilului de pe insulă.

Munca încetase, în cea mai mare parte, cu o oră înainte ca umbra impozantă a lui *Robor* să se aștearnă de-a curmezișul pământului. Platforma, înconjurată de un gard electrificat și de un alt șanț, era liberă. Echipele de asolizare erau pregătite. Toți și toate se aflau la locurile lor.

Aaron, Justin, Jessica, Chaka – întregul Consiliu al nativilor stelari era acolo, să-l întâmpine de *Robor*. În ziua aceea aducea vizitatori speciali.

Țânțarii torceau ușor, împingându-l către destinație. Muzica răbufni brusc, zgomotoasă: Orchestra Simfonică Shangri-La era acum formația muzicală a orașului și Cassandra cânta un marș compus de Derik și Gloria pe o temă sugerată de Jessica. Melodia mergea de la sunetul ritmic al alămurilor la o cadență mult mai subtilă, cu variațiuni bizare, pe măsură ce dirijabilul aluneca în rețeaua de fixare. Echipa de voluntari de la sol trăgea de cablurile de ancorare, întinzându-le și fixându-le cu cleme.

– Liber și sigur! strigă Heather McKennie.

Pilotul confirmă și lăsă în jos rampa de coborâre.

Cadmann Weyland ieşi primul. Îşi flutură mâna către Justin şi Jessica şi străbătu pasarela cu paşi mari. Sylvia îl urmă, apoi apăru silueta încovoiată a Marelui Chaka.

Cadmann şi Jessica se uitară unul la altul. Justin îi urmărea cu atenţie. Se vedeau pentru prima oară, după opt săptămâni. Cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecuseră vreodată departe unul de altul. Relaţia lor primise o lovitură cumplită: cine ştia ce s-ar fi putut întâmpla?

Sylvia se apropie de Justin şi îl îmbrăţişă. El îşi dori să se piardă în braţele mamei sale. Uitase cât de mult îi lipsea, cât de bine era să-şi permită să fie strâns la pieptul ei. Părea uşor obosită, ceva mai îmbătrânită, dar încă frumoasă.

Dar trăgea cu coada ochiului la Jessica şi la tatăl ei, şi nu se simţea dezamăgit.

Jessica făcu pasul care îi despărţea şi întinse mâna. Cadmann i-o luă. I-o reţinu, şi se priviră.

Justin vedea faţa lui Aaron peste umărul Sylviei. În vreme ce Chaka, Jessica şi Justin îşi îmbrăţişau părinţii, Aaron Tragon radia, ca un profesor mândru... ei, nu tocmai aşa.

– Ce face mama? întrebă în cele din urmă Jessica.

– E bine. Fratele tău Mickey are grijă de ea. A vrut să vin să văd cum stau lucrurile cu tine.

– Asta nu mă miră.

Ochii ei străluceau.

Pe fața lui se desluşeau totuşi atât de multe. O privise de atât de multe ori, la fel ochii lui, atât de mulți ani de-a rândul, şi o văzuse îmbătrânind încet, ca pielea de bună calitate. Era încă acelaşi bărbat pe care îl ştia şi nu se putea hotărî să vorbească despre lucrurile pe care simțea nevoia să le rostească.

– Vino, zise.

Îl luă de mână şi îl conduse departe de ceilalți. La început, Aaron încercă să țină pasul cu ei, dar ea îl pironi cu privirea. *Asta e între mine şi tata.* El nu-şi avea într-adevăr locul acolo. Dădu din cap şi îşi îndreptă atenția spre altceva.

Marele Chaka îşi îmbrățişă fiul.

– Am văzut scanările creierului de grendel, spuse el. Tonya a fost muşcată acum o lună de un parazit asemănător cu o lipitoare, nu-i aşa? În timp ce înota în amonte...?

Jessica îl conduse pe Cadmann de-a lungul străzilor. Miroseau a fier şi a plastic ars. În acelaşi moment se desfăşurau o mie de proiecte diferite. Nativii stelari îndeplineau eficient o sută de însărcinări vitale.

Micul Carey Lou Davidson trecu în fugă pe lângă ei, cărând o găleată cu dibluri de plastic.

– Bună, Cadmann! strigă, şi dispăru într-o construcție de lemn pe jumătate înălțată.

Bărbatul îi răspunse cu o fluturare de mână.

– V-ați descurcat bine, făcu el.

– Probabil ai văzut o mare parte dintre toate astea cu ajutorul Cassandrei.

– Da. Turul virtual al străzilor a fost frumos. Dar pentru mine nu e niciodată cu adevărat real până nu simt atingerea vântului pe piele şi mirosul copacilor.

Traversară întreaga aşezare, până la scările pe piatră săpate în coasta muntelui. Jessica urcă treptele câte două o dată, până când ajunseră deasupra acoperişurilor, de unde puteau cuprinde întreaga colonie într-o singură rotire a privirii. Se aşeză şi îl luă de braţ, sprijinindu-şi capul de umărul lui.

– Voiam să vezi asta, zise ea. Voiam să ştii că n-a fost doar un vis de opioman.

– Ştiam că nu era vorba despre aşa ceva... răspunse el, şi vocea i se stinse.

Privea oraşul de barăci de pe continent. De acolo, fiecare dintre vocile oamenilor era firavă, ca sunetul unui clopoţel de vânt, şi zgomotul muncii industriale pălea, reducându-se la un huruit. În aer plutea ceva nou şi era uşor să-ţi imaginezi că aveai în faţă începutul unei noi lumi. Bineînţeles că, în multe privinţe, chiar aşa era. Nu avea în faţa ochilor numai tabăra. De la înălţimea aceea, privea până dincolo de lunca unui fluviu, zărind întinderea munţilor, învăluită de o ceaţă uşoară. Scena avea ceva mistic. Pământul aştepta. Pământul era viu. Dincolo de ceaţă sălăşluiau aventura şi poveştile romantice.

Norii de la orizont erau o pâclă rarefiată, care își schimba alene culoarea de la albastru la alb, pentru a ajunge din nou la albastrul cerului de deasupra. Tau Ceti o străpungea, croind un tunel galben-portocaliu.

Cadmann respiră adânc. Jessica îl privi în timp ce în el se tensiona și se relaxa ceva, dar nu-l întrerupse.

La ce te gândești, tată? Își întinse brațul către al lui și îl simți luând-o de mână. Avea pielea aspră și un miros viril, care îți dăruia o alinare deplină. Chipul lui, atât de marcat de stihiile locului, atât de brăzdat de griji și de pierderi, i se părea mai colțuros. Nu i se părea bătrân, așa cum i se păruse adesea. Ci... istoric. Jessica aproape că începu să râdă.

Tăcerea se prelungi, îndelungată și nefirească. Pe urmă colonelul Cadmann Weyland îi vorbi, în sfârșit:

– Poate că ați făcut ceea ce trebuia, dar asta nu poate îndrepta modul în care ați făcut-o. Nimic nu poate.

– Toshiro?

– Mai mult decât atât.

– Ce poate fi... mai mult decât atât?

– Pe atunci aveam încredere în voi. Când am descoperit că nu putem, s-a schimbat totul. Toshiro a murit fiindcă n-am mai știut la ce să ne așteptăm din partea voastră. A oricăruia dintre voi. A lui.

– Dar el n-ar fi... oh, rosti ea, și își sprijini capul de umărul lui.

– Aş fi vorbit la fel despre tine, zise colonelul. Şi am făcut-o. Toshiro nu l-ar fi omorât pe Carlos. Jessica n-ar fi... Jessica, nu pot suporta să fiu pus în postura unui prost. Oricine trebuie să ia decizii ştie că într-o bună zi i se va întâmpla asta. Dar... tu ai venit în casa noastră şi ai profitat de statutul tău acolo. Ceea ce nu se poate repeta.

Ea simţi un nod în gât.

– Dar trebuie să-ţi mai spun şi altceva, adăugă el, cu vocea surprinzător de blândă. Sunt tot tatăl tău, şi te iubesc.

– Adevărat?

Ea îşi detestă sunetul propriei voci, timbrul de fetiţă, nuanţa care cerea aprobarea tatei. Glasul ei avea ceva pe care nu-l mai auzise de ani de zile, şi nu era sigură că nu-i lipsise.

– Da, răspunse el. O să te vizitez aici, pe continent. Ambele tale mame vor veni să te vadă. Dar nu mai eşti bine-venită pe Faleză. Nu acum. Poate mai târziu, după ce vom vedea cum te achiţi de responsabilităţile tale de aici. Dragostea o primeşti pur şi simplu fiindcă eşti fiica mea. Încrederea trebuie s-o câştigi.

Ea se întinse şi îl sărută pe obraz. Încercă să vorbească.

– Ssst, zise el.

Jessica dădu din cap şi îl privi.

– E totul în ordine aici? continuă el. E ceva care nu merge cum ar trebui?

– Aici nu se întâmplă decât ceea ce vezi, tată.

Cadmann dădu din nou din cap, iar ea se întrebă ce anume fusese pe punctul să rostească, despre ce fusese gata să comenteze.

– O parte dintre primi nu vă vor accepta niciodată. Nu vor fi niciodată în stare să accepte că aveți dreptul să trăiți viețile pe care vi le doriți. Să vă accepte ca parteneri cu drepturi egale în această aventură.

– Ce spun?

– Sugerează că simțiți nevoia să vă creați propria societate pentru că nu vă puteți încadra. Că simțiți o nevoie adolescentină de a vă elibera, indiferent de consecințe. Și știi că nu susțin numai ei asta. Sunt destui și în Surferi – în ce-a mai rămas din Surferi – care gândesc la fel.

Un pterodon zbură pe lângă ei, atât de aproape încât o piatră bine țintită i-ar fi retezat o aripă. Cadmann îl privi vreme îndelungată.

– Cuibul, zise Jessica.

El încuviință din cap.

– Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

Un zâmbet.

– Tată, eu aș spune același lucru ca bătrânul Hendrick. L-aș sfătui pe un copil: „Nu atinge ouăle. Nu știm ce-or să facă pterodonii, dar n-o să le placă."

Cadmann dădu încă o dată din cap și își desprinse privirea de pterodon, să se uite în jos, de-a

lungul porţiunilor de stâncă aridă până la apa care curgea dincolo de ele, dincolo de domeniul grendelilor. Cotea pierind din vedere, un fluviu bătrân scurgându-se printr-o vale lungă, aluvionară, o panglică pâcloasă, ca un şarpe.

– Izvoarele sunt acolo, zise Jessica. Fără nici o legătură cu apa curgătoare.

– Aţi ales un loc bun, vorbi, încuviinţând din cap. Aş spune că Shangri-La e sigur. Doar dacă nu cumva...

– Da?

Cadmann clătină din cap.

– În armată numim asta „acceptarea sfaturilor propriilor temeri". E posibil să-ţi faci atât de multe griji pentru ceea ce s-ar putea întâmpla încât nu mai eşti în stare să acţionezi în nici un fel.

– Ce nu-ţi dă pace?

– Să presupunem că un grendel s-ar putea controla. Nu ar intra în *viteză* înainte de a ajunge aici sus. Cred că ar reuşi.

– Grendelii nu fac asta, tată. N-au făcut-o în tabăra grendelilor cercetaşi, şi locul ăla era mult mai prielnic pentru aşa ceva.

– Sper să ai dreptate.

– Dar ne-am gândit şi la asta. Avem detectori de mişcare şi în infraroşii adăugă ea, apoi respiră adânc. Ai spus... că n-am făcut-o cum nu trebuia, dar a fost ceea ce trebuia. Ai vorbit serios?

El râse.

– Cred că e prea al naibii de ușor să uităm de ce am venit încoace. Au fost o mulțime de motive, dar toți aveam un vis. Credeam că ne putem făuri un viitor.

– Tată...

– Da, știu. Și voi credeți. Iar cei pe care i-am lăsat în urmă credeau că suntem nebuni, exact așa cum cred unii acum despre voi. Jess, ce s-a făcut e bun făcut. Sunteți aici și aveți un vis. Trebuie să vi-l urmați, exact așa cum am făcut noi.

– Nu cred că te-am mai auzit vreodată vorbind așa.

– Bineînțeles că m-ai auzit, dar nu erai pregătită să m-asculți.

Se uită la piscurile îndepărtate, învăluite în ceață, și se întinse cu mișcări studiate.

– Vrei să le urci?

– Îmi citești gândurile, tot fără să ceri voie? Știi, noi am lăsat multe în urmă, nu ca voi, aici. Noi am plecat *cu adevărat*. N-o să ne întoarcem niciodată acasă și nu prea sunt șanse să ni se alăture cineva pe care l-am cunoscut vreodată.

– Și nimeni nu a...

– Și nimeni nu a, zise Cadmann. Iar noi am vrea să știm de ce, dar nu știm. Înțelegi, Jess, unele dintre vorbele de rămas-bun pe care a trebuit să le rostim au fost foarte amare. Dar au fost cuvinte de adio. Odată ce *Geographic* s-a desprins de sol, noi am devenit tot ce era și tot ce avea să fie. Am fost

nevoiți să ne *încredem* unii într-alții. Să avem cu adevărat încredere, să ne punem în mâinile celor-lalți viețile și, mai târziu, familiile. Încrederea asta s-a frânt, la un moment dat...

– Știu. Zack a crezut că era posibil ca tu să-ți fi omorât prietenul...

– Nu numai Zack. Toată lumea.

Se opri cu privirea în gol, și ea știu că era din nou legat de masă, sedat și neajutorat, în timp ce grendelul se juca cu el. Se mai întâmplase și înainte, de mai multe ori, dar Jessica se simțea acum de parcă tatăl ei ar fi fost un om cu totul străin. Era furios, rănit, dezamăgit... și totuși, cumva, sub și pe lângă toate acestea, existau încă o speranță profundă și un grad de încredere pe care nu era sigură că îl merita. O durea să-l privească, așa că preferă să schimbe subiectul.

– Îți pare vreodată rău că ai venit încoace?

Cadmann clătină încet din cap.

– Mie nu. Nu erau războaie. Eu nu mă pricep la politică. Nu ajungeam nicăieri, în birocrația din forțele armate ale Națiunilor Unite.

– Și căsnicia ta? întrebă ea, cu prudență.

Tatăl ei o privi, zâmbi amar și își lăsă ochii în țărână.

– Sienna a ales. Eu am fost primul care a trișat. Eram însurat cu slujba mea. Mă purta pretutindeni. Nu i-am fost niciodată credincios Siennei. Ea știa. Eu știam. M-am gândit că, într-un fel... o să supraviețuim.

– Ai iubit-o?

– Foarte mult.

– La fel de mult ca pe mama?

Pentru o clipă nu fu sigură că avea să primească răspuns; pe urmă el spuse:

– Da.

– La fel de mult ca pe Sylvia?

Cadmann îi aruncă o privire pătrunzătoare, iar Jessica nu-şi feri ochii. El zâmbi, apoi surâsul pâlpâi şi se stinse.

– Nu, răspunse.

Ea dădu din cap. El o cuprinse cu braţul.

– Şi nici la fel de mult cum te iubesc pe tine.

Jessica îşi sprijini capul de el. Vocea îi coborî până la o şoaptă.

– Am greşit, tati? întrebă, ştiind că pentru ea Fortăreaţa era acum o altă planetă.

– Toţi greşim uneori. Dar foarte puţini dintre noi au şansa de a înfăptui ceva măreţ, de a-şi compensa greşeala. Şi voi, copii, o aveţi. Mă aştept să vă văd avântându-vă.

Ea încuviinţă din cap în tăcere. Şi priviră împreună cum se lăsa Tau Ceti în spatele munţilor şi cum se aşternea întunericul.

Bătrâna grendel aştepta, şi îl văzu pe Zeu reîntorcându-se pe platoul de deasupra fluviului. Voia să-l privească de aproape, dar ciudăţeniile erau prea numeroase şi stăteau în alertă. Aveau bariere dintr-o dantelă metalică, încordată. Văzuse animale

atingând gardurile acelea și retrăgându-se de parcă ar fi fost mușcate sau arse. Nu înțelegea astfel de lucruri, dar era pregătită să învețe repede.

S-ar fi putut apropia de ei prin spate. Și își amintea, nedeslușit, că exista o potecă.

Se furișă de-a-ndăratelea, părăsindu-și poziția. Cu grijă. Dacă intra în *viteză*, nu exista destulă apă să-și răcorească trupul. Și avea de acoperit un teritoriu întins.

31

POCNITORI

Natura nu e altceva decât numele unui
efect / A cărui cauză este Dumnezeu.

WILLIAM COWPER, *Misiunea*

Cadmann se trezi înainte de răsărit. Încăperile din Zona Oaspeţilor erau simple şi sărăcăcios mobilate, paturi de campanie, saci de dormit şi noptiere, camere de baie pe coridor. Când se întoarse de la toaletă nu era somnoros. Rucsacul lui era sprijinit de un perete şi, pentru o clipă, se gândi să-şi scoată maşina de gătit minusculă şi să-şi facă o cafea, dar se hotărî să renunţe. Vâjâitul maşinii ar fi trezit-o pe Sylvia.

Se îmbrăcă în tăcere şi se duse să caute cafea în sala de mese. Încăperea principală avea vedere către est şi el lăsă lumina la un nivel scăzut, apoi privi orizontul, în aşteptarea primelor semne ale zorilor.

– Bună.

Se întoarse să-l salute pe Marele Chaka.

– Nici tu n-ai putut să dormi?

– Ba da, dar m-am culcat devreme.

– Ca noi toți. Am găsit cu ce să fac cafea. Vrei?

– Te rog.

– Ca pe vremuri. Nu prea mai mergem în excursii.

– Nu, de când au crescut copiii, încuviință Chaka.

O adiere de vânt coborâtă dinspre munte trecu nepăsătoare prin spatele lor. Nici caldă, nici rece, doar suficientă ca să vălurească iarba din complexul principal, sub lumina proiectoarelor de siguranță. Pe cerul dinspre est se întrezărea o scânteiere. Se așezară în fața ferestrei imense și așteptară să răsară Tau Ceti. În decursul anilor avuseseră parte de multe asemenea momente, în care să stai și să te gândești, să privești, să reflectezi. În cele din urmă, prima geană de lumină se ivi deasupra munților, ca o îmbujorare aurie. Marele Chaka suspină de plăcere.

– Ei, zise într-un târziu Cadmann. Ce părere ai?

– Copiii s-au descurcat bine. Au construit aici o adevărată comunitate.

– Da. Sunt impresionat.

– Și cred că nu e nicidecum prea curând. Avalonul n-a început încă să-și dezvăluie secretele.

În vocea lui Chaka se simțea o mulțumire deplină.

– De asta ai venit aici, nu-i așa?

– Dacă ai fi exobiolog, ai merge acolo unde e exobiologia, răspunse el, cât se putea de rațional. Știi, probabil că noi suntem cea mai interesantă formă de viață de pe această planetă.

– Cum așa?

– Chiar ar trebui să ne studiem pe noi înșine. Oricare dintre noi a venit aici fiindcă nu exista nimic – sau nu existau destul de multe care să-l rețină pe Pământ. Găsesc că e cinstit s-o spunem, nu-i așa?

– Ți-ai pierdut familia, nu? întrebă Cadmann, cu voce scăzută.

– Da, rosti el, și desenă alene cu vârful piciorului un cerc pe podeaua de lemn de alături. A fost vina mea. Hrană alterată, pe cursul de mijloc al Amazonului. Eu și familia mea eram acolo pentru un an, coordonând un studiu referitor la piranha. În sat s-a ținut o sărbătoare. Au folosit mâncare conservată, luată de la un comerciant.

Chipul i se crispă, dar vocea îi rămase calmă.

– Jumătate din sat a murit înainte de a putea aduce ajutoare medicale. Soția și fiica mea s-au numărat printre morți.

– Un motiv bun ca să pleci.

Chaka luă o altă sorbitură prelungă.

– Cred că noi, toți, epuizasem aproape tot ce ne putea oferi Pământul. Cred că ne-am spus cu toții diverse povești despre asta, dar au existat și alte mo-

tive. Tu ai fost scos din activitate. Carlos e oaia neagră, exilată din familie, a tuturor timpurilor.

Cadmann zâmbi.

– Nu e *ăsta* adevărul? zise, şi păstră tăcerea pentru o clipă. Cum ai ajuns să-l adopţi pe Micul Chaka?

– Nu ştii?

– N-am întrebat niciodată. Într-o bună zi am observat doar că n-a mai plecat, după ce ajunsese în casa ta prin rotaţie.

– Realmente o simplă întâmplare. Am fost pur şi simplu atraşi unul de altul. Ştii... e straniu, dar Micul Chaka s-ar putea să fi fost mult mai potrivit pentru naşterea ectogenică decât oricare dintre ceilalţi.

– De ce?

– Păi, era din stocul din Noua Guinee. O ştiu... am tras cu ochiul. Dar e uriaş, cel puţin în parte, fiindcă părinţii lui au fost foarte bine hrăniţi. Tatăl lui primise o bursă, studia literatura la Harvard. În cadrul unuia dintre programele culturale suplimentare. Mama lui era din Papua – imigrantă din prima generaţie, o alergătoare de calibru naţional. A sprintat către o diplomă în ştiinţe politice. Amândoi descindeau din oameni obişnuiţi cu creşterea copiilor în grup... spre deosebire de nucleul familial. Înţelegi ce vreau să spun?

– Cred că da... făcu meditativ Cadmann.

– Majoritatea copiilor din eprubetă sunt din stocul nord-european. O mie de generaţii de nucleu

familial. Care le-a fost refuzat aici, pe Avalon. Iar Micul Chaka, care rezistă cel mai bine la acest gen de singurătate, a primit, în anumite sensuri, cel mai mult sprijin.

– Vrei să spui că e diferit de ceilalți?

– E posibil. Pare să se fi descurcat foarte bine, nu crezi?

Cadmann se gândi la o întrebare pe care nu o pusese niciodată.

– Care era numele tău înainte de a ți-l schimba?

– Denzel Washington.

Izbucniră amândoi în râs. Pe urmă se domoliră, în vreme ce primele umbre ale dimineții brăzdau pământul din afara clădirii.

– Când făceam facultatea, era la modă să-ți iei un nume african. Cine naiba știe cine-au fost cu adevărat strămoșii mei? Totul e prea încâlcit. Așa că am ales un nume zulu și l-am folosit. Și eram destul de tânăr ca să aleg numele unui rege războinic.

Cadmann râse, pe deplin satisfăcut.

– Un insular din Noua Guinee și un exobiolog din Chicago, amândoi purtând numele unei căpetenii războinice a poporului zulu. E copios.

Ușa sălii de mese se deschise și intrară Aaron și Chaka. Primul se opri în prag. Cerul era destul de luminos ca să ofere un fundal, și tânărul părea imens, intimidant de uriaș. Era o iluzie, fără îndoială, dar...

Cadmann se ridică în picioare, stând cu bună știință cât mai drept. Aaron nu era mai înalt decât

el, dar era... mai masiv. Mai plin de viață. Cadmann se simți bătrân. Acolo se preda o ștafetă, și era imposibil să te înșeli în privința asta, sau să înțelegi greșit implicațiile.

Jessica intră după Aaron.

– Bună, tată.

– Îți mulțumim că ne-ai adus cafea, spuse Aaron. A mai rămas în cafetieră?

– Sigur că da, răspunse Cadmann. Care-i programul zilei de azi?

– Ne-am gândit să vă arătăm împrejurimile. În aval, la bifurcația fluviului, e un lac de grendel, la vreo treizeci de kilometri sud de aici. Se pare că grendelii cooperează la întreținerea barajelor. Așa cum fac castorii pe Pământ.

– Mi-ar plăcea cu siguranță să văd așa ceva, zise Marele Chaka. Vreau să vă prezint raportul meu despre grendelii de zăpadă...

– Da, ce-ai aflat? Am plătit scump țeasta aia.

– Cred că descoperirile mele sunt semnificative. E posibil chiar să fi meritat prețul. Dar aș vrea să văd barajul castorilor înainte de a trage concluziile finale. A luat cineva mostre de apă din lacul lor?

– Nu, ar putea fi periculos, interveni Micul Chaka. E important?

– Este.

– Ei, am putem încerca, zise Micul Chaka. Dar mai întâi trebuie să-i vezi. La ora prânzului sunt

mai activi ca oricând. Mergem să aruncăm o privire şi ne poţi face prezentarea la cină.

– Perfect.

– Sylvia s-a plâns azi-noapte de lipsa mişcării, spuse Cadmann. E posibil să nu vrea să-şi petreacă ziua într-un Ţânţar, uitându-se la grendeli.

– E în ordine, interveni Aaron. Sunt o mulţime de lucruri de văzut în împrejurimi. Dar barajul e în ţinutul grendelilor, regulile cer să luăm doi Ţânţari. Jess, ce-ar fi să mergeţi tu şi Justin, ca întărire pentru cei doi Chaka? Cadmann, dacă Sylvia nu vrea să vină la barajul grendelilor, putem face după-amiază o excursie până la lac.

– Lac? întrebă Cadmann. Cât de departe e lacul ăsta?

– La vreo zece kilometri. Nu vă faceţi griji, nu e un lac de grendel.

– Aşa am crezut şi despre jumătate dintre lacurile de pe insula Camelot, zise Marele Chaka. Dar a existat întotdeauna un grendel. Întotdeauna.

– Nu şi acolo, totuşi. Garantat. Nici un grendel, nici un sonom şi o grămadă de alte forme de viaţă sălbatică în jurul lacului. Râmători. Şi nişte demoni păianjen, spuse Micul Chaka, zâmbind. Ţi-am prins câţiva vii, dar i-ai ucis.

– Că au murit e sigur. Din sistemul ecologic artificial pe care l-am pregătit pentru ei lipsea ceva. Poate nu le-am dat destulă carne, sau nu de soiul

potrivit. Va trebui să instalăm camere care să-i țină sub observație în sălbăticie.

– Sigur. Zilele astea.

– Nu pari prea interesat.

Micul Chaka ridică din umeri.

– Tată, sunt atât de multe lucruri de învățat aici, iar ăștia nu sunt decât o ediție mai mare a speciei Joe-frânghie-de-rufe, pe care o avem în oaza Eden. Pe ăia i-am studiat ani întregi.

– Cei din Eden sunt totuși interesanți, interveni Jessica. Ritualurile lor de împerechere sunt oarecum bizare – mă întreb dacă ăștia fac aceleași lucruri.

– Joe carnivori? întrebă Cadmann. Cred că n-am urmărit povestea asta.

– Ei, sunt înrudiți cu Joe, făcu Marele Chaka. Există câteva diferențe esențiale, dar, da, sunt Joe.

Jessica dădu din cap.

– Cei din Eden își folosesc plasele ca să prindă echivalentele locale ale albinelor și ale insectelor. Și păsăruici. I-am văzut prinzând păsăruici.

– Însă ăștia sunt mai mari și caută prăzi mai serioase, spuse Aaron. Mușcătura lor e otrăvitoare.

– Nu tocmai, zise Marele Chaka. S-a dovedit că e vorba de o bacterie simbiot care trăiește în gurile lor.

– Mă întreb dacă sunt înrudiți cu urșii, adăugă Micul Chaka.

– Urși? Fiule, nu mi-ai povestit despre urși.

– N-am văzut niciodată unul, tată. Nu de aproape. Cassandra a filmat un grup de cameli lovind cu copitele o creatură cam de un metru și jumătate lungime, dar asta se petrecea în pădure și n-am văzut sfârșitul luptei. Cred că au ucis-o.

– Era cam de dimensiunile unui urs negru de pe Pământ, așa că am numit-o urs, completă Jessica. Dar probabil sunt rarități. N-am întâlnit niciodată unul.

– Micuții Joe erbivori, medită Marele Chaka. Pe Camelot și pe continent. Pe urmă, în Eden, sunt Joe-sfoară-de-rufe, mai mari, care întind frânghii lipicioase și prind albine și păsăruici, cu care se hrănesc. Aici sunt Joe mai mari, diavolii păianjen, care pot mânca un râmător mic. Și acum există și un urs? Și e înrudit cu Joe?

Micul Chaka ridică din umeri.

– Ne lipsesc informațiile. Uite, avem la dispoziție două ore până când mergem să ne uităm la castori. Haideți să v-arătăm împrejurimile după micul dejun.

Bătrâna grendel se apropiase de fericire atât cât era cu putință. Poate era mulțumire. Găsise apa pe care o căuta, un iaz alimentat de torentele care se scurgeau din munți. Apă rece. Apă venind din pământ. Se afundă și înotă contra curentului, printr-un tunel a cărui lățime era exact pe măsura grosimii ei.

Şerpuind prin pasaje subterane, prin locuri în care nu mai fusese de când era înotător, era nevoită să-şi conserve energia. Acolo lipsea lumina, iar căldura era puţină.

Deasupra era primejdia, şi sporea din zi în zi. Simţea mirosul schimbărilor şi, dacă nu le răspundea, era pierdută. Trăise destul de mult ca să dobândească un vag simţ abstract al propriei mortalităţi. În străfundul minţii ei, înţelegea cum ar fi putut împiedica asta.

Numai dacă ar fi reuşit să facă legătura.

Înotă până rămase fără nici un strop de aer în plămâni. Şi continuă, în agonie. Durerea din plămâni i se domoli, preschimbându-se în altceva, într-o senzaţie familiară, percepută de obicei ca furie şi spaimă.

Viteza mai avea şi o altă întrebuinţare, una la care ciudăţeniile nici măcar nu visaseră. Era un oxigenator, trupul ei putea folosi *viteza* în lipsa aerului. Îi îngăduia să stea sub apă mult mai mult decât ar fi crezut ciudăţeniile că era posibil.

Plutea. Nu era lumină, dar simţea mirosurile curenţilor, simţea apa scurgându-se pe deasupra ei şi înainta prin caverne, îndreptându-se spre destinaţie. Piatra o presa când şi când cu putere, dar bătrâna grendel era slabă şi îşi putea contracta trupul, devenind un proiectil compact.

Focul ardea în interiorul ei, o vâlvătaie lentă a epuizării depline. Era deja în apă de peste douăzeci

de minute, târându-se și înotând întruna, urcând fără încetare. Știa că era posibil să se târască spre propria moarte, dar se simțea îmboldită să afle mai mult. Pericolul în care se punea putea schimba totul. Ciudățeniile erau intruși într-o lume neschimbată de la începutul timpului. Trebuia să afle cât mai multe despre ele. Cândva le crezuse o pradă. Poate că mai erau, dar erau, deopotrivă, și mai mult decât atât.

Spaima începea să i se domolească... și, când avea să dispară cu totul, avea să fie moartă. Înțelese că se apropia de capătul puterilor, că îi mai rămăseseră doar câteva secunde... și atunci...

Lumină deasupra. Prinse să se miște mai repede, agățându-se de ultimele rămășițe firave ale spaimei. Se avântă către lumină, în sus, către ovalul unduitor, prin apă, afară, prin aer, cu plămânii uriași preschimbați în foale, sorbind cu sete și umflându-se. Viața îi aparținea iarăși și era posibil s-o fi înșelat încă o dată pe mama cea mare, moartea.

Timpul dădea năvală asupra ei, dar ea nu putea face altceva decât să respire. Nu-i mai rămăsese nici un strop de *viteză*. În clipa aceea nu s-ar fi putut lupta nici măcar cu un râmător.

La puțin timp după răsăritul soarelui, ieșiră din Shangri-La, mergând către nord-vest.

Când se apropiară de fâșia îngustă de pădure, un copac-puf se cutremură violent. Justin se uită să vadă care fusese cauza, dar nu descoperi nimic.

Shangri-La era construită într-o zonă plată. În partea de est, terenul cobora către fluviu și către ținutul grendelilor. În nord și în vest erau munții. La poalele lor se întindea o fâșie îngustă de pădure. Copacii creșteau ca niște globuri de puf de diverse mărimi, cu ramurile de forma unor cochilii de scoici și frunze cu vinișoare portocalii, goale în interior. Erau distanțați, lăsând loc suficient pentru ca o vietate de dimensiunile unui om să se strecoare printre ei.

– Fiecare copac e un mic sistem ecologic, spuse Micul Chaka. Fiecare diferă puțin de ceilalți. E de preferat să ai armură, dar poți sonda mai întâi cu un băț, ca să fii sigur că nu ești mușcat. Există un Joe mic și rău căruia îi place să stea la pândă acolo, iar unde el nu ajunge – aici tată...

Se aplecă asupra unui dintre copacii mai mici și îi despărți crengile cu mâinile. Ținând gaura deschisă cu umerii, strecură în interior un băț și o lanternă, blocând deschiderea cu trupul.

– Nimic, zise.

Katya deschisese un copac mai mare. Era gata să se dea deoparte, dar...

– Nimic mare. Simt că e o creatură cu miros mai puternic decât un Joe. Le-am speriat și le-am pus pe fugă.

Mica lor plimbare se transformase într-o scenă de masă. Aaron, Carlos, Marele Chaka, Micul Chaka, Jessica, Sylvia, Katya... Ca răspuns la grimasa

tatălui său vitreg, Justin zâmbi neajutorat. Orice ființă vie ar fi fugit la auzul pașilor lor.

Micul Chaka inspecta un alt copac-puf.

– Voiam să vă spun, continuă el, să nu vă strecurați printre doi copaci dacă nu v-ați uitat în interior. E bine s-o facem oricum. E o simbioză. Fiind distanțați astfel, copacii pot sili animalele mai mari să ajungă în raza de acțiune a creaturilor care trăiesc în interior. Am găsit un Joe carnivor și două soiuri de păsăruici care cuibăresc, ambele agresive... Hei!

Bățul lui se strecură și sondă ca o sabie interiorul întunecos al copacului-puf. Se retrase și un crab mare, părând o farfurie zburătoare, ieși în urma lui bâzâind; apoi încă unul; trei, patru. Le lovea ușurel, dezechilibrându-le când se apropiau, și păsăruicile erau furioase. Toate își schimbară brusc direcția și se îndepărtară în josul pantei.

Marele Chaka se sprijinea de un copac-puf, râzând. Era clar că nu avea putere pentru nimic altceva. Sylvia și Katya pufneau cu mâna la gură, apoi Cadmann începu brusc să râdă în hohote și, ce naiba. Ceilalți se așezară să facă o pauză.

Mai sus de liziera pădurii de copaci-puf erau stânci și tufișuri pitice, ca niște mărăcini. Urcușul era greu. Cadmann i-ar fi încetinit pe ceilalți dacă nu i-ar fi încetinit și mai mult Marele Chaka. Descoperea tot felul de lucruri: flori de câmp, un cuib

abandonat de păsăruică, urmele vechi, abia vizibile, ale unei creaturi de dimensiunile unui urs. De când ieşiseră dintre copacii-puf, înaintau cu mai puţin de doi kilometri pe oră.

– Au! făcu Aaron, de la treizeci de metri distanţă.

– Ce s-a-ntâmplat?

– M-a muşcat ceva, zise, şi sări în picioare, plesnindu-se peste piept. Trei creaturi afurisite, adăugă. N-a fost înţepătură, a fost *muşcătură*.

Pe pământ zăcea, zdrobit, ceva care semăna cu un crab minuscul sau cu o muscă mare. O a doua se îndepărta târându-se încet.

Carlos săltă creatura strivită cu capătul unei nuiele de vreo treizeci de centimetri. Măruntaiele îi ieşiseră în afară într-o măsură suficient de mare ca să adere cu uşurinţă la nuia. Era de mărimea degetului mare, cu o pereche de mandibule care păreau foarte ascuţite. Carapacea i se desfăcu brusc şi aripile mototolite prinseră să se agite în aer cu o iuţeală care le făcea neclare.

– Pfui! exclamă el.

Aripile mici băteau cu atâta violenţă încât se cutremura întreaga nuia. Tresăltă şi tremură, apoi se linişti.

Cadmann privi creatura cu mai multă atenţie.

– La naiba, făcu el, dar ştiu că asta s-a mişcat repede.

– Şi energic, spuse doctorul Mubutu. Seamănă foarte bine cu *viteza*, nu-i aşa?

Ceilalți se strânseră în jurul lor.

– Unde-ai dat peste asta? întrebă Cadmann. Unde stăteai?

Se uitară pe peticul de pământ de lângă picioarele lui Aaron, dar nu mai găsiră nici una dintre micile creaturi.

– Aici, strigă Carlos, de la vreo doi metri distanță.

Scormoni sub un tufiș punctat de flori de un violet-deschis, oarecum cărnoase, care îl duceau cu gândul la orhidee. Mai multe creaturi asemănătoare cu insectele planau în jurul florilor, ca niște păsări colibri.

– Nectar? întrebă Katya.

– Nu. Ceva pute.

Dădură florile deoparte și descoperiră leșul pe jumătate descompus al unui animal cât o marmotă. Mișuna de crabi minusculi.

– Iisuse, mormăi Cadmann. Astea sunt înlocuitoarele locale ale muștelor?

– Mușcă precum o cățea, zise Aaron.

Sylvia își luă trusa de prim ajutor.

– Dă-mi voie s-arunc o privire.

– Nu e decât...

– Dă-mi voie să mă uit, insistă ea.

– Da, doamnă, încuviință el, și își descheie cămașa.

Sylvia curăță rănile cu un tampon, apoi turnă peroxid. Lichidul spumegă de parcă l-ar fi mistuit de viu.

– Gata. Par curățate destul de bine, dar... Doctore Mubutu, pot împrumuta unitatea ta portabilă?

Micul Chaka căra bagajele amândurora. Își dădu rucsacul jos și îi desfăcu fermoarul, apoi scoase o șmecherie metalică, un soi de cutie, mare cât mâinile lui laolaltă. Un analizor portabil. Sylvia luă nuiaua de la Cadmann, desprinse gândacul mort de capătul ei și îl lăsă să cadă în cutie. Apăsă un buton lunguieț din lateral și aparatul începu să zumzăie. Gândacul avea să fie incinerat imediat, cât ai clipi, rezultatele fiind trimise în tabăra principală, apoi la Cassandra, prin satelit. Cu puțin noroc, aceasta urma să raporteze apoi că nu existau substanțe toxice...

Bum.

Unitatea miniaturală îi zvâcni în mâini. Îmbinările îi pocniră.

Tresăriră cu toții. Pe urmă Marele Chaka se aplecă și trase aerul pe nări. Din analizorul distrus se înălța un fum negru.

– Doamne Sfinte, făcu Sylvia, cu voce tremurătoare. Ce-a fost *asta?*

Componentele sfărâmate ale aparatului abia se mai țineau laolaltă.

– Farsorii? zise Carlos.

Pentru o clipă, încordarea din poiană deveni atât de puternică încât părea gata să plesnească.

– Farsori? întrebă Sylvia, încă tremurând. Ce idiot ți-ar sabota analizorul?

– Calm, făcu el. Îmi pare rău. Am crezut că era evident. Văd că doctorul Mubutu înţelege.

Marele Chaka dădu din cap. Se întoarse spre Cadmann.

– Spune-mi... dacă ai pune o bucăţică... de dimensiunea unei unghii... o bucăţică de *viteză* într-un analizor, ce-ar face?

– *Bang?*

– Trebuie să găsim încă o creatură din asta. Nu le deranjaţi pe cele de pe leş. Nu cred că vrem să le enervăm.

Puseseră gândacul strivit pe capătul unui băţ. Justin şi Katya făcuseră un foc mic şi intens din beţe şi bucăţi de muşchi. Chaka Mubutu ţinu gândacul deasupra flăcărilor. Picioarele i se curbară, carapacea i se desprinse şi...

Bum.

Sunetul ascuţit era tot atât de sonor ca al unei pocnitori, şi explozia cam tot atât de puternică. Capătul băţului se făcu fărâme şi ei se retraseră cu o jumătate de metru dintr-o săritură.

– Să fiu al naibii, zise Cadmann.

Doctorul Mubutu li se adresă cu gravitate:

– Scuzaţi-mă, doamnelor şi domnilor, dar cred că putem declara, oficial şi pentru a fi consemnat, că am descoperit a doua formă de viaţă de pe această planetă care foloseşte *viteza*.

– Ce înseamnă asta de fapt? întrebă Sylvia.

– Trebuie să mă gândesc înainte de a răspunde.

Marele Chaka părea să fi căzut pe gânduri.

– Sunt multe lucruri despre care trebuie să discutăm deseară, când o să-mi prezint raportul, adăugă el. Însă acum vreau să văd castorii.

Carlos se uită gânditor către est.

– Eu cred c-o să urmăresc albinele astea, spuse. Castorii mi-i poate arăta Katya altă dată.

32

CASTORII

> Albinele nu pot realiza nimic dacă nu lucrează împreună, aşa cum se întâmplă şi în cazul oamenilor.
>
> ELBERT HUBBARD

– Aşa, zise Carlos, urcând fără pauză.

Dios mio – se bucura că se dusese cu regularitate la şedinţele de fitness, împreună cu Cadmann. Se simţea de parcă muşchii ar fi fost gata să-i explodeze, desprinzându-se de oase. Tortură!

– Cum merg lucrurile cu tânărul Weyland?

Katya râse şi îndepărtă o creangă de tatăl ei. Se opri, în căutarea unei urme. Ridică mâna.

– Stai, şopti. Ascultă.

Vâjâitul vântului printre copaci şi sunetul îndepărtat scos de un animal. Şi încă ceva.

Zgomotul unor insecte. Un zumzet uşor.

– Priveşte.

În fața lor zăcea un alt animal mort, curățat de carne până la os. Doi dintre bizarii crabi-albine inspectau oasele.

– Cassandra, șopti ea în guler, avem contact vizual cu albinele. Un leș mic. Șase sau șapte albine.

– Am luat notă.

Katya își șterse fruntea cu basmaua, apoi se sprijini de un copac.

– Bun. Presupun că întrebai despre viața mea amoroasă.

– Eram curios, spuse răspicat Carlos. Îmi băgam nasul.

– Da. Ei, cred că ne înțelegem bine. Aici am avut parte de câteva momente de sinceritate. Îmi place ce se petrece, răspunse, apoi îi zâmbi tatălui ei cu șiretenie. De ce? De ce îți faci atâtea griji pentru mine? Tu te-ai descurcat foarte bine în toți anii ăștia și n-ai avut niciodată o relație adevărată.

– Nici una permanentă, dar câteva au fost foarte intense.

– Nici una permanentă. Dar Bobbie?

El ridică din umeri.

– Cred că n-am mai ajuns niciodată atât de aproape. O psihanaliză ar putea conduce la concluzia că nu mă consider corespunzător.

– Și de ce crezi că ar trebui să am eu o asemenea relație? Asta nu e un soi de discriminare sexuală?

– Tu corespunzi.

– Păi, ăă, făcu ea, și roși.

Privise albinele apropiindu-se și îndepărtându-se de leș. Acum arătă cu degetul.

– Cuibul trebuie să fie acolo, după culmea aia. Aruncăm o privire?

Cadmann se simți cel mai bine după ce începu să transpire. Era ca și cum i-ar fi ieșit rugina din mușchi.

Se urcaseră deasupra pădurii, destul de sus ca să poată privi dincolo de copaci, în jos, spre Shangri-La, văzând și simțind pulsul vieții din colonie. Îi amintea de vremurile de demult, când se uitase tot așa către Avalon. În zilele de început ale orașului. El era un bărbat mai tânăr. Cu mai puține dubii și dureri. Îl însoțeau prietenii lui cei mai buni, Ernst Cohen și Sylvia Faulkner.

Pe atunci ea era gravidă cu Justin. Se străduia să țină pasul. Fără să-și recunoască slăbiciunea și...

Diferențele cât se poate de reale dintre bărbați și femei.

El și Ernst. Cât de mult îl iubise pe Ernst. Și cât din iubirea aceasta fusese cea pe care o simți pentru un animal credincios? Unul care nu pune niciodată nimic sub semnul întrebării, nu se revoltă niciodată, te urmează fără comentarii? Doctorul Ernst, cu gheață în cap. Doctorul Ernst, cândva cea mai sclipitoare minte a unui om în viață, redus la inteligența unui copil de doisprezece ani. Dacă mai rămăsese măcar atât.

În ce proporție se măsoară omenescul din noi în termenii relațiilor noastre? Oricine se simte mai... uman în prezența unui animal credincios. Sau a unui sclav?

Doamne. Detesta gândurile astea. Iar acolo se afla Aaron, semănând atât de mult cu ceea ce fusese cândva Ernst. Puternic. Și înalt. Și sclipitor de inteligent. Dar tânărul își stăpânea mintea. *Întreaga* sa minte.

Ceea ce îi lipsea, ceea ce nu avusese niciodată cu adevărat, era o familie.

Dacă în capul acela tânăr erau probleme, ei bine, pentru numele lui Dumnezeu! Puștiul nu avea decât nouăsprezece ani! Ce-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat pe Pământ? Ar fi fost în al doilea an de facultate? Sau poate ar fi terminat-o? Sau și-ar fi luat liber un an sau doi, să cutreiere prin Europa cu rucsacul în spate. Sau și-ar fi petrecut un an pe unul dintre sateliții energetici, cu o bursă pentru studiul ingineriei?

Poate ar fi câștigat lozul cel mare. Colonia lunară. Sau ar fi urmat chiar drumul ales de Cadmann însuși, ar fi devenit ofițer în forțele armate. La nouăsprezece ani, el era la West Point, pregătindu-se pentru prima lui funcție de comandă.

Dar nici una dintre opțiunile existente pe Pământ nu l-ar fi plasat pe Aaron într-o situație de genul celei în care se afla pe Avalon. Acolo, la mii de milioane de kilometri distanță de leagănul speciei

umane, lua decizii care ar fi putut influența întregul viitor al omenirii. Prea mult stres. Prea multă izolare. Prea puțin sprijin.

Iar sarcina lui era să-i întindă mâna lui Aaron. Poate nu era prea târziu să devină prieteni. Trebuia să încerce.

Chiar după ora locală a prânzului, Justin și Jessica zburau la numai treizeci de metri deasupra apei, urmându-i cursul spre sud, către bifurcație. Era un fluviu bătrân, cu multe meandre și coturi, dar pe porțiunea aceea curgea drept, coborând cu patru sute de metri pe o distanță de numai douăzeci de kilometri. Tau Ceti dogorea, strălucitor, prin stratul subțire de nori înalți, și Justin privea umbra Țânțarului I în timp ce era depășit de autogirul Micului Chaka. Rezistă impulsului de a transforma excursia într-o întrecere: Marele Chaka era pasager în Țânțarul IV și detesta *viteza*.

Stația radio pârâi.

– Cât de aproape ați ajuns până acum? întrebă Marele Chaka.

– Am făcut observații din aer, de mai multe ori, răspunse Jessica. N-am avut niciodată timp să organizăm o excursie pe jos. Ăsta e ținutul grendelilor și încercăm să-l ocolim, pentru că nu știm să tratăm cu un grendel decât scoțându-l din ascunziș și omorându-l!

– Iar asta tinde să distrugă sistemul ecologic, adăugă Justin. Lui Aaron nu-i place.

– Nici nu trebuie să-i placă, zise Chaka.

– Da. Oricum, e o adevărată surpriză avaloniană. Se pare că avem parte de câte una în fiecare săptămână.

Se apropiau de confluența celor două ape, care se uneau spre a deveni un singur fluviu lat ce curgea spre sud, trecând pe lângă Trecătoarea Lemn Uscat și coborând către mare. Virară, urmărind brațul nord-vestic și, imediat după bifurcație, Micul Chaka încetini și lăsă Țânțarul să planeze. Erau deasupra unui ochi larg de apă albastră, de formă aproximativ ovală. În capătul opus, din aval, dealurile de pe ambele maluri se uneau, formând un defileu. Acolo, în apă, se găseau un șir de bolovani, în spatele cărora se afla un baraj alcătuit dintr-o încâlceală de trunchiuri și de crengi. În lac înotau siluete masive, puternice și întunecate.

Justin își ținu respirația. Era ceva pe care nici măcar nu-l înregistraseră ca transmisie video pentru Cassandra. Micul Chaka voia să fie o surpriză pentru tatăl lui. Urmă o pauză îndelungată. Țânțarul IV plana la numai vreo douăzeci de metri deasupra undelor. Suprafața apei clipoci în valuri. O siluetă masivă, puternică, se uită în sus, aruncându-le o privire fioroasă. Trupul ei aplatizat în mod bizar îi aducea aminte lui Justin de un ankylosaur acvatic. Lat, coadă puternică și cap triunghiular. Se întrebă

dacă avea picioare sau înotătoare. Un singur lucru era cert: în ciuda deosebirilor exterioare, se uitau la o varietate de grendel.

– Seamănă cu un baraj construit de castori, spuse într-un târziu Marele Chaka, minunându-se. E superb.

Jessica şi Justin schimbară un zâmbet.

– De fapt, ai *văzut* vreodată unul, doctore Mubutu? întrebă ea.

– Poţi să faci pariu. În Kalamazoo, Michigan, unde am copilărit.

– Şi acolo... începu Micul Chaka. Ai văzut?

– Eu văd cu siguranţă, fiule.

În vocea lui era o încântare profundă, de parcă ar fi ascultat o nouă compoziţie muzicală, sau ar fi savurat o masă gustoasă.

– Doi grendeli împing buşteanul ăla la locul lui, iar al treilea ne urmăreşte în timp ce îi privim. Du-ne mai aproape de canalul ăla deversor, te rog. Cel din dreapta noastră.

– Sigur...

– Aşa cum mi-am închipuit. Observaţi crengile plasate în canal. Filtrează apa, dar... acum uitaţi-vă la cealaltă zonă de deversare. Construcţia e diferită.

Justin îndreptă Ţânţarul spre capătul din aval al lacului şi plană deasupra barajului.

– N-am remarcat niciodată asta, zise. Dar, uitaţi-vă, acolo filtrează apa, iar aici sunt o serie de

bazine. Îmi aduce aminte de... Cassandra, de ce-mi aduce aminte?

– Caut...

– Scările somonilor, răspunse Marele Chaka.

– Scările peștilor, spuse Cassandra, aproape în același timp. Construcții care le permit peștilor să înoate în susul barajelor. Folosite într-o foarte mare măsură pe Pământ, pe continentul nord-american.

– Cassandra, mărește imaginea acestor animale, ceru Micul Chaka.

Jessica se interconectă cu el, astfel încât să primească aceleași imagini. În mijlocul parbrizului se deschise o fereastră holografică.

– Superb, repetă Marele Chaka. Exact așa cum mi-am închipuit.

Nu exista nici un dubiu. În apă erau cel puțin șase siluete. O scală care apărea lângă marginea de jos a ecranului arăta că aveau în jur de doi metri lungime. Două cărau bucăți dintr-o ramură de copac. Alte două puneau nămol în crăpăturile barajului. Lucrarea unui grendel nu se termină niciodată.

– Cooperare socială, murmură Marele Chaka. Pe vremuri n-am fi crezut una ca asta, dar eu știam că era posibil să existe așa ceva. Acum du-ne în amonte și coboară cam la un kilometru mai sus de baraj.

Cei doi țânțari virară către nord.

– Cassandra, rosti Justin, scanare de siguranță, te rog.

– Nu văd nimic în zona voastră. Grendelii din lac sunt preocupaţi de barajul lor.

– E singurul baraj? se interesă Marele Chaka.

– Negativ, răspunse Cassandra. Înainte de inundaţiile recente, erau şapte de aici până la vărsarea în mare, şi pot identifica alte patru în amonte. În aval, cel mai apropiat se află la cincizeci şi şapte de kilometri spre sud-vest.

– Mulţumesc.

– Să asolizăm? întrebă Justin.

– Nu văd nici un pericol evident, răspunse computerul. Nu pot răspunde la întrebare, în forma în care a fost pusă.

– O anulez. Bun, locul pare sigur. Haidem.

Coborâră pe un dâmb de stâncă, la cincizeci de metri distanţă de mal. Jessica ieşi prima, cu arma antigrendeli în poziţie de tragere. Marele Chaka îşi pusese deja rucsacul. Se îndreptară spre fluviu.

– Am nevoie de mostre de apă.

– Eşti sigur? făcu fiul său, îngrijorat.

– Absolut. Doar nu-ţi imaginezi că aceste creaturi s-ar osteni să construiască un asemenea baraj dacă ar fi în stare să vâneze, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Dacă pot coopera între ele, de ce n-ar coopera şi cu vânătorii? întrebă Justin. Oh, bine.

Sări de pe scaunul pilotului şi îşi verifică puşca.

– Cassandra. Ce capacitate de observare ai?

– Satelitul Patru va asigura acoperirea pentru douăsprezece minute, cu rezoluţie de un metru,

răspunse computerul. În apă sunt grendeli, la șase sute de metri în aval. Nu detectez nici un animal mare de uscat în apropierea voastră.

– Continuă observarea.

Fluviul părea pașnic. Zăpada încununa culmile muntoase aflate probabil la cincisprezece kilometri spre nord-vest, care se conturau cu o claritate uimitoare. În nord-est era vizibil un alt lanț muntos, dincolo de care se întindea Stepa Scribului, pe o mie de kilometri către nord și est.

– Haideți, strigă Marele Chaka.

Micul Chaka căra un scaner portabil și de umărul drept îi atârna o pușcă.

Justin îi prinse privirea.

– Ăsta e țelul *vieții* lui, nu-i așa?

Scrută fluviul. Capul i se roti încet, de la stânga la dreapta. Știa, fără să se uite, că Jessica făcea exact același lucru.

Mâlul din albie era gălbui, ars de soare, cu crăpături prin care curgeau firicele de apă. Copacii încovoiați și răsuciți de pe maluri sugerau perioade alternative de inundații și de secetă.

– Ce cauți? întrebă Micul Chaka.

– Mostre, ca de obicei, răspunse tatăl său adoptiv, însă ceva din vocea lui adăuga: *Încă nu sunt pregătit să vorbesc despre asta.*

– Are vreo legătură cu autopsia grendelului? se interesă Jessica. Sau cu decesele?

– Tot ce se află pe Avalon are legătură cu grendelii, spuse Marele Chaka, schițând un zâmbet slab. Poate într-o bună zi n-o să mai fie adevărat. Însă deocamdată...

Îngenunche și scoase din buzunar un flacon. Puse în el o mică mostră de noroi.

– Aici înota Tonya când a luat parazitul ăla?

– Nu. Sigur că nu, zise Micul Chaka. Nu înotăm aici. Aici sunt grendeli!

– Ah. Bun, asta ar trebui să ajungă, făcu tatăl lui.

Tânărul își privi scanerul.

– Chiar nu vreau să stăm aici mai mult decât e necesar.

Marele Chaka dădu din cap, încuviințând cu regret. Se uită către sud. La șase sute de metri distanță, grendelii acționau în cadrul unui contract social. Își dorea să observe fenomenul, să îl studieze pe îndelete.

– Poate mâine, tată, spuse încet fiul lui. Să plecăm de-aici.

Bătrânul dădu din cap.

– Da, trebuie să mă pregătesc pentru prezentarea de deseară.

– Ai nevoie de noi? întrebă Justin.

– Vă mulțumesc, dar ajutorul fiului meu o să-mi fie mai mult decât suficient.

Justin și Jessica îi urmară pe cei doi Chaka pe drumul de întoarcere către Shangri-La și îi priviră asolizând în siguranță. Razele lui Tau Ceti cădeau

asupra lor prin parbriz. Aerul care dădea năvală prin orificiile de ventilație părea să fi trecut mai întâi printr-un furnal. Jessica își șterse fruntea cu mâneca.

– A fost politicos, nu? zise ea. Ajutorul fiului meu o să-mi fie mai mult decât suficient... adăugă, și chicoti.

– Am observat, răspunse Justin. Imaginează-ți, îi e jenă să spună că vrea să stea mai mult timp singur cu fiul lui. Prin urmare, ce facem acum?

– Am putea merge să-i căutăm pe Carlos și pe Katya, sugeră Jessica, cu o maliţiozitate amicală.

– Tata și Sylvia. Aaron îi duce sus, la lac.

Viră, înclinând Ţânţarul într-o parte, și o luă către nord-vest.

– Mă coc, făcu Jessica.

Destupă un termos și bău apă cu lăcomie, apoi i-l întinse lui. Sorbi cu recunoștință. Până și apa era caldă.

– E destul de încinsă, spuse.

Ea dădu din cap, privind terenul de sub ei. Era presărat cu stânci și cu copaci și urca în pantă spre peisajul muntos din vest.

– Știi ce putem face? întrebă, iar vocea i se însufleți brusc.

– Ce?

– Hai să mergem la bulboană, să intrăm în apă.

– Dacă o găsim, zise, și se gândi o clipă. Cassandra, ți s-a cerut să etichetezi vreun loc de lângă Shangri-La drept bulboană?

– Da. O luncă din pădure, aflată la unsprezece kilometri nord-est față de poziția voastră actuală, a fost denumită „Bulboana Veche".

Pe harta de pe afișajul Țânțarului apăru un cerc roșu.

– Asta e. Scanează zona...

– Executat. Nu s-a detectat nici un pericol. Locul e considerat sigur în privința grendelilor. Reamintiți-vă să-l scanați înainte de asolizare.

– Da, da, făcu Justin.

Lunca era un oval de o sută de metri pe șaizeci. Prin ea curgea un pârâu leneș, adânc cât să treacă peste pantofi, și chiar în mijloc se afla un iaz rotund, de vreo zece metri în diametru.

Zburară în jurul luncii.

– Aici nu e nimic, zise Justin. Cassandra, ești de acord?

– Afirmativ.

Coborî Țânțarul în iarba deasă, la vreo douăzeci de metri de iaz, unica rămășită a lacului din care se formase lunca. Iarba ajungea până la genunchi și nu era foarte deasă.

– Întrecere!

– Ultimul e o râgâială împuțită de scrib!

Justin ajunse lângă bulboană cu numai doi pași înaintea ei, dar inerția îl azvârli cu burta în apă.

Se uită în jos, la mâlul care îi picura de pe cămașă.

– Hait, spuse.

Jessica abia se putea stăpâni şi în cele din urmă se lăsă să cadă pe mal şi râse zgomotos, ţinându-se cu mâinile de burtă.

– Ar trebui... să te vezi, icni ea, roşie la faţă.

– Ha, ha, făcu el.

Începu să-şi scoată hainele. Îşi stoarse cămaşa şi o aruncă pe pământ uscat. Urmată de pantalonii lui scurţi.

– E excelent, strigă. Vino şi tu.

Ea şovăi o clipă, apoi îşi spuse în gând *ce-naiba*, se dezbrăcă şi se afundă în apă.

Justin îşi azvârli un pantof, apoi pe celălalt, apoi lenjeria de corp, strânsă ghem. Un ansamblu frumos.

Jessica înota cu mişcări puternice. Lăţimea bulboanei era de numai zece metri şi cea mai mare adâncime nu depăşea doi. Apa avea o limpezime de cristal, până la fundul stâncos. Fără surprize urâte pândind în întuneric.

Justin observă, cu un strop stânjenitor de autoconştientizare, că mişcările ei erau, de fapt, mai masculine decât ale lui. El avea tendinţa să fie mai fluid, aproape elegant. Aaron avea ambele calităţi şi ăsta era unul dintre lucrurile care îi îngăduiau să învârtă totul pe degete...

Fir-ar să fie, refuza să lase lucrurile să se complice. În momentul acela, viaţa era frumoasă. Cerul era foarte albastru şi norii foarte albi. Copacii răsuciţi încadrau bulboana de minune.

– Întrecere, spuse ea. Zece ture.

El oftă, dar strânse din dinți. Foarte bine. Era mai iute decât ea pe uscat, însă în cazul înotului nimic nu era sigur.

Își adună puterile, își goli mintea și începu să taie apa. Captivați de efort și de luptă, amândoi dăduseră uitării orice altceva, și ziua era superbă. Jessica alunecă pe lângă el prin apă și îi azvârli un val în față. O împroșcă la rândul lui, întrecerea fiind uitată.

În clipa acea se simțeau amândoi pe deplin mulțumiți.

Înotară de încă două ori și, la ultima încercare, el o înfrânse. Ea solicită, gâfâind, încă o cursă, dar el refuză. Era complet secătuit. Respira convulsiv, înghițind aerul cu lăcomie, și se trase afară din apă, pe un bolovan, de unde se uită în jos, către ea.

Jessica își ridică privirea spre el și râse, dar în ochii ei se schimbă brusc ceva.

– Justin, spuse. Uită-te ce-ai într-o parte.

Lângă coastele lui se cuibărise ceva care părea o masă de sânge maleabil. Era palidă, aproape transparentă, dar era injectată cu structură din nervuri. Acestea pulsau, înghițind sânge pe măsură ce le privea.

– Iisuse, gemu el. Alte chestii din alea ca meduzele?

Ea ieși din apă.

– Nu te mai văicări. Măcar nu sunt veninoase. Nu vor decât puțin sânge. Ești copilăros și-ți lipsește ospitalitatea.

– Ha, ha. De ce nu vii să mă ajuți să fiu și mai neprimitor?

– La dispoziția domniei voastre, spuse ea, și se urcă pe mal.

Creaturile de soiul lipitorilor erau cu desăvârșire inofensive, transparente și nu cu mult mai groase decât frunzele. Deveneau vizibile numai după ce se ghiftuiau cu sânge. Se găseau în multe râuri și lacuri – de fapt, întregul continent era generos aprovizionat cu paraziți –, dar nici una nu transmitea amoeboizi sau alte bacterii. Nu făceau altceva decât să fure sânge.

Jessica se duse la rucsacul ei, îl deschise și scoase o solniță. Presără sare pe lipitoare.

Justin nu simțea nici o durere și avea timp s-o privească. La naiba, își dorea ca mintea lui să-l oprească. I se părea, cumva, că fața ei se schimbase, sau era ca și cum până atunci n-ar fi privit-o niciodată cu adevărat.

Ea își îndoi genunchii și îi cuprinse cu brațele.

– Acum așteptăm un minut.

Mai stătuseră de multe ori atât de aproape unul de altul, încă din copilărie. Nuditatea nu era ceva nou sau neobișnuit pentru ei. Dar în clipa aceea...

În clipa aceea, curba spatelui, conturul zâmbetului, chiar și apa din părul ei păreau atât de îmbietoare încât...

Înainte de a ști prea bine ce făcea, se aplecă și o sărută. Prelungi sărutul o clipă. Ea făcu ochii foarte mari și se trase înapoi, uluită.

Își îngustă ochii.

– Pentru ce-a fost *asta?*

– Doar așa, în treacăt.

– Îhî.

Nu era sigur, dar avea impresia că buzele ei, buzele arse de soare, buzele ei țuguiate a îmbufnare se arcuiseră într-un zâmbet firav.

Tăcerea dintre ei era tot mai încordată. Pe trupul lui, în locurile de unde căzuseră lipitorile, se conturau mai multe pete ca niște hărți roșii. Aplicaseră un antiseptic și acum se simțea perfect. Dar, cumva, nici unul dintre ei nu-și adusese aminte să se îmbrace.

– Trebuie să-ți porți mai bine de grijă, spuse Jessica.

Își plimbă degetul de-a lungul mușchilor din partea de sus a brațului lui, reliefați ca o potcoavă, apoi, ca și cum un gând neașteptat l-ar fi întrerupt pe cel care îl precedase, se lăsă pe spate și își întoarse privirea în altă parte.

Justin se aplecă și îi sărută umărul. Apoi își frecă ușor obrazul de el. Barba lui de o zi îi împrumuta mișcării ceva din asprimea unui șmirghel.

Pe urmă o sărută din nou, și se retrase.

Ochii li se întâlniră şi clipa deveni una dintre acelea în care restul lumii se micşorează până când nu mai înseamnă nimic, în care toate celelalte imagini, sunete şi mirosuri ale universului dispar pur şi simplu. În întreaga lume nu mai exista altceva în afară de ochii ei, apoi în afară de buzele ei, de gustul proaspăt şi sărat al gurii ei şi de mâinile ei pe umerii lui, catifelate ca o şoaptă.

Era un vârtej. Inocent şi luminos, dar hipnotic. Sărutul dură, poate, douăzeci de secunde; pe urmă ea se retrase, în ochi cu ceva pe care nu-l mai văzuse până atunci. Poate dorinţă. Şi tristeţe. Se aplecă la rândul ei şi îi întoarse sărutul, uşor, apoi cu mai multă insistenţă.

Înfierbântarea tocmai începea să se facă simţită când ea îşi puse palmele deschise pe pieptul lui şi îl îndepărtă, împingându-l cu hotărâre.

Râse, se ridică în picioare, îşi aruncă părul pe spate şi alergă în pădure.

Era o provocare veche de când lumea, tot atât de veche ca legătura bărbat-femeie ce călăuzea întreaga existenţă umană. Nu era o competiţie. Era *competiţia*. Iar marele premiu era...

Sări de la locul lui şi alergă râzând în pădurea de pe coasta muntelui, plină de viţe încâlcite şi înnodate, şi înţelese că o putea prinde. Din trei motive – primul, era ceva mai iute, cu excepţia alergărilor pe distanţe lungi. Al doilea, ea trebuia să-şi croiască drumul. *El* doar îl urma.

Iar al treilea, şi cel mai important, ea voia să câştige el.

O pierdu din vedere pentru o clipă şi...

Iat-o acolo, chiar în faţa lui. Îşi întoarse capul să-l privească, scoase un ţipăt scurt şi...

Se izbi de un cuib de demoni păianjen.

33

DRAGOSTE ŞI SPAIMĂ

> De moarte, chiar de moartea însăşi,
> nu ne temem; dar / Ne temem fiindcă
> und' şi ce vom fi n-avem habar.
>
> JOHN DRYDEN, *Aureng-Zebe*

Traversaseră culmea şi erau din nou în pădure. Sylvia grăbi pasul şi îl depăşi pe Cadmann, care zăbovea ceva mai mult, studiind copacii şi potecile. Îl privi pe Aaron cu atenţie. Era atât de înalt, atât de bine făcut. Muşchii îi alunecau lin sub pielea bronzată şi în mişcările lui era atâta încredere în sine! Aproape ca un soi de maşină, şi ei îi stătu inima, cu gândul la el. Nu-i fusese niciodată ca o mamă, nu-i oferise niciodată o mângâiere care i-ar fi uşurat viaţa. Şi tânjea să facă ceva... orice... ca să arunce o punte peste distanţa dintre ei.

– Aşadar... vii des aici sus? îl întrebă, poticnindu-se, surprinsă că era capabilă să pronunţe atâtea cuvinte între două respiraţii greoaie.

Tânărul îşi coborî privirea spre ea zâmbind.

– Încerc să mă urc pe dealuri cât mai des cu putinţă. Îmi dă ocazia să simt că mă sincronizez cu pământul.

– E... cu adevărat ceea ce ţi-ai dorit tot timpul.

El dădu din cap. Un mic zâmbet cald îi încreţi buzele.

– Nu e ceea ce v-aţi dorit şi voi? Cu toţii?

– Cred că da.

Merse o vreme alături de el, întrebându-se cum să aducă în discuţie o întrebare care îi ardea mintea.

– Aaron... noi doi n-am avut niciodată prea mult timp să stăm de vorbă.

– Am luat totuşi de două ori câte o cină minunată împreună, zise el râzând. Încă mai ţin minte meniul: pâine de porumb, napi verzi, antricot de vită.

Ştia că îl invitase la ea acasă, dar nu-şi amintea nici în ruptul capului ce vorbiseră, ce mâncaseră sau ce făcuseră. Mare păcat. Era copilul ei, şi nu putea fi cu desăvârşire sigură nici măcar de o singură interacţiune. O izbi un val de remuşcări atât de puternic încât o zgudui.

– Te-a... sâcâit? Faptul că n-ai avut niciodată părinţi?

– Despre ce vorbeşti? făcu el, râzând iarăşi. Toată colonia a fost familia mea, ai uitat?

Următoarea întrebare rămase nerostită. *Ai vrut vreodată să afli cine au fost părinții tăi? Dacă se află vreunul dintre ei, sau amândoi, aici, pe Avalon? Te-ai uitat vreodată la chipurile nativilor terești, întrebându-te dacă era vreunul dintre noi Acela? Te-ai uitat vreodată la mine punându-ți întrebarea asta, Aaron? Ai plâns în vreo noapte fiindcă nimeni nu-și asuma o responsabilitate decisivă în privința ta? Fiindcă nimănui nu-i păsa cu adevărat?*

Dar n-avea cum să-l întrebe toate astea. Nu încă. Poate mai târziu. Mai târziu, când ar fi avut ocazia să-l prindă singur. Mai târziu, când ar fi reușit să se îmbete amândoi puțin. La urma urmelor, asta ar fi putut fi cea mai potrivită alegere. Singura.

În locul acela erau mai multe albine.

Cadmann își reglă binoclul și urmări un roi de insecte avaloniene care devorau cadavrul unui soi de marsupial.

– Ce zici? îl chestionă pe Aaron. Crezi că l-au atacat albinele?

– N-am observat niciodată un asemenea comportament la ele, răspunse el, irascibil. Mănâncă resturile, da, de foarte multe ori. Fac pariu că sărmana creatură a căzut din copac și și-a frânt gâtul. Leșul a început să se descompună și mirosul a atras albinele. Nu cred că ele sunt ucigașii.

Albinele soseau într-un șir neîntrerupt, mâncau, schimbându-și bâzâind locul între ele după un mic tipar transpus alene în faptă (de parcă ar fi luat

parte la un dans al întregii comunități, se gândi Cadmann), apoi plecau, pierind în depărtare.

– Cassandra, memorează direcția în care merg albinele.

– Am notat. Corelând cu informațiile oferite de Carlos, e rezonabil să tragem concluzia că își au cuibul la circa doisprezece kilometri nord-est de locul unde vă aflați.

– Cu ce probabilitate? întrebă el din reflex.

– Estimarea numerică e imposibilă.

– Interesant. Programul tău de logică difuză oferea până acum estimări numerice. Ce s-a-ntâmplat?

– Criteriile mele de precizie au fost modificate.

– Oh. Cine le-a modificat?

– Nu știu, răspunse Cassandra.

– Edgar, bombăni el. Într-o bună zi o să-l omor, așa să-mi ajute... Ai spus „informații oferite de Carlos". Și el a găsit albine?

– Afirmativ.

– La ce distanță de lac ne aflăm acum?

– Cam la încă o oră de mers, răspunse Aaron. Mai ales pe teren plat de aici înainte.

– Și în josul pantei la întoarcere, zise Cadmann. OK. N-aș vrea să pierd conferința lui Chaka. Cred... că ar putea fi important.

– Și albinele? întrebă Sylvia. Chaka părea foarte interesat de ele.

El dădu din cap.

– Într-adevăr. Dar pot aştepta până mâine. Poftim, ai nevoie de o mână de ajutor ca să treci peste bolovanul ăla?

– Da, mulţumesc. E straniu. E greu de crezut că e acelaşi băiat pe care-l luai în taberele de noapte ale grendelilor cercetaşi. Avea opt ani? Nouă?

– Când asta?

– La concursul de înot. Ţi-aduci aminte?

– Când era cât pe ce să se înece Justin?

Ea încuviinţă din cap.

– S-a străduit întotdeauna atât de mult să ţină pasul cu Aaron.

– N-are nevoie de asta. E un băiat independent.

– Dar ca să fie bărbat trebuia să fie ca tatăl lui. Şi, pentru el, tu te apropii cel mai mult de ceea ce înseamnă un tată.

Cadmann ştia că ea voia să ajungă undeva, dar nu-şi dădea seama unde.

– Şi?

– Şi... se uita la voi doi, alături. Tu şi Aaron. Aşa cum m-am uitat şi eu. Şi a văzut ce văd şi eu.

– Adică?

– Că sunteţi din acelaşi aluat. Justin vrea să-l iubeşti. Aaron vrea să se *identifice* cu tine. Care dintre ei va dobândi dragostea ta? Şi care îţi va dobândi respectul? Şi ce anume ar prefera un băiat să câştige, dintre acestea două?

Cadmann îndepărtă o mână de crengi din faţa soţiei sale.

– Vrei să spui că mi-ar fi plăcut mai mult să-l am ca fiu pe Aaron decât pe Justin?

– Nu. Nu m-aș aventura să susțin asta. Dar poate Justin *crede* că l-ai fi preferat pe Aaron în locul lui. Și uneori nu e nevoie de mai mult.

Era adevărat? În adâncul sinelui lui Cadmann exista un loc unde ar fi preferat ca Aaron să fie unul dintre moștenitorii săi? Chiar și în clipa aceea? Mai degrabă decât Justin sau...

Sau Mickey? Carne din carnea lui și sânge din sângele lui. Doamne. Nu-și petrecuse niciodată timpul alături de băiatul ăla. Iar acum băiatul și-l petrecea pe al lui mai ales sus la mină, unde făcea Marele Chaka studii biologice și unde reconstruia Stevens instalațiile miniere. Înainte de moartea Lindei, Mickey coborâse ultima oară din proprie inițiativă ca să-l vadă pe Stevens făcut zob de Aaron în timpul unei dezbateri.

Grozav.

Cadmann Weyland, Tatăl Anului.

Era probabil prea târziu să mai repare lucrurile în privința asta. În ce măsură purta vina competiției dintre Justin și Aaron?

Nu știa. Chiar nu știa. Și tot ce putea face era o încercare de a astupa fisura, dacă putea. Cât mai putea. Și își făgădui să o facă.

Sylvia se uita la Aaron. Era atât de puternic, atât de frumos, cu atât de multe calități de conducător

înnăscut. Felul în care își legăna brațele, felul în care îi striga îi aminteau atât de mult de Cadmann. Știa, instinctiv, că, indiferent cine ar fi fost acel Koskov, bărbatul care contribuise cu jumătate din materialul genetic al lui Aaron, l-ar fi găsit pe placul ei.

Își îngădui o fantezie de moment. Cum ar fi fost să accepte acel material genetic într-un mod mult mai convențional...?

Însă exista o foarte mare probabilitate de vătămare, Aaron ar fi putut avea defecte pe care ei îi era imposibil să le vadă, slăbiciuni ale spiritului, cu mult dincolo de orice putea atinge ea. Și, dacă aceasta era adevărul, cine purta vina?

Nimeni.

Atât de puternic, cu atât de multe calități de conducător înnăscut, atât de frumos și, poate, vătămat. Ce fel de mamă ar fi fost ea? Întrebarea aduse la suprafață atât de multă durere în clocot! Durere și gânduri foarte diferite de justificările intelectuale cu care se serviseră unii pe alții în privința copiilor. L-ar fi hrănit în trupul ei. L-ar fi lăsat să-i simtă dragostea, spaima, dorurile. Acestea sunt ritmurile vieții umane. Acele schimbări de dispoziție ale gravidelor, dintr-o extremă în alta – într-un anume fel, nu antrenează copiii? Comunicarea hormonală, spunând: *Asta e viața, fătul meu. Aceste emoții, urcușurile și coborâșurile. Soarbe prelung din toate, dar, indiferent ce ai simți tu, în mijloc se află... dragostea, acceptarea ta deplină înlăuntrul trupului meu.*

Asemenea experienţe îi fuseseră refuzate lui Aaron.

Şi cu asta trebuia să trăiască ea acum. Dar poate, poate, mai era timp să acţioneze cumva în privinţa asta. Şi, dacă era, avea s-o facă.

– Bogăţia aceasta de pretutindeni, rosti Cadmann. Totul depinde de toate celelalte. Marele Chaka mi-a arătat douăzeci de paraziţi şi de simbioţi trăind numai pe seama diavolilor păianjen.

– Şi sonomii, adăugă Aaron zâmbind. Fiecare e o colonie.

– Şi aceşti arbori coamă-de-cal par să poarte câte o lume în ei înşişi. Saa-lut!

Cei trei copaci păreau fagi dezgoliţi de iarnă. Coamele lor zăceau sfărâmate pe trei şiruri paralele. Probabil căzuseră fiind întregi şi se rupseseră la impact. Le creşteau coame noi, părând să nu fie nimic mai mult decât o blană verde.

Iar Aaron râdea.

– Surpriză avaloniană! E ciudat, nu, cum capătă totul sens după ce *ştii*. Adevărul e că specia aceasta îşi leapădă din când în când întreaga coamă. Împiedică proliferarea paraziţilor. Pe urmă trebuie să supravieţuiască în timp ce îi creşte o coamă nouă, aşa că depozitează o grămadă de zahăr. Noi am concentrat seva prin evaporare în vid. Cadmann, Sylvia, să-mi spuneţi părerea voastră: voi ştiţi ce gust are siropul de arţar.

– Nu poate fi la fel. Nu pregătit așa, spuse Sylvia. Dacă nu caramelizezi siropul de arțar, are gust de apă cu zahăr. Îl arzi pe jumătate și asta îi dă savoarea.

Cadmann se uita în jur cu alți ochi.

– Sunt o mulțime la fel. Unul din patru are coamă nouă, în creștere. De ce n-am mai văzut așa ceva până acum? De ce procedează așa?

– Chaka zice că e vorba de o expunere mai puternică la soare. Mai multă lumină înseamnă mai mult zahăr, ceea ce înseamnă mai mulți gândaci, mai mulți Joe, mai mult din orice altceva trăiește într-un copac coamă-de-cal. Când ajunge să susțină prea mulți intruși, copacul le azvârle casa cu totul.

– Vreau să mă opresc când ajungem la bolovanii ăia. Am o pietricică în gheată, spuse Sylvia.

Cadmann o privi o clipă.

– Atunci eu o s-o iau înainte. Aaron, n-aș face așa ceva pe un teritoriu necunoscut.

Tânărul înțelese aluzia.

– În ultimele șase luni, am aruncat *viteză* în lacul ăla o dată pe săptămână. N-are nici un canal de scurgere, Cadmann. Acolo nu sunt grendeli. Speram totuși c-o să găsim un urs pentru tine.

– Ai amintit asta la micul dejun.

– Acum doi ani, când am făcut cercetările preliminare, aici era ceva care semăna a urs. Părea de vreo trei sute de kilograme. Poate un Joe supradezvoltat. Acum nu i se vede nici urma.

– Poate hibernează?

– Nu e iarnă.

– Atunci vărează.

Sylvia se opri să-şi aranjeze bocancul. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Cadmann pentru o clipă. El zâmbi şi îşi continuă drumul, lăsând-o cu Aaron.

Sylvia aproape că îi pusese lui Aaron întrebarea crucială, de o duzină de ori şi într-o duzină de moduri diferite. *Ştii că eşti fiul meu? Are vreo importanţă pentru tine?* Oare pentru el era bine să afle? Conta?

Şi, pentru că nici una dintre întrebările ei nu avea răspunsuri, voia să absoarbă interesul lui, să-i captiveze mintea. Voia să ştie cine era bărbatul acela tânăr, în spatele înfăţişării lui desăvârşite, al feţei frumoase şi al ochilor pătrunzători.

– Cum a fost pentru voi? rupse el într-un târziu tăcerea. În primele zile?

Se întrerupse, apoi zâmbi, aproape timid.

– Nu. Asta nu e adevărata întrebare pe care voiam s-o pun.

– Dar care e?

– În realitate, voiam să ştiu de ce aţi venit, de fapt, într-un alt sistem stelar?

– Nu înţeleg.

– Cunosc răspunsurile oficiale: explorare, aventură... dar de ce voi? De ce tocmai această aventură? Voi toţi. Toţi nativii tereştri au o doză de conservatorism care pare cu totul diferită de firea

aventurierilor hei-rup sosiți aici inițial. Prin urmare... care e adevărul pur?

Sylvia era oarecum uimită de întrebare, dar înțelese aproape imediat ce se ascundea în spatele ei.

Își spuseseră că veniseră să cucerească și să îmblânzească o lume nouă. Coloniștii se confruntaseră dintotdeauna cu asemenea emoții – și cu pierderi de genul celor suferite de nativii terestri.

Își spuseseră că deveniseră mai conservatori, mai temători, fiindcă nu știau dacă de pe Pământ avea să li se mai alăture vreodată cineva. Sau, mai mult decât atât, fiindcă nu știau dacă pe Pământ nu se întâmplase ceva, ceva cumplit, care împiedica pe oricine altcineva să îi urmeze printre stele.

Totuși, poate...

– Păstrezi tăcerea, zise el.

– Mă gândeam. E o întrebare bună. Cred că, dacă trebuie să răspund în ceea ce mă privește – și e sigur că nu pot vorbi în numele nimănui altcuiva –, aș spune că l-am avut pe soțul meu, iar el a avut un vis. I-am împărtășit visul. Poate nu în măsura în care îl nutrea el.

– Ce-ai pierdut plecând?

– Aveam familie. Prieteni.

– Și cariera?

– Nu! Avalonul e foarte potrivit pentru cariera mea. Dar cred că, la un anumit nivel profund, soțul meu m-a scos din mediul meu academic.

– Și apoi l-ai cunoscut pe Cadmann? se interesă el, zâmbind.

– Pe navă. Știi foarte multe despre zilele acelea de la început.

– Sunt o mulțime de însemnări și de jurnale pentru acces public. Și în ele sunt spații albe interesante. O mulțime de înregistrări video accesibile tuturor. E ușor să-ți dai seama că ai fost atrasă de Cadmann încă de când erai măritată.

– Era impetuos, făcu ea, oftând. Și cred că nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca el. Și... cred că totul era oarecum copleșitor. O lume nouă, priveliști și mirosuri noi. Cred că în fiecare femeie există ceva care dorește să i se alăture celui mai puternic și mai violent dintre bărbații pe care îi poate găsi, să stea în spatele lui sau lângă el și să îi poarte copiii.

– Dar n-ai făcut nimic în privința asta?

– Nu, nu înainte de a muri Terry.

– Dar te-ai gândit.

Ea nu putu să nu zâmbească.

– Da, m-am gândit. Acum ajunge cu întrebările, fir-ar să fie.

Nu-ți mai băga nasul în treburile mamei tale...

Zâmbetul lui era discret, dar cald, și croi o potecă pentru ea, pas cu pas, fiul ei netezind calea mamei pe care nu și-o cunoștea.

Era ceea ce numesc alpiniștii un „lac suspendat", săpat într-o terasă de stâncă. Terenul urca în pantă

abruptă către sud şi către vest, aşa că în partea aceea peste apă cădeau umbre prelungi, cu mult înainte ca oriunde altundeva să fi coborât înserarea. Umbrele acelea se întindeau acum de-a curmezişul lacului, creând impresia falsă a unui amurg. Lui Cadmann i se părea că aude în apropiere bâzâitul unor albine, dar nu le mai putea vedea.

Ochelarii lui de război erau setaţi pe modul termic.

Umbrele deveniră portocalii. Copacii din jurul lacului pluteau într-o ceaţă fantomatică. Erau puţine lucruri pe care nu le-ar fi putut vedea la lumina zilei. Totul era tăcut şi calm.

O mişcare neaşteptată din spatele unui pâlc de copaci îi atrase atenţia instantaneu. Ce naiba...?

O siluetă măruntă ieşi agitată din tufişuri. Un râmător, una dintre creaturile asemănătoare cu porcii, care erau o prezenţă obişnuită în ţinuturile joase şi se întâlneau într-un număr rezonabil pe platourile înalte. Îl văzu pe Cadmann la douăzeci de metri distanţă, scoase un ţipăt ascuţit şi dădu să se-ntoarcă.

Ceva dădu buzna din pădure, ca o pată difuză în mişcare, şi se prăvăli peste râmător cu o asemenea repeziciune încât Cadmann nici măcar n-avu timp să-şi contureze vreun gând. Privi fascinat monstrul ivit pe neaşteptate ridicându-şi capul şi suflând *flăcări* în aerul nopţii.

Îşi simţi ceafa rece şi umedă.

Un grendel.

Dumnezeule. Ce făcea *acolo?*

Ei, întrebarea era oarecum prostească. În momentul acela se ospăta. Îşi desprinse puşca de pe umăr şi se pregăti să tragă. Grendelul se opri.

Şi se uită în sus.

Drept către el. Degetul lui Cadmann era pe trăgaci. Îl simţi încordându-se, simţi trăgaciul ajungând în punctul de declanşare şi ştiu că adăugând un singur gram forţei de apăsare ar fi lansat săgeata cu moarte electrică.

Ochii grendelului. Îl *vedeau*. Şi, pentru prima, pentru absolut prima oară, nu simţi că acolo era un gol. Nu era moarte şi distrugere.

Era... altceva. Ceva şi mai răscolitor.

Aşteptă atacul grendelului. De ce? Voia să-i dea o şansă? Era ceva de genul crezului de doi bani al unui pistolar dintr-un western, al şerifului unui orăşel dintr-un film prost de serie B? *E mutarea ta, Ringo...*

Nu ştia de ce, dar nu se putea convinge să apese pe afurisitul de trăgaci. Stătea locului, uitându-se la creatura cu dinţii murdari de sânge, cu trompa mânjită de negreală, cu trupul râmătorului încă zvâcnindu-i în faţă. Pur şi simplu, nu se putea convinge să-şi clintească degetul.

Auzi o mişcare în spatele lui. Sylvia şi Aaron. Tânărul îşi dăduse puşca jos din spate şi o ţinea în poziţie de tragere...

Cadmann își flutură violent mâna. NU! Aaron se opri.

Grendelul biciui aerul rotindu-și coada și plesni leșul. Îl trase în tufișuri și dispăru.

Cadmann își coborî arma.

– Ăla era un grendel! exclamă Sylvia.

Ei dădu din cap.

Sylvia îl privi ciudat.

– N-ai tras. Nu l-ai lăsat pe Aaron să tragă.

– Nu eram în pericol, răspunse Cadmann. N-avea de gând să ne atace. Era doar flămând.

– Da, dar... un grendel? se minună ea, și se întoarse spre Aaron, cu ochii în flăcări. Ai spus că lacul ăsta e un loc sigur!

– Era. Nu ne îndoiam că e sigur! Un grendel nu poate ajunge aici în nici un fel...

– Numai că ăsta a ajuns, zise Cadmann. Iar eu cred că, pentru o singură zi, am avut parte de suficiente senzații tari. Să chemăm Țânțarii să ne ducă înapoi.

Aaron încuviință din cap.

– Așa e. Iar eu vreau să-i pun câteva întrebări lui Chaka...

Bătrâna grendel fugi.

Pieri din văzul ciudățeniilor într-o clipă. Și nu încetini. Intră în tunelurile din stâncă înainte de a-și da ele seama unde dispăruse. Era sub apă și înota, cu mult înainte ca *viteza* să-i iasă din sânge. Dacă se

răzgândea Cea Mai Puternică, dacă aducea alte ciudățenii care s-o ucidă, n-aveau s-o găsească.

Viața ei atârnase de o gheară ruptă. Dar învățase! *Aceea* nu o ucisese. *Cealaltă* avusese de gând s-o ucidă, dar *aceea* îi făcuse semn să se oprească. *Aceea* era Cea Mai Puternică și era dornică să trateze cu bătrâna grendel!

Aveau să se reîntâlnească. Dar nu acolo. Începu să se pregătească pentru lungul drum de întoarcere înot în fluviu.

34

CÂNTECUL DEMONILOR

Se întretaie-n unghiuri fel de fel,
Ca liniile, iubirile oblice;
Amorul meu cu-al tău e paralel,
Nu se-ntâlnesc, degeaba veşnice.

ANDREW MAXWELL, *Definiţia iubirii*

Carlos se opri în capătul opus al vâlcelei. Albinele dispăruseră în copaci şi nu era nimic de făcut până când mai vedeau una.

Katya îi dădu să bea din bidonul ei. Se rezemară împreună de un copac.

– Să ne odihnim aici un minut. O să prindem următoarea albină care apare.

– Ştii, spuse cu prudenţă Carlos, chiar n-am fost surprins că ai vrut să vii încoace. Luând în considerare faptul că domnul Justin se afla aici.

Ea râse.

– Da. La asta m-am gândit.

Carlos se întrerupse o clipă și Katya se grăbi să umple golul.

– Știi, Justin e minunat, dar lipsește ceva.

– Și ce e acest ceva?

– Nu sunt sigură, făcu ea, ridicând din umeri. Dar uneori mă gândesc că toată libertatea pe care o avem ne-a făcut prea blazați. Nu... zise, și clătină din cap. Nu vreau să par prea retro.

Ochii căprui ai lui Carlos se îndulciră.

– Știi, uneori uit că ești femeie.

– Ei, multe mulțumiri.

– Nu. Adică uit c-ai crescut. E imposibil să uite cineva vreodată că tu aparții neamului femeiesc.

Ea își trecu mâna prin păr, scuturându-și superba coamă leonină.

– Serios?

Părea să-și exprime încântarea cu prudență.

– Îți dai seama că niciodată nu ne-am mai despărțit pentru o perioadă atât de lungă de timp?

Ea dădu din cap.

– M-am schimbat mult?

– Nu. Nu tocmai. Dar când mă gândesc la tine îmi apare în fața ochilor o fetiță care mă urmărește peste tot, încercând să-mi atragă atenția. Dacă te văd în fiecare zi, falsitatea imaginii nu mă izbește cu adevărat. Însă după câteva luni... ei bine, contrastul mă șochează puțin.

– Sper că îți place.

– Îl ador. Te ador pe tine. Eşti tot ce aş spera de la o fiică.

– Te sâcâie ceva? îl întrebă, luându-i mâna.

– Nu ştiu, zise el cu un oftat. Poate, pe măsură ce îmbătrânesc, devin mai conservator. Am fost întotdeauna desfrânatul coloniei. Mi-am ales femeile indiferent dacă erau măritate sau nu.

– Sunt şocată.

– Normal. Nu e decât unul dintre acele lucruri adevărate – femeile nu mi s-au părut niciodată dificile. Sexul mi s-a părut întotdeauna firesc şi reconfortant. Nu i-am ataşat niciodată o încărcătură morală sau spirituală.

– O simplă funcţie a organismului uman? Aşa m-ai învăţat întotdeauna.

– Dar, înţelegi – noi provenim dintr-o cultură în care oamenii şi-au limitat manifestările sexuale vreme de mii de ani. Consecinţele unei epidemii cumplite, transmise pe cale sexuală, au lăsat în urmă un Pământ şi mai conservator. Şi, când am depăşit în sfârşit perioada aceea, a fost o sărbătoare generală, o respingere a multor lucruri care funcţionaseră înainte.

– Seamănă mult cu Avalonul.

– Nu. N-a fost aşa. Nu trebuie să uiţi că eşafodajul culturii europene era o viziune încărcată de vinovăţia sexualităţii. Poate în secolul al douăzeci şi doilea hedonismul a fost o reacţie sănătoasă faţă

de conservatorism – dar adevărul se află undeva, între cele două extreme.

– Adică?

– S-ar putea să se fi pierdut ceva când s-au abandonat toate constrângerile.

– Suntem moralizatori? îl tachină ea. Carlos? Însuşi Marele Seducător?

– Nu vorbesc despre greşit sau corect. Mă întreb *ce funcţionează mai bine.* Oamenii sunt singuri, scumpa mea. Şi înspăimântaţi. Şi ar face orice ca să umple golul acestei singurătăţi – pentru un minut, pentru o oră, pentru o viaţă. Sexul e probabil cea mai bună metodă de a simţi... cum aţi spune voi... că nu eşti singur.

– Uneori, admise ea. Dar alteori poate înrăutăţi lucrurile.

El încuviinţă cu o înclinare a capului.

– Am avut mult timp la dispoziţie ca să mă gândesc la asta. Cred că în fiecare etapă a unei relaţii există un nivel diferit de comunicare. La început, cei doi iubiţi sunt prudenţi şi învaţă treptat unul despre altul. Îşi împărtăşesc amintirile, fiecare îl duce pe celălalt în locurile lui preferate şi încep încet să se atingă. Pe măsură ce ajung mai intimi, comunică mai repede şi mai intens.

– Sexul e probabil punctul suprem, zise Katya. Toate simţurile sunt angrenate în acelaşi timp...

– Dacă îl faci cum trebuie.

– Sunt fiica ta. Te aştepţi la mai puţin decât atât?

– Punct lovit. Vreau să spun că doi oameni care iau cina împreună pot să nu facă, practic, nici un schimb de informații și să aibă impresia că interacțiunea lor a fost completă. Comunicare în bandă îngustă. Dar sexul e atât de intens încât se pare că *trebuie* să însemne ceva. Ai senzația că tocmai ai aflat lucruri profunde și complexe despre omul pe care-l iubești.

Ea dădu din cap.

– Ne mințim pe noi înșine spunându-ne cât de bine ne cunoaștem unul pe altul.

– Mult prea des, încercăm cu disperare să ne convingem că omul de alături e partea care lipsește din noi înșine – fie și numai pentru o singură noapte. Poate nu e dragoste, dar... ce-ai zice de prietenie? Grijă? Compasiune?

– Să zicem că sunt de acord cu tine. Încă nu sunt sigură unde vrei s-ajungi.

– Cred că am știut dintotdeauna că idealul castității sexuale e pur și simplu absurd. Pare împotriva firii. De ce să-i oferi unui bărbat tânăr cel mai puternic imbold sexual la cincisprezece ani și să-i spui că nu se poate delecta înainte de a împlini douăzeci? E clar că e nefiresc – ca și cum ai înhăma un armăsar la plug. Pe de altă parte, nici nu te poți împerechea după bunul plac. Pe Pământ, asta a condus la atât de multe sarcini nedorite, boli și distrugeri, încât s-a potrivit cu imaginea unui păcat mortal.

– Femeile nu sunt bărbați. Noi vedem, simțim lucrurile altfel. Și ne dorim mai mult. Aici, pe Avalon, suntem libere să facem tot ce vrem...

– E suficient?

– Nu știu. Noi așa am crezut, dar...

El dădu din cap.

– V-ați dori un ritual de curtare mai îndelungat?

– Ceva de genul ăsta. Toată lumea știe cum arată trupul oricui altcuiva. Toată lumea povestește cum e oricine altcineva în pat. S-ar putea să existe sentimentul anticipării, dar nu mai e prea mult mister.

– Și ți-ai dori să fie?

– O parte din mine și-o dorește. Cred că e numai o parte, dar partea aceea e flămândă.

– Cum ți-ai dori să fie cu Justin?

– Știi, *e* ceva, dar nu prea găsesc cuvinte prin care să-l descriu. Ne cunoaștem dintotdeauna. Uneori am fost amanți, alteori nu. Uneori n-am fost nici măcar prieteni...

– Și acum?

– Nu știu. Poate e vorba numai despre descoperirea unui nou Pământ, și atâta tot. Dar nu-l putem lua în stăpânire decât cu ajutorul copiilor.

– Așa am simțit și noi, cu mult timp în urmă. Însă cred că sentimentul a pălit oarecum când ne-am dat seama că rata nașterilor avea să fie suficientă. Dar... într-un loc ca ăsta, atât de larg, de întins, nu mă surprinde.

– Ceva din interiorul meu a decis că Justin e alesul.

Carlos îi lăsă Katyei tot timpul de care avea nevoie să-şi poată găsi cuvintele.

– Un buton minuscul s-a răsucit singur, continuă ea. Credeam că am tot ce-mi doresc, atât libertate, cât şi siguranţă. Dar se dovedeşte că vreau altceva. Vreau pe cineva care să-mi aparţină.

Îşi ridică privirea cu sfială.

– Asta înseamnă egoism? Meschinărie?

Carlos o strânse de mână.

– Nu. Cândva era ceea ce îşi dorea toată lumea. Pe urmă ne-am convins să renunţăm. Poate că tocmai suntem pe punctul de a redescoperi în ce măsură ţine asta de esenţa naturii noastre. Eu nu m-am împotrivit niciodată propriilor mele impulsuri. Nici tu n-ar trebui.

Ea zâmbi larg şi îl strânse de mână. Îşi roti brusc capul, cu o smucitură, părând să urmărească din priviri ceva invizibil.

– Ce e? întrebă el.

– Două albine. Zburând ca două gloanţe.

Carlos îşi reglă ochelarii de luptă până când zări două străfulgerări.

– Traversează valea aia. Şi trec dincolo de următoarea culme, spuse, apoi aprecie distanţa. E prea departe pentru astăzi. Să ne-ntoarcem. Putem începe urmărirea mâine dimineaţă.

– Îl chem pe Justin să ne ia, zise Katya. Îşi atinse comcardul cu degetul mare. Justin...

Îi răspunse computerul.

– Justin şi Jessica au aterizat într-o luncă şi sunt deconectaţi temporar de la sistemul de comunicare.

– Sunt în siguranţă?

– N-am detectat nici un motiv de alarmă, răspunse afectată Cassandra.

Jessica se lăsă pe spate, încercând să se smulgă din plasa în care se încurcase.

Pădurea era cufundată într-o umbră deasă, cu lujeri şi ramuri împletite atârnând printre copacii coamă-de-cal. Justin desluşi, în întunecimea de deasupra lui, un chip ca de maimuţă arătându-şi colţii, apoi un trup compact şi membre lungi, lungi. Creatura nu se clintea. Cânta.

Îşi lăsase jos rucsacul şi, odată cu el, localizatorul, cuţitul şi toate armele. Avea nevoie de un minut să le aducă şi, într-un minut, jivinele ar fi sărit pe ea.

Faţa Jessicăi nu era lipită de plasă şi reuşi cumva să folosească efectul de pârghie, întorcându-şi capul spre el.

– Justin! Văd patru. Nu sunt decât nişte Joe mai mari...

Vocea i se frânse.

Feţe mici, cu colţii la vedere. Cântau cu gurile deschise... cântau din fundul gâtlejurilor. Marele Chaka examinase mai multe leşuri de demoni păianjen. Melodia lor ar fi fost perfectă pentru un

dans lent. Justin deslușea umbre hidoase ocupându-și locurile în jurul Jessicăi. Una se trase de-a lungul plasei, târându-se spre ea.

Luă în mâini două pietre. Prima își rată ținta cu desăvârșire. A doua lovi una dintre creaturi, azvârlind-o înapoi printre copaci. Dar alți doi demoni coborau încet, verificând la fiecare pas locul unde își puneau piciorul.

La naiba, la naiba, la naiba. El și Jessica erau probabil mai mari decât orice altceva vânau de obicei creaturile-Joe, dar numai dimensiunea în sine era oare de-ajuns ca să le țină la distanță?

Jessica țipă la ele. Se retraseră pentru o clipă, apoi prinseră să coboare iarăși pe lujeri.

– Justin, spuse ea, cu voce extrem de calmă. Nu le e frică de noi. Se întorc. În privința asta nu există absolut nici un dubiu.

El trase de o creangă din apropiere. La dracu', era mai mult lujer decât creangă și mult prea flexibilă. Smuci de ea, dar nu reuși decât s-o încovoaie. I-ar fi susținut greutatea.

Era disperat. Pământul de sub tălpi era gros și moale; frunzele căzute de-a lungul anilor putreziseră, formând un compost bogat. Acolo nu era nimic pe care să-l poată folosi drept armă. Și era în pielea goală, fir-ar să fie.

Înghețar-ar iadul! Se lăsase copleșit de dorință pentru prima oară în viața lui și se întâmplase una ca *asta*?

Se îndreptă spre Jessica şi văzu că reuşise să-şi îndepărteze faţa cu vreo câţiva centimetri de plasă.

– Cred, zise ea. Cred că ar fi posibil să ies din chestia asta.

Justin smulse o piatră de jos şi o lipi de plasă. Trase. Mucilagiul era înfiorător de puternic. Diavolii păianjen se mai apropiaseră cu câţiva centimetri şi cântecul lor îl liniştea împotriva voinţei lui. Dacă ar fi avut aparatul de radio, doar *aparatul de radio*, l-ar fi deschis la maximum şi le-ar fi pus nişte cântece vechi, riot rap...

– Ascultă-mă, făcu ea, cu voce aspră, aproape ca o lovitură de bici. Trebuie să te duci după puşca antigrendeli. Pot să-i ţin la distanţă până atunci.

El avu viziunea bruscă şi cumplită a porcuşorului, a creaturilor păianjen care îi injectau veninul lor, pentru a-l sfâşia apoi în bucăţi.

– Mă duc pe naiba.

– Justin!

– În clipa în care o să plec, vor sări pe tine. Abia dacă-i putem ţine amândoi la distanţă.

Iar cântecul fără cuvinte îl împingea către o deznădejde fatalistă.

Ea începuse să respire mai greu.

– Păi – e singura noastră şansă. Nu mă pot desprinde de clei.

– Cântă! ordonă Justin.

– Să cânt? Ce să cânt?

– Orice. *Pentru a pământului splendoare, pentru minunatul nostru cer.*

Era un cântec pentru copii pe care-l învățaseră la școală[1]. Jessica i se alătură.

– *Pentru dragostea din jur, cea care ne-a fost mereu și ne-a rămas străjer...*

Cântecul de leagăn șovăi, începu să sune fals și se poticni. Demonii păianjen care dăduseră năvală se retraseră. Era ceva nou.

– Merge, îi pot ține la distanță, zise Jessica. Adu armele!

– N-o să-i oprească. *Creator a toate, te slăvim, recunoscători îți mulțumim...*

Mintea lui Justin lucra cu fervoare.

– Stai o clipă. Să așteptăm un minut. Uită-te la chestia asta. Îți amintești ce-a explicat Chaka? Nu e făcută din secrețiile trupului lor. E o amestecătură și frunzele sunt materialul de bază. Frunze mestecate. Întind mucilagiul ăsta deasupra. Și tot ce prind înăuntru se zbate, așa că trebuie să-și tot cârpească plasa.

– Și ce dacă?

– Chaka spunea că depind de rezistența materialelor de construcție. Plasa nu e mai rezistentă decât planta pe care se bazează.

---

[1] *For the Beauty of the Earth* (*Pentru frumusețea pământului*), imn creștin scris de poetul englez Folliott S. Pierpoint (1835–1917) (n. tr.).

– Cum ne ajută asta... nu contează. Dacă ai o idee, ar fi bine s-o folosești cât mai repede. *Și pentru-ai clipei minunați fiori, ce zi și noapte viața ne-o încântă, pentru coline, văi, copaci și flori, stele și soare, pentru luna blândă...*

Demonii păianjen se târâră spre ea. Zumzăitul lor se schimbase.

– Intră în armonie cu noi, strigă Jessica.

– Schimbă melodia! *E acas' cavalerul, din lume sosit, mânjit de noroi și de supărare, cu scutul stâlcit, cu coiful strivit, el însuși olog, și steag nu mai are.*[1]

– Asta chiar că-i veselă!

– La naiba, cântă! *Aceasta mi-e lancea, e de îndreptat! Și e de ucis trăpașu-mi rănit! Puternici au fost și mult ne-am luptat. Pe cât m-au lovit, pe-atât i-am izbit!*

Justin smuci de lujer.

– Nu-mi amintesc versurile!

– *De rănile mele străinii vorbesc. Ei poartă toți mantii, și-au răni dedesubt. La spada mea frântă toți ochii privesc, dar nimeni nu vede câte am rupt!*

Justin se întoarse cu lujerul pe care nu reușise să-l frângă și îl studie cu sânge rece.

– Sper până la Dumnezeu că ești atât de rezistent cum pari, zise.

Era de cinci ori mai gros decât lujerii care alcătuiau plasa. Cât de vechi erau fibrele care susțineau

---

[1] *The Quest (Aventura cavalerului)*, poem de Rudyard Kipling (1865–1936) (n. tr.).

capcana demonilor? De când se aflau acolo? Care erau, în medie, dimensiunile și greutatea animalelor pe care le atacau creaturile alea?

Își înfășură ambele brațe în jurul lujerului și-și folosi greutatea, trăgându-l către plasă.

Demonii păianjen își schimbară din nou melodia.

– Grăbește-te! țipă ea.

Își scutură violent tot trupul și demonii păianjen se grăbiră să fugă înapoi în întuneric.

– *Aceasta mi-e lancea, e de-ndreptat! Și e de ucis trăpașu-mi rănit! Puternici au fost și mult ne-am luptat. Pe cât m-au lovit, pe-atât i-am izbit!*

Se răsuci cu un efort care îi îndureră șira spinării și îl văzu pe Justin trăgând creanga după el și sforțându-se să o încovoaie cu câțiva centimetri o dată. Adeziunea solului era redusă, solicitându-i până la punctul de rupere trupul subțire și vânos, cu mușchi noduroși. Mârâi și trase, pământul îi fugi de sub picioare, trase din nou și nu reuși să o întindă.

Jessica suspină.

– Nu merge! Adu...

Apoi, într-un moment de demență, Justin se sprijini pe un picior și își ridică talpa stângă, îndesând-o între lujerii plasei.

– Ești nebun??!

– La naiba, da, icni el.

Folosindu-și ca sprijin piciorul stâng, înțepenit în rețea, sări, săltându-l și pe cel drept și îndesându-și-l de asemenea în plasă. Acum era suspendat, aproape

paralel cu solul, ţinându-se de lujeri cu braţele şi cu picioarele încâlcite în plasă.

– Gândeşte-te, spuse, cu răsuflarea tăiată. Probabil c-am solicitat plasa asta cu o forţă de cinci ori mai mare decât e făcută să suporte. Luptă-te, ce naiba! O putem rupe!

Jessica era sigură că el îşi pierduse minţile. Dar n-avea nimic altceva de făcut decât să intre în jocul nebuniei lui.

– *Mi-s bucătar şi căpitan viteaz, pe bricul* Nancy *mi-s şi ofiţer...*[1]

– *Mi-s şi nostrom şi mi-s şi mus, şi pe şalupa căpitanului năier!* continuă Justin.

Piciorul ei. Avea un picior afară din plasă – fiindcă nu se atinsese cu el. Se trase înapoi şi întreaga masă a reţelei improvizate se clinti. Ignoră larma din copaci. Ceva coborî în grabă, repezindu-se la ea cu fălcile căscate. Jessica se legănă violent şi cutremură plasa. Demonul păianjen se dădu înapoi vreo jumătate de metru.

– *Despre oceane, mări şi marinari, eu, moşule, prea multe n-am cum şti, însă mă jur că nu pricep nici mort cum naiba ai putea să fii...*

Îşi întinse piciorul cu disperare, sperând să ajungă la lujerul lui Justin. Văzu prea târziu un al

---

[1] *The Yarn of the* Nancy Bell *(Istorisirea bricului* Nancy Bell), aparţinând autorului englez William Schwenck Gilbert (1836–1911) (n. tr.).

doilea demon păianjen. Se târa în jos, apropiindu-se din lateral de Justin, pe care îl mușcă de coapsă.

El țipă, înjură și se zbătu cu atâta violență încât ea crezu, pentru o clipă, că avea să rupă plasa, eliberându-se. Nu avură norocul ăsta, dar monstrul fugi în grabă înapoi la adăpost.

Gemu și i se dădură ochii peste cap. Fața i se înnegrise de efort și sângele îi picura din rana din picior.

– Justin, țipă Jessica, dar atenția îi fu distrasă de o durere în mână.

O mușcătură și un demon păianjen dispărând în umbră. În brat i se răspândi o arsură atroce.

Durerea și teama de moarte îi oferiră ceea ce nu-i putuse da forța mușchilor. Sau poate strădaniile lui Justin aduseseră în sfârșit creanga mai aproape. Jessica se răsuci și își trecu piciorul peste ea, ca pe un cârlig.

Traseră amândoi, împreună. Privirea lui înnebunită o întâlni pe a ei, și el înghiți în sec.

– Haide, Jessica. Unu, doi, trei – trage! *Dragul meu James, zice el, tu știi că prost ai fi să mă omori făr' de folos, căci nu mă poți găti! Dar eu pot, știi – și o s-o fac – și o să fii gustos!*

Traseră folosindu-și fiecare dram de putere și urlând versuri ca să-i trimită pe demonii păianjen în mare grabă înapoi în copaci – pe moment. Însă între timp se trezise întregul cuib. Alți patru curioși, sau poate îngrijorați, ieșiră târâș din întuneric.

Începură să coboare cu delicatețe pe lujerii cleioși. Prinseseră deja melodia *Poveștii lui* Nancy Bell.

– *Pentru a iubirii încântare, care leagă frați, părinți, copii, prieteni din întreaga lumii zare, pentru gânduri dulci și bucurii...*[1]

– *Creator a toate...*

Jessica încetă să mai cânte când demonii i se alăturară, păstrând armonia.

Justin țipă, mușcat de un alt monstru, iar ea abia dacă tresări, retrăgându-și capul, când clănțăni o pereche de fălci, închizându-se la doi centimetri de obrazul ei.

– Trage! țipă, și asta făcură amândoi, apoi scârțâiră lujerul, spinările lor și plasa...

Care se sfâșie. Traseră de lujer și o mare parte din ea se prăbuși. De undeva, de deasupra, căzură oase vechi.

– *Te slăvim, recunoscători îți mulțumim!*

Hâââș. Demonii păianjen scoaseră țipete ascuțite și se cățărară unii peste alții ca să se-ntoarcă în copaci. Plasa pocnea acum cu repeziciune. Mai mulți lujeri începură să se rupă. Nu-i mai susținea decât mucilagiul, care nu era destul de rezistent. Justin se izbi cu tâmpla de pământ. Jessica se smulse, desprinzându-se pe jumătate, și râse isteric când o bucată zdravănă de plasă se desprinse odată cu ea. Un braț și ambele picioare îi erau libere și reuși să-și

[1] *For the Beauty of the Earth* (*Pentru frumusețea pământului*).

folosească trupul ca pe o pârghie, smulgându-şi celălalt braţ din partea principală a împletiturii. Încă mai era acoperită de un petic uriaş de lujeri cleioşi. Se răsuci şi trase de picioarele lui Justin până când i le eliberă, apoi îl târî, îndepărtându-l de plasă. Picioarele lui se umflau, negre şi roşii. Şi ea avea braţul umflat şi amorţit.

– Justin, te simţi bine?

– Cred că pot să merg.

Se împletici pe o jumătate de metru, şi Jessica îl cuprinse cu braţele, ajutându-l să se întoarcă lângă apă. Înşfăcă imediat comcardurile.

– Cassandra, strigă ea. Am fost muşcaţi de demoni păianjen. Avem urgent nevoie de îngrijire medicală.

Justin îşi puse cămaşa cu mâini tremurânde. Încercă să-şi îmbrace şi pantalonii. Urlă când îşi atinse cu palmele carnea învineţită de pe coapse şi fu nevoit să renunţe.

Jessica îi examină ochii. Nici o dilatare. Umflăturile nu păreau să se înrăutăţească, dar asta îi spunea prea puţin.

– *Suntem la vreo zece minute distanţă*, se auzi vocea Micului Chaka. *Păianjenii au fost de tipul celor capturaţi pe drum?*

– Se pare că da, răspunse ea.

– *Atunci n-ar trebui să fie probleme. Folosiţi pastă antibiotică. Muşcăturile nu sunt letale. Nici efectul paralizant nu e chiar atât de puternic. E nevoie de o*

colonie întreagă ca să vină de hac unui animal cam de două ori cât ei. Câte mușcături?

– Justin are două, poate chiar trei.

– *Bun. Ține-l la căldură. Ajungem acolo cât ai clipi.*

Jessica derulă o pătură din rucsacul ei și o înfășură în jurul lui Justin, căruia îi clănțăneau dinții.

– N-o să mor, nu?

– Numai dacă mai faci altă tâmpenie ca asta.

– Tu cum te simți?

Jessica îi luă fața în mâini.

– Ți-am spus vreodată că te iubesc? îl întrebă, și îl sărută foarte ușor.

Pe urmă veninul își făcu efectul și începu și ea să tremure. Se desprinse de Justin înainte de a apuca el să-și dea seama.

35

AUTOPSIA

> Deducţia este, sau ar trebui să fie,
> o ştiinţă exactă şi ar trebui tratată în
> aceeaşi manieră obiectivă şi detaşată.
>
> ARTHUR CONAN DOYLE, *Semnul celor patru*

Justin intră şchiopătând în sala de distracţii şi primi o scurtă rundă de aplauze şi un sărut din partea Jessicăi. Un sărut frăţesc, fără nici o asemănare cu acela pe care-l schimbaseră cu trei ore în urmă, dar scânteierea ochilor ei îi spuse că nu-l uitase.

Katya îl luă de braţ şi îl îmbrăţişă.

– Sper că fesele tale se vindecă.

– Ai vreun plan în legătură cu asta?

– Într-adevăr.

Katya *nu* se uită la Jessica.

– Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă Cadmann. Cum aţi fost prinşi de demonii păianjen fără nici un mijloc de comunicare?

Justin clătină din cap.

– Din prostie. Am înotat, ne-am luat la întrecere și nu ne-am uitat pe unde mergem. Am zburdat.

– Nu pe teritoriul grendelilor, precizează Jessica. E o zonă sigură...

– Nu mai e, zise Aaron. Chaka, am văzut un grendel la lacul din nord. Un *grendel.*

Micul Chaka păru uimit.

– Cum a ajuns acolo?

– Bine că mă-ntrebi, făcu el, cu o voce dojenitoare glacială. Din câte-mi aduc aminte, tu ești cel care ne-a asigurat că în lacul ăla nu poate ajunge niciodată un grendel.

– Așa e, recunoscu el. Și tot nu-mi dau seama cum a ajuns. Ce s-a-ntâmplat?

Aaron începu să le povestească. În jurul lui se lăsă tăcerea. În timp ce gesticula, cu glasul înălțându-se și coborând, Justin se pomeni zâmbind. Cadmann Weyland față în față cu un grendel... însă pericolul nu însemna nimic pe lângă senzația de *imensă* jenă a lui Aaron.

Acesta se întrerupse.

– Ei, indiferent cum o fi ajuns acolo, întreaga zonă trebuie reclasificată, considerată ținut al grendelilor. Reguli în privința vizitării locului. Care intră în vigoare acum. E toată lumea de acord?

Se auzi un murmur de aprobare.

– S-ar putea să nu fie singura surpriză a zilei de azi, spuse Marele Chaka.

Cadmann se întoarse spre el cu o cută între sprâncene.

– Veşti bune sau rele?

– Ascultaţi şi hotărâţi singuri, făcu el enigmatic.

– Da, bun, ar trebui să-ncepem, zise Aaron. O grămadă de lucruri despre aceşti demoni păianjen, Justin. O grămadă de lucruri.

Expresia lui era impenetrabilă.

Cadmann îi îmbrăţişă pe Justin şi pe Jessica şi se aşezară împreună, toţi cinci: Cadmann, Sylvia, Jessica... din nou ca o familie... dar Aaron stătea de partea cealaltă a Jessicăi.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi întrerupt plasa? Ce-şi *dorise* el să se întâmple?

– Doctore Chaka, poţi începe oricând, noi suntem gata, spuse Aaron.

În încăpere se lăsă tăcerea. Justin zâmbi când observă o altă masă. Marele Chaka, Micul Chaka, Trish Chance, Edgar Sikes, Ruth Moskowitz. Un grupaj familial interesant *acolo* – şi Marele Chaka se urcă pe holoscenă.

Începu să vorbească (cu voce rezonantă şi muzicală, în maniera unui profesor).

– Avem de acoperit multe subiecte, dar să începem cu grendelii. Aţi văzut cu toţii că cei de pe acest continent, şi în special din această zonă, nu se comportă aşa cum se comportau cei de pe Camelot. Astăzi a avut loc un incident, Aaron, unul n-a atacat la vederea voastră. Există constructori de baraje

care cooperează cu siguranță. La fel grendelii de zăpadă, care par să vâneze în haite. Și celelalte rapoarte trimise de voi. Am studiat toate observațiile asupra grendelilor de pe continent pe care le deține Cassandra și nu pot decât să trag concluzia că aceștia nu sunt niște ucigași fără minte, așa cum sugera experiența noastră de pe Camelot. Cei de aici – cel puțin unii dintre ei – cooperează la construcția barajelor și vânează în grup. Dau dovadă de un simț rudimentar al planificării. Și e posibil să existe legătura în timp – ceea ce înseamnă că transmit cunoștințele lor noii generații. Concluzia evidentă este că grendelii de pe continent sunt mult mai inteligenți decât erau cei de pe insulă. Dacă grendelii „normali" de pe Camelot aveau inteligența unor tigri terestri, cred că cei de aici sunt tigri cu inteligența unui urangutan.

Aaron dădu încet din cap.

– Înfricoșător, dar nimic în plus față de concluziile la care am ajuns noi, nu?

Își roti privirea prin încăpere și mulți dintre secunzi îi răspunseră dând aprobator din cap.

– Dragoni, murmură Sylvia Weyland.

– Dragoni, repetă Cadmann. Chaka, un grendel inteligent e cel mai rău lucru la care mă pot gândi.

– Poate că nu, răspunse acesta. Mai întâi, totuși, o teorie. Iată un grendel de Camelot. Cassandra,

fișierul meu, te rog. Clasa a Opta Test Douăzeci și Patru.

Printre secunzi trecu o undă de râs. Fișierul Clasa a Opta Test Douăzeci și Patru din cursul de biologie al lui Chaka le era extrem de familiar. Animalul pluti în fața lor, un amestec al numeroaselor exemplare pe care le examinaseră primii după ce-i făcuseră bucăți, îi carbonizaseră sau îi mutilaseră în alte feluri. Nu era imaginea holografică a unui animal mort, ci un simplu desen animat.

Mâinile lui Chaka se mișcau și tot așa se mișca și un vârf de săgeată care plutea în aer: cursorul. Grendelul de Camelot se deschise asemenea unei cutii cu surprize. Imaginea se mări în zona capului mare și bont al creaturii. Capul se deschise.

Sinusurile erau foarte largi: țeasta unui grendel era pe jumătate goală. Circumvoluțiunile creierului erau mai puțin adânci decât ale unui creier omenesc. Nu exista un corp calos care să facă legătura între lobul stâng și lobul drept; de fapt, creierul *nu avea* lobi. Semăna mai degrabă cu un covrig și trompa trecea chiar prin el, străbătându-și lejer propriul canal.

– Acum un grendel continental. Cassandra, fișierul meu de disecție, Compus Unu. Aici sunt reprezentate caracteristicile comune ale grendelilor de zăpadă pe care i-am examinat.

Cassandra colorase anumite părți ale leșului, dându-le o tentă liliachie.

– Datorită vătămărilor produse de uciderea lor, am fost nevoiți să deducem o parte dintre caracteristici. Dar e suficient.

Grendelul de zăpadă era mai lung decât cel de Camelot și cam tot atât de gros. Ghearele erau mai mari, dar existau două mai scurte, orientate în față. Chaka le arătă folosind cursorul.

– Frâne.

Arătă coada și cârligele ei întoarse spre interior.

– Alte frâne. Dacă alergi pe gheață cu două sute de kilometri pe oră, ai nevoie de ele. E un amănunt banal, dar uitați-vă la suprafața ventrală. Pântecul e aproape lipsit de platoșă. N-au rămas decât aceste creste care se întind de la cap la coadă, fiind mai degrabă piele decât un mijloc de protecție.

Aaron îl întrerupse: elevul își declara independența.

– Am înțeles. Creatura trebuie să se ghemuiască în zăpadă, pierzând căldura prin zona abdomenului.

– Asta e părerea noastră, dar observați că nu se poarte ridica pe picioarele din spate în timpul luptei. Trebuie să atace precum un tanc, cu capul aplecat, *bont*. Cursorul evidențiе capul hidos. O platoșă în plus. Ca un berbece. Ar fi ieșit mai bine dacă n-ar fi fost capul deformat.

Craniul nu era un desen animat. Era hologramа capului unui grendel mort.

– Chaka, toți au fost stâlciți așa? se interesă Cadmann.

– Ţinând cont de felul în care i-au lovit copiii noştri, suntem norocoşi că am putut obţine un răspuns. Fiul meu a fost foarte jenat.

– Am recuperat o serie de părţi din ţeastă, spuse Micul Chaka, dar nu sunt destul de mari ca să ne putem da seama. Poate sunt şi ele deformate...

– Dar a fost suficient, zise tatăl lui. Pe de-a-ntregul suficient.

Craniul se deschise: o cutie cu surprize însângerată.

Capul era pe jumătate gol. Asemenea grendelului de Camelot. Partea din dreapta a creierului era umflată grosolan. În partea aceea, sinusurile erau îngustate şi încreţite, iar ţeasta umflată. Pe osul masiv se vedeau pete minuscule.

Lângă rădăcina creierului, pe partea dreaptă, masa spiralată de ţesut cenuşiu era o încâlceală de... viermi.

De neconfundat.

– Paraziţi, murmură Justin. Gălbează.

– Am identificat deja şase tipuri de paraziţi. Patru infestează şi sonomii. Le sunt familiari grendelilor cercetaşi, spuse Micul Chaka. Tată...

– Da. Ăsta e cel interesant. A produs umflăturile din zonă şi o serie de modificări ale chimiei creierului. Încă îl studiem. Am stabilit deja că există niveluri anormale ale unei substanţe care reprezintă, în cazul grendelilor, echivalentul acetilcolinei. Cursorul luminos oscilă într-o zonă opusă viermilor. Observaţi structura dendritică de aici. E foarte

densă. La grendelii neinfestați nu găsiți așa ceva. Și aici. Iată un grendel neinfestat, pentru comparație.

Contrastul era spectaculos. Acolo unde primul creier de grendel avea o rețea complexă de țesuturi conectate la diferite părți ale sale, celălalt cap era gol.

– Doamne Sfinte, zise Sylvia. Ar fi trebuit să-mi dau seama – uitați-vă la cel gol, de acolo. Nu arată ca o structură special concepută pentru a se înfășura ceva în jurul ei? Chaka, e cu putință?

– O coevoluție? Desigur.

Katya chicoti.

– Ghemul ăla de viermi n-ar putea să fie, ei bine, un *ghem de noroc?*

– Ar putea, dar mă îndoiesc. Am examinat alți trei grendeli infestați și am descoperit schimbări similare.

– Și aceștia sunt cei cu un comportament anormal? întrebă Cadmann.

Chaka dădu din cap.

– Suntem de părere că parazitul interacționează în maniera unui simbiot, stimulând dezvoltarea creierului și contribuind la atingerea unui nivel mai înalt de inteligență. Însă nu e o binecuvântare în stare pură. Unul dintre grendelii ăștia trebuie să fi fost pe moarte. Cutia craniană era plină și țeasta era gata să plesnească din cauza presiunii interne.

– Deci trebuie să fie infestați în tinerețe?

– Exact, când craniul e încă moale, încă în creştere.

– Coevoluţie, spuse Sylvia. Zeci de mii de ani...

– Sau mai mult.

– Sau mai mult. N-am găsit niciodată vreun asemenea tip de vierme la grendelii insulari. Nu-i aşa? Cassandra, istoria grendelilor. Caracteristici anatomice vizibile cu ochiul liber. Anormalităţi în structura craniană a grendelilor insulari?

– Una singură, care părea o tumoare canceroasă. Nimic altceva, răspunse computerul.

– Prin urmare, nu există paraziţi pe Camelot, conchise Sylvia. Aici sunt ceva obişnuit?

Marele Chaka îşi flutură din nou mâna, şi în faţa ochilor le apăru, în relief, bifurcaţia fluviului.

– Aici, zise el, cu voce fermă, în ciuda vârstei, trăiesc grendelii castori. Nu sunt vânători. Sunt pescari. Şi cooperează, sunt mult mai inteligenţi decât erau cei de pe Camelot.

Se întrerupse şi zâmbi subţire.

– În după-amiaza asta am găsit aceiaşi paraziţi în apele lor.

Afişă imaginea. Viermii erau nişte ovale aplatizate, ceva asemănător cu teniile. Alături de unul dintre ei apăru o scală: zece centimetri.

– Apele din nord sunt pline de aşa ceva. Nu ştim ce înseamnă asta. Poate e foarte rău. Sau poate e bine. Un grendel inteligent al putea învăţa că atacul asupra omului înseamnă moarte. O serie de creaturi

pot primi lecții. Un grendel inteligent poate totodată să se îndepărteze de apele în care trăiește, fără să moară prăjit.

– După ploaie și furtună, vine iară vreme bună... spuse cineva.

– O să continuăm cercetările după evaluarea noilor informații.

– Dar cum rămâne cu albinele? strigă Aaron. Astăzi, ceva mai devreme, ai zis că ar putea fi implicate în toate astea. Mă întreb cum.

– Răbdare, răspunse Chaka. Abia am început să formulez o teorie. Luați notă că avem un grendel anormal. Am crezut că înțelegem cum stau lucrurile cu grendelii, dar acum s-a dovedit că nu e așa.

Cursorul clipi și grendelul disecat dispăru. Acum se uitau la un crab cu aripi delta, de două ori cât un pepene verde: o „albină avaloniană" mărită.

– Ei, albinele sunt o problemă de o cu totul altă natură. Bineînțeles că, de fapt, nu sunt albine. Sunt o versiune zburătoare a crabilor avalonieni. Sunt foarte bine organizate. Unele subspecii sunt carnivore.

– Oh, să nu ne spui că au și ele paraziți! exclamă Sylvia.

Chaka senior zâmbi subțire.

– Nu, n-o să afirm așa ceva. Dar ating, cu siguranță, un nivel de organizare care ar face de rușine un roi de albine terestre. Ceea ce poate fi

suficient. Inteligența nu trebuie să fie produsul unui singur creier. O colonie poate avea un comportament inteligent.

Se întrerupse o clipă.

– Într-adevăr, în multe sensuri, noi suntem, cu toții, colonii de celule de tipuri diferite, iar... mințile noastre ar putea fi produsul unui număr de actori independenți. Așa pot sta lucrurile și cu grendelii infestați – și cu coloniile de albine.

– Minsky, murmură Chaka. O societate a minților.

– Ai afirmat că e o problemă de altă natură, interveni Cadmann. La ce te refereai?

– Cred că e clar acum: aceste creaturi i-au ucis pe Joe și pe Linda Sikes.

Se stârni un murmur general și Justin îl văzu pe Edgar Sikes înălțându-și capul. Probabil că unghiile lui găuriseră tăblia de lemn a mesei.

– Explică-ne, te rog, ceru Cadmann.

– Uitați-vă la asta, spuse Chaka, și cursorul dansă deasupra imaginii.

Nu semăna deloc cu o albină terestră.

– O carapace dură, din care cresc aripi fixe, pentru planare. Aripi motoare în partea din spate. Membrele anterioare modificate, sub formă de gheare. Cheia a fost o acțiune înregistrată de fiul meu.

Cursorul se mișcă din nou și apărură hologramele animate ale unui roi de creaturi gen albină, care mâncau un grendel mort. Avându-l pe acesta

din urmă pentru crearea perspectivei, își dădeau seama că „albinele" erau de fapt de dimensiunea palmei Sylviei, cât o prună mare, cu diametrul de cinci până la șapte centimetri: mult mai mari decât tăietorii de frunze din jurul Paradisului.

– Mănâncă grendeli morți.

– Și?

– Și... dacă un grendel moare, arzându-se complet din cauza *vitezei*, oxidantul nu se epuizează cu desăvârșire. Necrofagul care mănâncă grendeli va trebui să-și creeze un mecanism de metabolizare a *vitezei*.

– Doamne Sfinte, făcu Sylvia.

Marele Chaka își scoase ochelarii și îi șterse cu grijă.

– Noi credem că albinele... sau oricum altcumva vom hotărî să le numim... sunt un ordin de pseudocrustacee zburătoare necrofage. Le place să mănânce grendeli și fie îi găsesc morți, fie încolțesc și ucid unul care nu poate ajunge în apă. În plus, cred că fac asta de milioane de ani, timp suficient să fi evoluat astfel încât fie să poată produce ele însele *viteza*, fie să o poată stoca. Să o stocheze și să o folosească.

– Albine în *viteză*, murmură Cadmann. Albine *carnivore* în *viteză*. Dumnezeule!

– Ce naiba e o albină? întrebă Hal Preston.

– Ei, haide, știi, spuse Katya. Sunt stupi la fermele de fructe de pădure. Albine care zboară și te

înțeapă dacă te apropii prea mult de stup? E nevoie de ele pentru polenizarea pomilor fructiferi...

– Uite aici! o întrerupse nerăbdător Edgar Sikes.

Printre hologramele din jurul Marelui Chaka apăru o alta: o insectă zburătoare terestră, mare cât un câine.

– Doctore Mubutu, probabil ai avut un *anumit* motiv să le numești *albine*, nu? Și sigur n-a fost modul în care sunt construite.

– Nu, a fost modul în care *construiesc*. Albinele terestre își fac cuiburi complicate. Colectează nectarul plantelor din zonă și îl folosesc să fabrice o substanță pe care o pot înmagazina. Au o organizare stratificată, în caste, cu o regină care depune ouă, cu trântori care le fertilizează și cu zeci de mii de lucrători. Ei bine, știm că și aceste albine avaloniene sunt stratificate, cu toate că nu avem încă detalii. Nu le-am studiat decât pe cele care mănâncă frunze, însă cuiburile lor seamănă cu niște orașe subterane. Edgar, folosesc până și același truc ca albinele, apelând la antibiotice. Îți aduci aminte?

Trish atinse cotul lui Edgar; el își înghiți răspunsul răutăcios.

– Mă tem că nu, doctore.

– Mierea s-ar strica dacă albinele nu ar amesteca-o cu un antibiotic. Unele albine terestre își fabrică mierea chiar din stârvuri. Cele mai multe dintre albinele avaloniene își fac mierea din frunze,

dar au propriul lor antibiotic şi îl pot folosi, de asemenea, pentru conservarea cărnii.

Edgar se aşeză brusc. Era cenuşiu la faţă. Vedea, probabil, aceleaşi imagini care se derulau în spatele ochilor lui Justin. *Linda Weyland şi Joe Sikes zbătându-se într-o ceaţă întunecată; oase roşii-şi-albe căzând la pământ; un bâzâit de fierăstrău din ce în ce mai slab pe măsură ce se spulberă ceaţa neagră. Zece mii de bucăţi de carne de om zburând către sol, pentru a se preschimba în bălţi întunecate de lichid vâscos, care nu putrezeşte...*

În jurul lui se auzea zumzetul unor conversaţii şoptite. Justin observă că Jessica privea fix hologramele, încruntându-se la auzul explicaţiilor. Pe urmă ridică mâna încet, într-o doară.

– Chaka. Dacă presupunem că albinele sunt aici de, să zicem, un milion de ani... asta n-ar explica şi ce s-a întâmplat cu instalaţiile noastre de minerit?

În încăpere se lăsă o tăcere de moarte.

Aaron vorbi primul.

– Să-ngheţ de viu! Ai pus punctul pe i! Albine fosilizate în cărbune? În asemenea circumstanţe, *viteza* ar acţiona ca nişte particule de dinamită...

Zgomotul conversaţiilor cuprinse vibrant întreaga încăpere. Aaron stătea în picioare, în mijlocul ei.

– Cred că avem ce sărbători, spuse el.

– Ce anume? Albinele astea...

– Nu vă dați seama? Cred că avem dreptul să primim scuze. În întreaga colonie a planat, luni de zile, o întrebare urâtă: Cine a sabotat minele? Și a fost și o a doua: Cine sau ce i-a ucis pe Linda și pe Joe? Acum avem răspunsuri pentru amândouă. Albinele au străbătut trecătoarea – Cassandra, care au fost condițiile meteorologice din pasul Lemn Uscat în ziua uciderii Lindei și a lui Joe?

– Un vânt uscat, sirocco, venind din zona înaltă a deșertului vestic.

– Bineînțeles. Ăsta a fost motivul. Vântul a luat un roi și l-a purtat prin deșert și prin trecătoare. Linda și Joe au avut ghinionul să se afle în calea lui. Au fost devorați până la os de albine necrofage, flămânde și dezorientate.

Sylvia părea devastată.

– Am avut atât de multă grijă!

– Am avut grijă mai degrabă să evităm sistemul ecologic al Avalonului decât să-l înțelegem, spuse Cadmann. Și povestea asta cade exact în seama mea. Am crezut că ne puteam descurca. Am crezut că Trecătoarea Lemn Uscat e un loc sigur. Oh, Doamne!

– Ce e?

– Oaza Eden. Dintr-un simplu noroc n-a bătut vântul într-acolo când era plină cu grendeli cercetași! Și, mai rău decât orice, eu am știut tot timpul că adevărata siguranță constă în a ști cu ce te confrunți, dar n-am făcut nimic în privința asta.

– Eu n-am vrut să fii ucis de dragon, şopti Sylvia.

– Am crezut cu toţii acelaşi lucru, *amigo*, zise Carlos.

– Aşa e, încuviinţă el, apoi arătă spre Aaron şi spre ceilalţi. Ei au avut o altă viziune.

– Dar vedeţi pericolul? întrebă cu grijă Marele Chaka.

Aaron dădu din cap.

– E un pericol real, dar să fii mâncat de albine nu e cu nimic mai rău decât să fii înţepat de moarte de un roi de pe pământ. Ca indivizi, sunt probabil destul de inofensive, şi stau în general în ţinuturile joase, unde noi nu mergem. În anumite circumstanţe, pe care nu le înţelegem întru totul, pot roi, ajungând în zone înalte, cum e Trecătoarea Lemn Uscat. Bun. O să le studiem, o să fim conştienţi de existenţa lor. Putem construi adăposturi. Iar acum, mai presus de orice, trebuie să aflăm de ce a supravieţuit Cadzie Weyland.

Se stârni zumzetul speculaţiilor. Marele Chaka îşi drese glasul.

– Trebuie să aflăm mai multe despre albine.

– Atunci să mergem la vânătoare de albine! strigă Carlos. Eu şi Katya ştim de unde să începem mâine dimineaţă.

– Însă nu singuri, sublinie Aaron.

– N-o să ieşim din zona sigură...

– Mă tem că nu există nici o zonă sigură. Nu după ce am văzut grendelul în după-amiaza

asta. Chaka, cum de-a putut un grendel să se afle acolo?

Micul Chaka clătină din cap.

– N-am idee. Aș fi fost în stare să afirm, sub cel mai cumplit jurământ, că în locul acela nu e nici unul, că nu poate fi.

– Surpriză avaloniană, zise Sylvia.

36

VÂNĂTOAREA DE ALBINE

> Linnaeus, Carolus, 1707–1778, botanist și taxonomist suedez, considerat fondatorul nomenclaturii binare și creatorul clasificării științifice moderne a plantelor și animalelor. Și-a prezentat sistemul de clasificare, considerat fundamentul taxonomiei moderne, în lucrările *Systema naturae* (1735) și *Genera plantarum* (1737). Dintre cele peste o sută optzeci de lucrări ale sale fac parte, de asemenea, *Species plantarum* (1753), volume despre flora din provincia finlandeză Lapland și din Suedia, și *Genera morborum* (1763), o clasificare a bolilor.
>
> *The Concise Columbia Encyclopedia*

Cadmann privi Țânțarii decolând, apoi se întoarse în sala de mese și i se realătură Sylviei.

– Albine, spuse el. Nu pot să trec peste asta. Am fost atât de al naibii de prudenți! Am deviat cursurile se apă, am construit adăposturi sigure

împotriva grendelilor. Am făcut observații din satelit. Nimic nu putea ajunge în Trecătoarea Lemn Uscat – cum să știm că pe-acolo o să zboare un roi de albine avaloniene?

Ea se întinse peste masă și îi luă mâna.

– N-a fost vina ta, să știi.

– Pe naiba nu. Am avut toate indiciile, au fost exploziile din mine și, în loc să venim aici și să căutăm adevărata cauză, ne-am întrebat cum ar fi putut s-o facă Farsorii.

– Atunci e mai mult vina mea decât a ta. Eu sunt biologul. Și n-am bănuit niciodată. Cadmann, încetează să te mai învinuiești.

– Sigur.

Comcardul țârâi.

– Aici Cadmann.

– *Amigo*, îl avem.

– Cuibul?

– Un cuib, bineînțeles.

– Cât de mare e? Cât de aproape vă aflați?

– Mă uit într-o vale lungă, zise Carlos. Aș putea să văd mai multe de pe un pisc – Cassandra, piscul *ăla*. Cad, valea se întinde dinspre noi către nord-vest, cu o pajiște în centru. Piscul, să-i spunem, ca referință, Dealul Binoclului, e în capătul din sud-est, la patruzeci și trei de kilometri de Shangri-La, azimut doi-șaizeci și cinci grade. E o vale lungă, plată, adăpostită între creste. Se vede un pârâu puțin adânc. Nimic nu indică prezența grendelilor. Dă-mi voie

să repet, nu există nici un indiciu al prezenței grendelilor.

– Nici sus, la lac, nu era nici un indiciu, bombăni Cadmann.

– N-am uitat. Cuibul se află sub pisc. E de dimensiunile unei coline, o colină plină de bulgări, fără nici o muchie ascuțită, cu înălțimea maximă de zece metri. E mare, apreciez că are nouăzeci de metri pe o sută optzeci. O să mă urc pe Dealul Binoclului ca să obțin o evaluare mai bună, dar e mare. Cad, s-ar putea să nu fie singurul cuib. Ne-am întâlnit cu toții în valea asta, șase grupuri care am urmărit albinele, și am ajuns cu toții aici.

– *Compadre*, asta înseamnă o grămadă de albine.

– Tu știi mai bine, colonele.

– OK, venim să aruncăm o privire.

Se uită la Aaron... dar tânărul nu încercă să-l întrerupă, iar acela nu avea să fie primul asediu condus de Cadmann Weyland.

– Avem nevoie de gaz otrăvitor... n-ar fi frumos dacă ar exista o tonă de cianură într-un depozit?

– N-avem cianură, dar avem niște insecticide eficiente. Tu ai insistat. Îți amintești? Crezi c-o să fie necesare?

– Probabil că nu. Carlos, nu vă apropiați prea mult de cuibul ăla. Albinele își apără stupii, iar albinele avaloniene au un stil de viață similar.

– E foarte posibil să se întâmple așa, zise Sylvia. Evoluția implică o presiune puternică în acest sens. Carlos, are dreptate, fiți prudenți.

– Voi știți mai bine.

– Aici, strigă Carlos. Urmăriți mirosul de cafea.

Făcuse un foc de tabără care ardea din plin, cu bețe lungi întinzându-se în afara lui, iar pe ele se sprijinea o oală cu cafea.

– M-am gândit, spuse el, turnând licoarea, că s-ar putea să am nevoie de o torță la-ndemână. Albinele astea sunt ca niște pocnitori zburătoare, nu credeți? Poporul vostru serba așa ziua de 4 Iulie, înainte ca legile verzi să devină atât de anal-retentive.

Cadmann sorbi din cafea privind prin ochelarii de luptă.

Albinele erau destul de mari ca să fie deosebite ca indivizi, chiar și de acolo, de la o sută douăzeci de metri distanță și din susul pantei. Erau cu miile. Cât despre cuib... greu de spus unde se termina; marginile se pierdeau în tufișuri joase și în iarba înaltă din mlaștină.

Mărește imaginea.

– Sunt mai multe varietăți, vorbi el. Cele mai multe au sub zece centimetri grosime, dar sunt și mai mari.

– Probabil albine luptătoare, zise Sylvia. Furnicile și termitele terestre capătă mai multe forme

diferite. N-am auzit asta despre albine, dar presupun că nu există nimic care să le împiedice.

Se ridică, venind alături de el, și își reglă ochelarii de luptă. Apoi se cutremură.

– Nu par periculoase.

– Chiar și așa, nu mi-aș dori să cobor acolo și să sap în cuib, spuse Carlos.

Cadmann continuă să studieze valea.

– Acolo jos nu pare să fie cine știe ce mișcare. Cu excepția albinelor.

Aaron își scoase comcardul.

– Aici Aaron. Cine e de gardă?

– *Trish Chance.*

– Trish, lucrurile trebuie să meargă repede.

– *Am înțeles.*

– Aici sunt o grămadă de creaturi din astea. Nu par periculoase, dar cum să fim siguri? Uită-te în arsenal. Trebuie încărcate aruncătoarele de flăcări. Gândește-te ce altceva am mai putea folosi. Și ce Țânțari avem?

– *III e încărcat. I e descărcat. E noros, și bateriile...*

– Corect. OK, ocupă-te de I pentru echipament. Cassandra, ce plase dese sunt disponibile?

– Patru de câte douăzeci de metri, una stricată. Celelalte nu ar reține o creatură de dimensiunile descrise.

– Mulțumesc. Trish, găsește pe cineva care să aducă plasele. Cassandra, te rog să ne ții în

permanență la dispoziție afișajul amplasării cuiburilor, pe măsură ce sunt raportate.

– Desigur. Cereți HARTA-CUIBURILOR.

– Harta-cuiburilor, te rog, spuse Cadmann.

Ochelarii lui de luptă se întunecară și, când privi spațiul din fața lui, văzu o proiecție a văii. O rețea de linii strălucitoare clipea în jurul unei mase de formă neregulată, care semăna vag cu furnicarul termitelor africane. Linii mai palide indicau zonele unde se bănuia că existau alte cuiburi.

– Mulțumesc. E suficient.

Imaginea păli. Aaron continua să pună întrebări și să dea ordine. *Se descurcă la fel de bine ca mine, și el știe ce e aici. Ar fi fost un ofițer bun pe vremea când aveam războaie.*

Din Shangri-La decolară trei Ţânțari. Al patrulea, încă neimplicat, urma să plece imediat ce diversele facțiuni aveau să cadă de acord asupra încărcăturii.

– Vreau să mă asigur că aflăm tot ce se poate afla stând aici, zise Cadmann.

– Tot va trebui să mergem la albine la un moment dat, spuse Aaron.

– Știu. Cassandra, există vreo cale de a primi o hartă ultrasonică a interiorului acelui obiect? Înainte de a-l deschide?

– Cad, vorbi Carlos, dacă-mi dai ochelarii de război, m-aș putea duce în josul pantei să-i ofer Cassandrei o vedere dintr-o altă direcție.

Cadmann își scoase ochelarii de la ochii obosiți și îi întinse.

– Ai o lanternă?

– Am eu, zise Katya.

– Vreți un însoțitor? întrebă Sylvia. Da, Cad, am lanternă.

– Probabil îi plictisește chestia asta, rosti Aaron, în timp ce se îndepărtau cei trei.

Nu le plac disputele, se gândi Cadmann.

– Mie îmi place grozav. Planificarea unui asediu. Aaron...

– Eu m-aș duce acum înăuntru.

– Eu nici măcar n-aș încerca să iau în stăpânire un *cuib de viespi* noaptea.

– Vor fi toropite.

– O s-așteptăm.

În vale se așternură umbre schimbătoare. În ochii obosiți ai lui Cadmann, albinele nu mai apăreau ca albine, ci ca vârtejuri în mișcare. Acum erau mai multe, scurgându-se către cuib.

Pterodonii, mult mai mari, continuau să se rotească în lumina soarelui.

– Probabil că ăștia nu se lasă dezlipiți de înaltul cerului, speculă Aaron.

– Și cad în mijlocul albinelor când sunt bătrâni și bolnavi, spuse Sylvia.

Tremura. Cadmann scoase un hanorac din rucsacul lui și o ajută să-l îmbrace.

Deasupra continuau să se adune pterodoni şi mai mari. Nu mai văzuseră niciodată Ţânţari şi apariţia lor îi neliniştea. Un aerogir îşi schimbă direcţia şi începu să înconjoare valea. Alte trei coborâră unul după altul pe Piscul Stupului.

Descărcară corturi şi domuri de siguranţă, lăzi cu echipament electronic şi rezervoare cu insecticid. Cadmann privi un băiat zâmbitor, de cincisprezece ani, târând o ladă cu grenade de termit.

Era oarecum alarmat să vadă pe cineva aşa de tânăr cum era Carey Lou atât de aproape de pericol, dar păstră tăcerea. Nu putea decât să-ncerce să se asigure că riscurile erau menţinute la minimum.

– Fiecare să aibă la el un sac de siguranţă! strigă, şi nimeni nu se opuse.

Îi va tăbăci pielea lui Carey Lou dacă se dezlipea de-al lui măcar o clipă!

Comcardul lui vorbea: Trish.

– *La naiba, eu zic să atacăm la noapte. Nu vor fi atât de active.*

– L-ai auzit pe colonelul Weyland, zise Carlos. Nu putem vedea bine şi nu ştim cu ce ne confruntăm. E o nebunie să nu aşteptăm să se lumineze...

– Perfect. Să spunem că aşteptăm să se facă ziuă, interveni Evan Castaneda, cu un aer înţelept. Şi apoi? Nu avem destulă otravă ca să distrugem o chestie din asta. Cred că ar trebui să amânăm toată povestea, să ne întoarcem şi să pregătim vreo patru sute de litri de gaz paralizant...

– Trebuie să le studiem...

– O să le studiem stârvurile! Creaturile astea au au ucis-o pe Linda! Şi pe Joe...

– A, eu cred... încercă Aaron să vorbească.

Carey Lou îl întrerupse, cu vocea lui subţire şi stridentă plină de neastâmpăr.

– Staţi o clipă. Am învăţat la şcoală că în urmă cu douăzeci de ani s-a folosit gaz foo împotriva unui grendel. E ca napalmul, nu? Putem să le atacăm cu chestia asta, ca în filmul *Them*. Le mânăm în cuib, pompăm mai mult deasupra şi le *prăjim* pe târfe!

Grupul amuţi, copleşit de puritatea setei de sânge a celui mai tânăr dintre ei. Chipul lui Aaron se întunecase.

– Îţi apreciem sentimentele, spuse rezonabil Cadmann. Dar încearcă să-ţi controlezi limbajul.

– Oh, da, făcu el, ruşinat. Îmi cer scuze.

Ultimul Ţânţar cobori alături de ceilalţi. Micul Chaka se lăsă să alunece afară, apoi se întoarse să-l ajute pe Marele Chaka.

– Mai există cu siguranţă un alt cuib, rosti acesta din urmă, în capătul de nord al văii. S-ar putea să fie trei sau patru.

– La naiba, zise Cadmann. Cassandra, colaborează cu cei doi Chaka şi întocmeşte hărţi. Nu vrem să înfuriem mai mult de un cuib o dată. Trish, eşti acolo? Cât mai durează până primim plasele alea? Vreau să le verific.

– Ascultați-mă, începu Marele Chaka. În legătură cu atacul vostru. Ați luat în considerare...

– Oprește-te! Ia în considerare *asta*, mârâi Aaron.

Fixă în arma lui antigrendeli grenada de termit pe care o ținea în mână.

– Ei, puștiule... făcu colonelul.

Aaron trase în josul pantei.

.

Ochelarii de luptă îi vorbiră lui Carlos cu vocea lui Cadmann.

– *Carlos! Katya! Întoarceți-vă repede! Veniți la Țânțari!*

– Aproape că am ajuns. Ce...?

Privind în jos, la colină, Katyei îi căzu falca și rămase cu gura căscată.

– *Aaron a tras o grenadă incendiară în cuib!*

– Cum? De ce?

Nu primi nici un răspuns. Era genul de întrebare care poate provoca un atac de apoplexie.

Vârful stupului erupse ca un vulcan. Mai întâi trâmbe de foc, apoi un roi de puncte. Mii de puncte de foc înșiruindu-se unul după altul, ca niște gloanțe trasoare lansate cu foc automat, și explodând ca niște fulgere minuscule.

O altă parte a colinei erupse de asemenea. Katya o rupsese la fugă, dar Carlos nu putea să alerge și să privească în același timp. Înregistrările Cassandrei depindeau de ochelarii lui. Vârful stupului se afla la o sută douăzeci de metri depărtare, însă existau mai

multe ieşiri, în fiecare secundă apăreau altele, ca nişte mingi de foc urmate de roiul de trasoare. O sursă se afla chiar la cincizeci de metri în josul pantei, iar următoarea şi mai aproape.

Carlos îşi dădu seama că nu albinele în flăcări erau înfricoşătoare. Ofereau un spectacol luminos infernal, murind ca răzbunare pentru Linda Weyland şi Joe Sikes. Îşi comută ochelarii de luptă în infraroşu.

Trâmbele de foc erau aproape orbitoare. Însă acolo erau şi ele, albinele care nu ardeau, zburând în toate direcţiile, zeci de mii de muşcături de şrapnel încins la roşu, în căutarea oricărui soi de duşman. O mie converseră brusc în aer, ca o explozie derulată înapoi, şi dintr-un biet pterodon însângerat nu mai atinseră pământul decât oasele. Carlos o rupse la fugă privindu-şi picioarele, la naiba cu Cassandra, erau camere de luat vederi pe Ţânţari.

Aaron rânjea ca un grendel.

– N-avea rost toată vorbăria aia savantă! Nu e nevoie decât de un singur proiectil incendiar pentru fiecare stup! Petarde zburătoare, a spus Carlos...

Cadmann o săltă pe Sylvia într-un Ţânţar şi se trase în sus, în urma ei.

– Porneşte motorul în ralanti.

– Trish, vreo problemă?

Aaron râse în comcardul care îi bâzâia, în timp ce ea încerca să-l dojenească.

– Sigur. Cadmann, vine un timp când pur și simplu *trebuie făcut ceva*. S-a confirmat existența unui alt cuib, corect? Așa că mâine, când mergem să-l distrugem pe ăla, o să știm mult mai multe despre stupi decât acum zece minute. Vine Katya.

O însoțeau cei doi Chaka, al naibii de furioși. Optimismul lui începu să se dezumfle.

Vocea Marelui Chaka era încordată de mânie.

– Ce dracu' a fost asta?

– I-am răzbunat pe Linda și pe Joe, îi explică el, și am ucis vreo zece mii de animale periculoase. Iar mâine am de gând să omor alte cincizeci de mii, nu-i așa, Cadmann?

Acesta îi privea pe cei doi Chaka.

– Nu cred că ei sunt de acord.

Micul Chaka se uită la Aaron fără să-și ascundă iritarea.

– Dacă planeta asta ne-a învățat ceva, atunci ne-a arătat că dezechilibrarea nechibzuită a unui sistem ecologic e periculoasă. În condiții normale, creaturile astea nu le fac nici un rău ființelor omenești. Dar, ia ghicește! La doi kilometri față de capătul nordic al acestei văi e un fluviu. Iar pe o distanță de douăzeci de kilometri spre est și vest am văzut neobișnuit de puțini grendeli. Asta nu-ți sugerează nimic?

Aaron arăta de parcă ar fi fost gata să se sufoce.

– *Ce* să-mi sugereze?

Vocea Micului Chaka era exasperant de moderată.

– Cred că spectacolul s-a terminat pentru seara asta. Să ne întoarcem la Shangri-La. Putem vâna din nou albine mâine, dar, de data asta, să ne lămurim întâi cum stau lucrurile. Le putem ucide oricând.

– Ele sunt dușmanul, făcu Aaron.

– Ar putea fi, ripostă Marele Chaka. Dar sunt și un dușman aproape necunoscut.

– Tata vrea să spună, continuă Micul Chaka, că nu știm destul, așa că, până când vom ști, *lasă albinele în pace.*

Aaron întâlni privirea Micului Chaka preț de zece secunde usturătoare; pe urmă ceva se schimbă între ei și el fu cel care dădu din cap, consimțind.

– Bine, zise în cele din urmă. Bine.

37

TUNETUL

Ei, dintre oamenii cei mai buni,
nu pot sta-n calea sorții.
Cei răi trăiesc câte un veac, cei buni
iute-s dați morții.

DANIEL DEFOE

Edgar își ridică ochii de pe ecranul computerului și o văzu pe Trish, care îl privea cu asprime.

– Înțeleg că ai primit biletul meu, spuse.

– Bilet. Da, bilet. Am primit afurisitul tău de bilet.

– Am înțeles! Hei, n-am avut de gând să te înfurii în *halul* ăsta. Trebuie să mă întorc pe insulă. Au nevoie de mine. Ruth are nevoie de mine.

– Ruth Moscowitz e *jalnică*. Ce are ea, ca să-ți poată reține măcar atenția?

– Trish, gândește-te la un nume. Pygmalion.

Fata sorbi de lângă spuma albă din ceașca ei. Toshiro o învățase să fie calmă.

– Cine-a fost Pygmalion?

– Un sculptor grec. A sculptat o femeie, apoi s-a îndrăgostit de ea. Zeii au însufleţit-o ca să pună capăt văicărelilor lui. Trish, tu ce-ai văzut la cineva jalnic, aşa ca mine?

– Putere, fir-ar să fie, Edgar! Te-am văzut fabricând un uragan!

– Te culcaseşi deja cu mine.

– Da. Bine. Aaron a avut nevoie de tine. Nu numai pentru uragan, ci şi ca să pui capăt discuţiilor despre starea din ce în ce mai rea a vremii. Altfel nativii tereştri ar fi aşteptat să treacă perioada asta înainte de a veni aici. Aşa că mi-a cerut să te zăpăcesc.

– Să mă zăpăceşti.

– Ei, nu te gândi că el... ha. M-a părăsit pentru Jessica, dar nu încetează niciodată să se culce cu vreo femeie. Eram furioasă. *Modul* în care te-am zăpăcit a fost *ultimul* lucru la care s-ar fi aşteptat. După moartea lui Toshiro, mi-a dat cumva de înţeles că aş putea, ca să zic aşa, să te las în pace.

Edgar zâmbi.

– Vrei să spui că, într-un fel, noi doi l-am înşelat pe Aaron?

– Da. Pygmalion, nu?

– Da. Tu m-ai modelat, Trish. Pe urmă, într-un fel, ţi-ai pierdut interesul, pentru că nu mai aveam chiar atât de multă nevoie de tine...

– ...Şi tu o s-o laşi baltă pe Ruth! zise, şi îi cuprinse încheietura mâinii în palmă când el dădu să

spună ceva. Când o s-o readuci într-adevăr pe linia de plutire, o să știi. Și o să-ți pierzi interesul. Pe urmă o să vii la mine să te lauzi, Pufosule. Eu o să sculptez niște cercetași între timp, dar un fanfaron e întotdeauna bine-venit.

Probabil că, înaintea lor, drumul fusese parcurs de o duzină de perechi de picioare de om: nu destul de multe să croiască într-adevăr o potecă, dar suficiente pentru ca ramurile rupte și pământul răscolit să indice cu ușurință traseul. Aaron sau Micul Chaka mergeau în frunte, Cadmann fiind în mijloc sau încheind coloana.

Ceea ce era, din nou, dezorientant. De câte ori croise el poteca pentru băieții aceia, în timp ce ei mergeau loiali în urma lui? De prea multe să poată socoti.

Se uită la Chaka. Umeri largi, șolduri late, în mișcare uniformă în timp ce urcau. Se simțea pe deplin liniștit în prezența lui. Îl văzuse furios, trist, fericit... afișând întregul spectru al emoțiilor umane.

La Aaron se uită cu mai multă atenție. Mai multă ca oricând. Tânărul obținea tot ce-și dorea.

Era adevărat că asta costase viața lui Toshiro și că aproape sfâșiase colonia în două, dar căpătase ceea ce voise. Avea ceva care sugera o automulțumire și o relaxare nesfârșite, similare cu atitudinea unui bărbat care tocmai a savurat o partidă de sex

cu adevărat extraordinară. Şi probabil că pentru el analogia nu era pe de-a-ntregul nelalocul ei.

Mergea în frunte, fluierând fals. Avea ceva, ceva nu tocmai... conectat la pământul pe care păşea. *Mai presus de toate.* Ăsta era Aaron. *Mai presus de toate.*

Şi, în momentul acela, din motive de care nu era pe deplin sigur, Cadmann ştia că el văzuse într-adevăr toate aspectele incidentului cu *Robor* înainte de a se petrece. Ştia că Aaron îşi dăduse seama că moartea avea să se numere printre urmările probabile. Nu avea cum s-o dovedească, dar se folosise de ei toţi, de toate tensiunile, de toate disputele, de toate strădaniile.

De la bun început nu contase ce întorsătură aveau să ia lucrurile. Aaron Tragon urma să câştige, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

În cele din urmă, voinţa lui şi cele mai ascunse dintre planurile lui aveau să controleze colonia. La baza Camelotului stăteau eforturile unui grup de o sută şaptezeci de oameni, cu respectarea principiilor votate şi concepute chiar înainte de a părăsi Pământul. Dar aici...

Fie că le plăcea sau nu, întreaga colonie urma să fie excrescenţa personalităţii unui singur om. Un om din ce în ce mai neliniştitor.

Îl urmări cu privirea. Pas după pas. Perfect ca o maşină. Trup desăvârşit. Minte la fel de distantă şi de inaccesibilă precum cele mai îndepărtate dintre piscurile ceţoase ale Avalonului.

În momentul când se opriră pentru masa de prânz, furia lui Cadmann – dacă asta fusese – se evaporase odată cu ceața dimineții.

Se așezară pe o ieșitură de stâncă, privind spre Shangri-La, aflată cu trei sute de metri mai jos și la douăzeci de kilometri distanță. Domurile și dreptunghiurile taberei se întindeau sub el.

. – O para pentru gândurile tale, spuse Aaron, simțindu-se în largul lui.

– Mă gândeam la zilele începutului, răspunse Cadmann. Doamne, pare să fi trecut atât de mult timp de atunci.

În depărtare, un pterodon se năpusti asupra unei păsăruici. Se știa că păsăruicile invadau teritoriul pterodonilor. Erau erbivore, iar pterodonii, carnivori, dar păsăruicile le stricau vânătoarea, speriind prada. Așa că perechile de pterodoni se repezeau și țipau, câștigând altitudine, și izgoneau gândacii uriași căzând asupra lor ca niște proiectile teleghidate. Eficiența eforturilor nu depășea niciodată o zi sau două. Păsăruicile erau perseverente.

Aaron îl privi cu o tristețe de nedescris în ochi.

– Ce s-a întâmplat, Cadmann? rosti el, în cele din urmă. Îmi aduc aminte de tine, din zilele de demult. Erai plin de foc. Nu ești bătrân. Dar ai început să te gândești că ești.

– Sunt mai bătrân decât crezi, băiete, zise râzând.

Aaron avea dreptate. În atitudinea lui se schimbase ceva. Se gândea la toate cele din trecut. Privea

în urmă ca... un moşneag, Hristoase! Când se întâmplase *asta?*

– A fost *Robor*, spuse, în cele din urmă. Faptul că am ajuns acolo prea târziu. Uciderea lui Toshiro.

Chaka încercă să-l întrerupă, dar îl reduse la tăcere cu un *sst.*

– Nu mă interesează detaliile. N-ar fi trebuit să se întâmple. Mai e şi durerea fizică. M-am rănit acolo sus. Încă mai simt rana. Nu mai sunt bărbatul de odinioară.

Aaron îl privi şi, pentru o clipă... numai pentru o clipă, Cadmann avu, pentru prima oară în viaţa de adult a celuilalt, impresia distinctă că înlăuntrul tânărului se mişcase ceva. Că îl atinsese ceva, trezindu-i o emoţie. Pe chipul lui Aaron nu era nici urmă de bucurie sau de triumf.

– Îmi pare rău, spuse el. N-am vrut niciodată să se întâmple.

Poate c-am vrut să rup colonia în două. Poate c-am vrut să fur o parte nepreţuită a proprietăţii comune. Poate că nu mi-a păsat dacă moare vreunul dintre prietenii mei – sau dacă mori tu, Cadmann.

Dar nu mi-am dorit niciodată să te transform într-o ruină. N-aş fi făcut una ca asta niciodată.

Era bizară claritatea cu care răsuna vocea aceea în capul bărbatului. Era bizară certitudinea că mesajul trecuse din mintea lui Aaron într-a lui. Bizar. Era un soi de scuză. Şi, mai ciudat, înţelese că o accepta.

Se mai studiară unul pe altul preț de încă un minut, apoi, ezitant, aproape timid, tânărul zâmbi. Pe urmă se ridică și îi întinse mâna lui Cadmann.

– Haide. Să mergem mai departe.

– Dacă n-o fac, o să-nțepenesc, zise, și își scutură pantalonii de praf. Să nu-mbătrânești niciodată, Aaron. Nu e amuzant.

– O să țin minte, răspunse el, și râseră din nou amândoi.

Discuția încetă în timp ce urcau cu greu pe culmea unui munte. Cadmann începea să se simtă mulțumit de sine însuși. Puștanii erau mai puternici, condiția lor fizică era mai bună, dar el știa cum să se folosească de ceea ce avea. Știa cum să se relaxeze între pași, cum să-și economisească resursele.

Rămaseră pe creastă câteva minute, luând câteva guri de apă și răsuflând greu, și se uitară în jos de parcă ar fi fost niște titani, călărind lumea. Sub ei părea să se întindă întregul Avalon. Era ca și cum și-ar fi ținut echilibrul între două lumi. În est, ținutul grendelilor, pădurile și savanele ce aveau să fie în final traversate de drumurile și de orașele unui imperiu omenesc în expansiune. În vest, deșert și *terra incognita*.

Cine știa ce ar fi putut exista acolo? Poate viermi de nisip în *viteză*.

Bifurcația unui curs de apă se încolăcea acum chiar sub ei, o panglică albastră la baza munților.

– Mergem într-o vale mică, pe care am observat-o de pe *Geographic* și am explorat-o cu Țânțarii, spuse Chaka. Nimeni n-a ajuns acolo pe jos, trebuie să ne uităm bine în jur. Există o apă curgătoare, dar n-o să ne apropiem prea mult de ea.

– Grendeli?

– Poți să faci pariu. O grămadă de sonomi. Ultima dată când am străbătut-o, ne-am *descurcat* foarte bine cu ei. Cred că o să fie la fel acum.

– Sunt al naibii de bucuros că afurisita voastră de tabără de bază nu e lângă nici o apă curgătoare.

– Nu e, făcu Aaron, chicotind. Nu ne-ați fi permis. Primii ne-au lăsat să plecăm oriunde, atâta vreme cât cărăm după noi grămezile alea mari și urât mirositoare de păturі albastru-Cadzie; dar nu să facem asta. Și, chiar dacă se schimbă clima și se revarsă râurile, tot e puțin probabil să dăm peste grendeli. Suntem prea departe de apă.

– Bineînțeles că, dacă plouă tare, se vor răcori și ei.

– E adevărat, admise Chaka, dar avem sisteme de apărare și adăposturi. Și nimic nu garantează ce-o să se-ntâmple și ce nu.

– Da, așa e. Nici măcar nu sunt sigur că mi-aș fi dorit să existe vreo garanție.

Coborâră de pe culme, croindu-și drum către șes. Acum era vizibilă o vale mică, o cută înverzită. Pe drum, Chaka alese subiectul discuției.

Arătă către orizontul dinspre est.

– Nori de furtună?

El și Aaron îi studiară. Se îndreptau spre sud și era puțin probabil să aducă ploaie sau vreo supărare la Shangri-La. Dar în ultima lună fuseseră, aproape fără întrerupere, furtuni de proporții reduse și perturbații atmosferice minore. Ceea ce se apropia o făcea cu repeziciune, cel puțin atâta lucru era sigur.

– Vremea n-a mai fost niciodată așa, spuse Cadmann.

– În cele din urmă am ajuns la Surferi, zise Aaron. Valurile au distrus așezarea în întregime. Au fost nevoiți să mute toți puștanii înapoi în colonie. Cea mai mare parte a caselor de pe plajă au dispărut. Și a mea. N-au mai rămas decât temeliile.

Coborâră spre un luminiș, vorbind timp de o oră în linii mari și prietenește despre vreme și condițiile atmosferice, despre climă și starea recoltelor, despre cerul senin și ploile cu grindină. Chaka arătă spre o movilă veche, năpădită de vegetație.

– Am văzut-o din Țânțar.

Cadmann se apropie cu prudență.

– Stup de albine?

– Da. Din aer n-am fost sigur, dar pare abandonat. Distrus de intemperii. Poate au migrat. Poate au prădat tot ce se găsea în zonă, apoi au murit și ele. Nu știu.

Aaron lovi stupul cu vârful piciorului, dus pe gânduri. Turnul din pământ mucilaginos se surpă

puțin. Împinse cu mai multă putere și îl nărui ceva mai mult, iar o bucată se desprinse.

– E fragil. Dar rezistă totuși, aproape pe orice vreme.

– De când a fost abandonat? întrebă Cadmann

– De un an sau doi, spuse Aaron.

– Uitați-vă! Un morman de oase de Joe.

Chaka se urcase într-un copac și cerceta terenul din jur.

Cadmann gemu și își lăsă rucsacul jos, apoi se urcă în pom, până la vreo trei sau patru metri în susul trunchiului, alarmat fiindcă se simțea atât de greoi și de stângaci.

Îl întâmpină un trio de schelete de Joe. Erau instalați confortabil între creangă și trunchi, morți chiar în culcușul lor.

– Asta e cu siguranță țara albinelor, zise Cadmann, sobru.

Își continuară drumul, remarcând mai mulți stupi abandonați și mai multe ascunzători cu schelete vechi. Unele oase zăceau de parcă ar fi fost aranjate cu migală de un zoolog chițibușar. Albinele lăsau prea puțină carne pe ele ca să-și piardă vreun necrofag timpul târându-le în altă parte.

Ajunseră pe un prag mai jos de stâncă, și mai bogat în copaci, tufișuri și iarbă. Pe urmă coborâră o altă pantă abruptă și ajunseră pe un alt prag.

Și la alte oase.

Cadmann spuse cel dintâi că toate zgomotele făcute de animale încetaseră.

– Ai observat şi tu? întrebă Chaka. Nu ştiam dacă nu e cumva doar imaginaţia mea morbidă.

– Nu, nu este.

Cadmann se uită în spate, la Aaron, care îi urma mergând uşor în stânga lor, cu o expresie meditativă. Indiferent ce gânduri i-ar fi trecut prin minte, le păstra pentru el.

Terenul părea din ce în ce mai... ei bine, curăţat bucată cu bucată. Nici un pterodon. Nici o păsăruică. Nici un Joe. Nimic. Cadmann simţea furnicături pe ceafă.

– Uitaţi-vă, rosti grav Chaka.

Le arătă un schelet de dimensiunile unei căprioare mici, cu picioarele din faţă scurte. Ieşea din pământ. Chaka îngenunche şi săpă cu grijă, folosindu-şi cuţitul, până dezgropă restul. Cadmann îşi întoarse capul în altă parte.

Creatura murise săpând. Capul şi umeri îi rămăseseră întregi, aducea a un soi de maimuţă, cu labe ascuţite. Încercarea de a-şi croi drum în pământ eşuase. Mumia avea obrajii supţi şi gura încă deschisă, plină cu bulgări de pământ. Avea ochii deschişi. Se holba la propriul mormânt.

Chaka scoase un soi de fluierat şi se ridică, ştergându-şi mâinile de pantaloni. Se puse în mişcare, descriind o spirală tot mai largă, şi descoperi alte

două schelete, ale unor creaturi similare, care își săpaseră vizuina cu mai puțin succes.

– Nu e bine, făcu el.

Se îndreptă spre marginea pragului. Sub ei era o altă zonă plană, apoi o stâncă. În depărtare se auzea curgând o apă.

– Cam lovecraftian. Ce crezi? îl întrebă Cadmann.

– Nu e bine.

Chaka alergă în josul râpei, înfigându-și călcâiele în pământ. Îl zări pe Aaron alunecând în urma lui. Avea o expresie încordată, bine ținută sub control, pe care Cadmann nu i-o mai văzuse până atunci. Acolo se desfășura un joc, iar el era cu un pas în urma celorlalți jucători.

Coborî următoarea pantă pe brânci, folosindu-se de rădăcini și de pietre ca să-și încetinească alunecarea. Din ce în ce mai răvășit, îl urmări pe Chaka scotocind prin jur. Locul era împădurit din abundență, înconjurat de copaci, de tufișuri și de ierburi. Se vedea că vegetația fusese și mai bogată, dar o parte părea să fi fost rumegată într-o foarte mare măsură.

Cu excepția țipătului de *jale* al unui pterodon îndepărtat, era prea al naibii de liniște.

Găsiră oase. Ale unor creaturi de mărimea șoarecilor și a iepurilor, și ale uneia cât un lup.

Chaka își scoase cuțitul de la cingătoare și spintecă osul piciorului din spate al celei din urmă. Se uită în interiorul întunecat.

– Până când găsim un cuvânt mai bun, putem numi chestia asta măduvă. E încă umedă. Cred că toate animalele de aici au murit în ultimele șaptezeci și două de ore.

Se ridică în picioare și se apropie de marginea stâncii, cuprinzând cu privirea valea de dedesubt. Pe față i se citea o neliniște profundă.

– Vremea se înrăutățește, murmură el, atât de încet încât Cadmann aproape că nu reuși să-l audă.

Aaron îl auzise.

– E destul de adevărat.

– În mod obișnuit, cuiburile albinelor rezistă, iar ele nimicesc o zonă timp de un deceniu, poate, după care pleacă mai departe. Probabil că în fiecare stup se nasc o duzină de regine, sau se întâmplă orice altceva care rezolvă problema. Dar în vremuri ca astea...

– Ce se-ntâmplă? întrebă Cadmann.

Se temea că răspunsul n-avea să-i placă.

Chaka se uită la Aaron, care stătea la numai vreo doi metri în spatele lui, și ridică din umeri.

– Câmpiile vor fi inundate. Apa va pătrunde în toate cuiburile – nu, nu va pătrunde. Albinele și-au construit cu siguranță sifoane de scurgere. Și, imediat ce se retrage apa, vor migra. Masiv. Unele încep deja să-și extindă teritoriul către vest. Vedeți? Animalele astea de aici n-au evoluat niciodată ca să se confrunte astfel cu albinele. Câțiva Joe sunt una – dar aici vorbim despre anihilarea formelor

sălbatice de viață de pe mai mulți kilometri pătrați. Domnilor, au trecut două ore de când am văzut ultimul animal viu. Norii aceia de ploaie? Nu reprezintă decât începutul. Iar albinele revendică ținuturile înalte. Probabil că, din cincizeci în cincizeci de ani, toată zona asta le aparține. După care, sub presiunea creșterii populației, se întorc în ținuturile joase. Dar, când încep ploile...

– Atunci ce? se interesă Aaron, cu voce plată.

– Albinele se împrăștie pretutindeni, aducând pe lume hoarde întregi de regine pe care le lasă în voia vântului. Speciile de aici n-au evoluat niciodată pentru a se feri de albine, fiindcă acestea n-au fost niciodată aici. Grendelii – am dedus treaba asta. Există atât de multe alte animale care se înmulțesc nebunește, încât ei nu mai mănâncă nici un sonom de-al lor, așa că *toți* se transformă în grendeli. Edgar vorbește întruna despre vremea ciudată. Noi am văzut ce se-ntâmplă. Albinele astea se pregătesc, în așteptarea vânturilor care să le poarte pretutindeni!

Cadmann dădu din cap.

– Pare logic.

Micul Chaka vorbea cu atenție.

– Trebuie să-i povestesc tatei. Vă dați seama că va trebui să evacuăm continentul? Și vreau să spun că trebuie s-o facem *imediat*...

Cadmann prinse o mișcare cu coada ochiului și, înainte de a-și da seama ce se petrece, se scurse o

jumătate de secundă fatală. Incredibil, Aaron își dădea arma jos de pe umăr. Chaka își ținea puşca în mâini. O ridică, exact în clipa când Cadmann își simți gura deschizându-se:

– Nu!

Chaka era mai aproape de Aaron, şi acesta îl împuşcă mai întâi pe el. Biologul abia începuse să reacționeze când îl lovi glonțul, dându-i capul pe spate. Tot trupul i se îmbățoşă. Căzu peste marginea stâncii, cu întreaga jumătate din stânga a capului o ruină roşie, umedă.

Cadmann își ridicase deja arma antigrendeli când îi izbi timpanele zgomotul primei detunături. Chaka încă nu căzuse. Când trase, Aaron se lăsă într-un genunchi. Încărcătura puştii îi trecu pe deasupra capului. Își corectă tirul şi trase iarăşi.

Țintise în centrul masei corporale, care, în cazul lui Aaron Tragon, era acoperit de puşcă. Tânărul zbură înapoi, şocul electric azvârlindu-i brațele în lături şi răsfirându-i părul. Gura i se deschise într-un „O" larg când săgeata își descărcă încărcătura. Căzu în fund, la un metru distanță. Se scutură ca un câine mare, bolnav.

Degetele lui Cadmann potriveau o altă săgeată în gaura țevii când își dădu seama că avea nevoie de cinci secunde pentru reîncărcare. Puştile antigrendeli erau arme de susținere, utilizate ca parte a unui efort colectiv.

Peste cinci secunde avea să fie prea târziu.

Arma lui Chaka. Plonjă spre ea, dar Aaron era mai aproape. Tânărul țipă, se săltă în picioare și se aruncă, iar ambele perechi de mâini se strânseră pe armă în același timp.

Pentru o clipă smuciră de ea, cu fețele la numai câțiva centimetri distanță. Pe urmă Cadmann îi dădu drumul și își repezi pumnul drept, izbindu-l pe celălalt în falcă, exact sub ureche. Capul lui Aaron zvâcni spre ceafă și strânsoarea în care ținea arma slăbi, dar se retrase rotindu-și fulgerător piciorul drept, a cărui labă nimeri fața bărbatului. Acesta pierdu controlul asupra armei și se rostogoli pe spate, urlând când izbi pământul cu umărul. Cu umărul *vătămat*. Se ridică în picioare tremurând, în același timp cu Aaron.

Brațele tânărului erau curbate lejer, îndepărtate unul de altul cu distanța dintre umeri. Gata să despice, să dea cu pumnul, să înșface. Stătea cu umărul drept înainte și cu o treime din greutatea corpului sprijinită pe piciorul din față.

Cadmann se simți cuprins de tristețe, obosit și bătrân. Hristoase. Firește. Aaron învățase karate de la Toshiro. Fusese probabil cel mai bun dintre elevii lui, excelând în lupta corp la corp, așa cum excela la orice altceva. Și era probabil mai puternic decât el, mai rapid și mai odihnit. L-ar fi ucis cam în douăzeci de secunde.

Își duse mâna la teaca de la centură și își scoase cuțitul Gerber Australian Bowie. Douăzeci și cinci

de centimetri de oțel. Îl purta asupra lui de când fusese în Africa, un cadou de la unul dintre agenții sub acoperire pe care îi pierduse în Mozambic. Îl simți greu în mână.

– Haide, băiete. Să terminăm cu asta.

Aaron se uită la cuțit, la fața lui Cadmann, din nou la cuțit. Își lăsă mâinile să cadă.

– Nu... nu mă pot lupta cu tine.

– Aici n-ai prea multe de ales, șuieră bărbatul, și se apropie puțin, pe nesimțite. De ce-ai făcut asta, Aaron?

– Toți te-ar fi *ascultat* pe tine.

Își ridică antebrațele, cu încheieturile mâinilor alături. Băiatul se preda! Ce naiba trebuia să facă el?

– S-ar fi întors pe insulă. S-ar fi terminat totul.

– Ăsta nu-i un motiv să ucizi.

Dar, în străfundul minții, auzi o voce șoptind: *Poate pentru Aaron Tragon este.*

– Îngenunchează, spuse Cadmann.

Aaron se supuse. Buza de jos îi tremura. Pe obraz i se scurgea o singură lacrimă.

– Încrucișează-ți gleznele și așază-te pe ele.

Era o poziție satisfăcătoare, te împiedica să te ridici repede.

– Scoate-ți cureaua.

Mâinile tânărului se duseră la curea, o traseră afară din găici.

– Fă-i un laț la capăt și trece-ți încheieturile prin el. Strânge-l cu dinții.

Aaron o făcu, apoi, fără să i se ceară, înfăşură cureaua încă o dată. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Îşi ridică ochii spre Cadmann, cu expresia feţei îndulcită. La naiba, semăna prea mult cu băiatul pe care-l învăţase să înoate, pe care-l dusese în excursii.

Doamne. Cum de o luase totul razna atât de repede? Îşi mută cuţitul în mâna stângă şi se întinse să ridice puşca.

Palmele lui Aaron lipite de pământ. Trupul lui se întinse, se răsuci. Picioarele lui loviră ca un bici, nimerindu-l pe Cadmann în coaste. Cuţitul îi sări din mână. Aaron se apropie, izbind brusc cu piciorul. Bărbatul abia reuşi să-şi ridice mâinile la timp, primind lovitura în umăr şi în falcă. Durere. Întuneric şi gust de sânge în gură.

Colonelul şarjă ca un taur. Nu-i păsa de loviturile biciuitoare de picior, nici de mâinile legate ale lui Aaron căzând ca un topor peste gâtul lui îndoit. Îi întoarse loviturile, izbindu-l cu ambele mâini. Nu karate. Nu judo. Doar croşee scurte, devastatoare, nimerind trupul celuilalt, încercând să-l frângă în două, un-doi, un-doi, un-doi.

Îl înşfăcă de curea. Se învârti, se răsuci, îl azvârli ţinându-l de încheieturile legate. Efect de pârghie şi sincronizare perfecte. Aaron se roti prin aer, izbi cu putere pământul, se rostogoli ameţit şi mâinile lui...

Găsiră puşca lui Chaka. Îi sprijini patul în piept. Degetele descoperiră trăgaciul. Cadmann înlemni locului.

Suferinţa schimonosi faţa lui Aaron.

Un singur cuvânt chinuit:

– *Tată.*

Apoi un tunet.

38

ÎNAINTE DE FURTUNĂ

Dar răul este făurit și de aceea ce-ai gândit, / Nu doar de voia inimii.

THOMAS HOOD, *Visul doamnei*

Edgar și Trish erau singuri în centrul de comunicații. Fiindcă el alesese momentul acela s-o învețe cum să creeze modele matematice pentru aprecierea evoluției condițiilor meteorologice, auziră primii cuvintele sugrumate, înnebunite:

– Ajutor... Ajutor...

De neconfundat, vocea lui Aaron Tragon. Vocea unui om la limita puterilor.

Edgar era curios mai presus de orice. Se aplecă spre Trish.

– Aaron nu plecase împreună cu Cadmann și cu Micul Chaka?

– Din câte știu eu, răspunse ea, și străpunse butoanele virtuale cu un singur deget. Spune, Aaron. Te auzim.

– În Ţânţarul XII. Trec acum peste creastă. Doamne. Grendeli. Grendeli peste tot.

Edgar sări brusc în picioare.

– *Cum?*

Deschise circuitul de alarmă generală şi în întreaga tabără începură să sune claxoane.

Justin auzi alarma şi îi aruncă o privire Jessicăi, care îşi mijì ochii. Erau o succesiune de perechi de sunete electronice, nu unicul şi înfiorătorul ţipăt plângăreţ care indica o apariţie în câmpul vizual al paznicilor de la periferie. Însă era suficient ca să ţi se ridice părul pe ceafă.

Puştile antigrendeli, niciodată prea departe, erau înşfăcate de mâini înverşunate. Toată suflarea din Shangri-La se revărsă în piaţă. Ochi în alertă, capete răsucindu-se, voci înălţându-se alarmate.

Trish apăru în uşa barăcii centrului de comunicaţii şi cercetă mulţimea din ochi până când o descoperi pe Jessica. Se duse drept la prietena ei. Justin le văzu discutând. Când Jessica se răsuci, văzu că îi pierise sângele din obraji.

Justin îi trecu în grabă în revistă pe toţi cei prezenţi. Sylvia Weyland nu se vedea nicăieri. Îşi aminti că era sus, la mină, unde superviza activităţile.

Bâzâitul slab al Ţânţarului îşi făcu loc în zona conştientă a minţii sale. Înainte de a reuşi să-l înregistreze pe deplin, Jessica se întoarse spre el, făcu un pas şovăielnic, apoi încremeni. Capul i se aplecă

spre pământ. Şi-l ridică din nou. Din ochi îi şiroiau lacrimi.

Se întâlniră în mijlocul mulţimii şi ea îi căzu plângând în braţe.

Ţânţarul XII asoliză patru minute mai târziu. Patru duzini de nativi stelari îngrijoraţi înconjurară platforma, aşteptând tăcuţi în timp ce îşi făcea apariţia Aaron Tragon.

Era plin de nămol şi de vânătăi, şi sângera. Avea cămaşa sfâşiată aproape în întregime. Arăta ca un om cu desăvârşire rătăcit.

Justin ajunse primul lângă el.

– Povesteşte-mi, îi ceru.

Aaron îl privi.

– Am încercat. Am încercat, Justin.

El îl înşfăcă de umăr.

– Povesteşte-mi, fir-ar să fie!

Rotoarele autogirului îşi încetiniră mişcarea, apoi se opriră. Aaron se rezemă de cabină.

– Ne întorceam de-a lungul culmii doisprezece. Norii arătau urât şi voiam s-ajungem mai repede. Acolo e o stâncă deasupra fluviului. Chaka s-a oprit şi ne-a spus să ne uităm în jos. Doamne, făcu el, şi îşi şterse fruntea cutremurându-se. Grendelii se transformau. Sonomi. Clocoteau în fluviu. Era... era spectaculos. Atât de departe jos, încât am crezut că eram în siguranţă. Pe urmă pragul de stâncă a cedat sub greutatea noastră. Eu şi Cadmann am sărit înapoi la timp, însă el a căzut.

Se întrerupse şi, în timpul acelei pauze, Marele Chaka îşi făcu loc prin mulţime şi veni să se aşeze în faţa lui, uitându-se în sus la el cu o expresie pe care Justin o găsi indescifrabilă. Dădu să spună ceva, dar Marele Chaka îi puse mâna pe braţ, implorându-l să tacă.

– A alunecat pe jumătate din distanţă înainte de a se opri. S-a prins brusc de ceva. Era prea aproape de fluviu. Eu şi Cadmann ne-am dus după el. Din pământ ieşeau rădăcini. Ne-am folosit de ele. Acolo plouase. Malul era nesigur. Cadmann a ajuns la Chaka, l-a ajutat să urce. Au alunecat. Cadmann a oprit alunecarea şi eu m-am apropiat. Atunci ne-au văzut grendelii.

– Grendeli, făcu Marele Chaka.

Aaron dădu din cap cu un regret neţărmurit.

– Se agitau, au ieşit din apă. Şase, şapte, opt. Mici, dar un adevărat *potop*, odată ce şi-au dat seama că acolo era mâncare. Cadmann a ţipat la mine să mă-ntorc. Nu l-am luat în seamă şi am încercat s-ajung la ei. Nu aveai de ce să te-agăţi. Am omorât unul cu puşca antigrendeli. Cadmann a împuşcat doi cu a lui, şi apoi unul cu pistolul. Au ajuns mai întâi la Chaka...

Îşi îngropă faţa în mâini.

– Au ţipat. Au ţipat. Oh, Doamne, nu vreau să mai aud vreodată aşa ceva. Urlau înjurături şi împuşcau grendeli. Pentru fiecare grendel ucis apăreau alţi doi. Şi au alunecat amândoi în râu, pe urmă n-a

mai fost nimic, decât sânge. Nu știu cât timp am stat agățat acolo, uitându-mă la apă. Pe urmă m-am urcat înapoi. Eram amorțit.

Își ridică mâinile. Erau pline de tăieturi și însângerate.

– Am alunecat de câteva ori, dar am reușit să ajung jos, înapoi. Îmi... îmi sfâșiasem cămașa. Îmi pierdusem comcardul. Când am ajuns la Țânțar, s-a stricat vremea. Am cerut ajutor. Nu mai puteam gândi logic. Am zburat înapoi.

Întâlni ochii Jessicăi. Apoi pe ai lui Justin. Apoi pe ai Marelui Chaka. Jessica se apropie să-l ia în brațe.

Grupul era tăcut. Justin tremura.

Marele Chaka își înălță privirea spre cer. Era plin de nori negri, de furtună.

– Cât mai e până începe ploaia?

Aproape ca un răspuns, începură să cadă picături de apă.

El își lăsă capul să atârne.

– Când se termină, trebuie să mergem acolo, să vedem ce putem recupera din fiul meu.

Se uită din nou la Aaron. Ceva – nici furie, nici durere – i se furișă de-a lungul feței întunecate, apoi dispăru.

Durere. Durere de spate, durere de cap, o imensă sfâșiere, o suferință arzătoare care amenința să-i devoreze toate gândurile, toată viața. Era pur și simplu prea amplă, mai puternică decât orice altceva i

se mai întâmplase, pe toată durata existenței lui. Mai puternică decât toate durerile pe care le simțise vreodată, luate laolaltă.

Era frig. Era ud. În jurul lui era apă. Alături de el. Curgând peste el.

Micul Chaka se trezi.

Am spatele rupt? Era o întrebare firească, la care nu putea răspunde atunci. În întreg universul lui nu exista decât suferință. Asemenea întrebări puteau veni mai târziu – dacă avea să existe un mai târziu.

Nu reușea să-și focalizeze privirea. Nu vedea decât jocuri de umbre și lumini.

Ce trebuia să-și amintească? Ce se întâmplase?

Își aduse aminte...

Își aminti.

Aaron. Oh, Doamne. Aaron îl împușcase. Oare amintirea era corectă? Și, dacă era, de ce nu murise?

Se strădui să se miște. Ce se mișca? Își aduse aminte de o strălucire de lumină, de strădania de a-și îndrepta arma către țintă, de pușca lui Aaron înălțându-se.

Nu, acum gândurile i se derulau înapoi. De la ultimul lucru pe care și-l amintea către început.

Calm. Încearcă să-ți aduci aminte. Aaron îl împușcase. Și apoi? Apoi Cadmann trebuie să îl fi împușcat pe Aaron. Gândul ăsta îl liniști pe de-a-ntregul. El ar fi putut fi mort. Oare murise deja? Asta

era moartea? Pur şi simplu o afundare lentă în pământ? Însemna durere şi umezeală? Fusese împuşcat în cap, cu siguranţă. În momentul acela era mort, cu siguranţă.

Nu spera nicidecum că ar fi fost într-adevăr posibil să fie viu... nu-i aşa?

Dar ştia că fusese răzbunat. De fapt, dacă Aaron fusese ucis de Cadmann, iar el, Chaka, mai era în viaţă (şi începea să aibă bănuiala că, de fapt, ar fi fost cu putinţă), atunci avea o şansă să fie salvat. Colonelul avea să ardă în iad înainte de a permite ca unul dintre ai lui...

I se limpezi în sfârşit vederea.

Reuşi să-şi oprească scâncetul înainte de a-i scăpa printre buze, dar asta nu transforma lumea într-un loc mai bun.

Acolo, în apa din faţa lui, se afla Cadmann.

Arăta la fel ca întotdeauna, numai că faţa lui bronzată era palidă. Ochii lui albaştru-verzui se holbau la el, aproape ca şi cum ar fi fost gata să-i vorbească. Aproape. Gaura din gâtul lui spunea că n-avea să mai rostească niciodată vreun alt cuvânt. Chaka închise ochii şi îi strânse cu putere. Avu nevoie de toată forţa, dar trebuia să o facă. Nu avea de ales. Nu putea face faţă unui *asemenea fapt*. Era mai rău decât moartea.

Deschise ochii din nou, rugându-se să fi fost o halucinaţie. Ar fi fost cu putinţă, nu-i aşa? Totul avea să se schimbe când îşi redeschidea ochii, aşa cum se

schimbă lucrurile dintr-un vis când îți reîntorci privirea către ele după ce te-ai uitat în altă parte.

Însă Cadmann continua să plutească în același loc. Apa curgea peste ochii lui holbați. Buzele erau întredeschise, ca și cum ar fi fost surprins în mijlocul unui cuvânt. Încercând să vorbească, să mai spună încă o vorbă, doar încă una, înainte ca liniștea să cadă asupra lui pentru veșnicie.

Chaka plânse.

Întunecimea veni după el.

Nu știa cât timp fusese inconștient. Se trezi într-un coșmar. Simți *creatura* mișcându-se prin apă. Nu se putu convinge să deschidă ochii.

Era acolo, în apă, alături de el.

Un grendel. Simțea căldura care îi ieșea din trup, auzea zgomotul modulat al apei împroșcate. Părea mare cât o casă.

Recăpătarea cunoștinței însemna întoarcerea pe tărâmul durerii. Chaka tânjea după moarte. Aceea era trecerea. Trecerea către lumea cealaltă, o lume fără durere. O lume unde îl aștepta Cadmann, care îl privea de acolo. *Fii curajos, prietene. Nu te teme de întuneric...*

Auzea răsuflarea, apoi nici o răsuflare, doar o bolboroseală șuierătoare. Deschise ochii. Nici urmă de grendel.

Propria uimire îl surprinse, la început, chiar și pe el. Ce naiba se petrecea? Pe urmă văzu trompa.

De un albastru-Cadzie, abia dacă despica suprafaţa apei. Grendelul era o umbră sub suprafaţă. Cu atât de puţin sub suprafaţă. Urmărindu-l pe el.

Chiar şi în mijlocul unui coşmar, biologul din Micul Chaka era uluit. Era prima trompă de grendel pe care o vedea cineva pe continent. Apa era atât de puţin adâncă. Aşa că, de ce se obosea nemernica? Dumnezeu ştia că n-avea de ce să se *ascundă* de el. Şi atunci, ce naiba...?

O împroşcătură chiar alături de ea, şi între dinţii ei fâlfâi brusc ceva. Doamne. Un sonom. Capul ei se ivi puţin deasupra luciului şi Chaka văzu că picioarele sonomului erau mult prea bine conturate. Aproape că sosise *timpul*. Odată ce deveni conştient de asta, îşi dădu seama că apa era plină de asemenea creaturi. Zeci... sute de sonomi.

De ce nu-l mânca, pur şi simplu? Îl păstra pentru progeniturile ei? Era o căţea bătrână, prea bine căptuşită cu grăsime, care dorea o trataţie specială pentru scump...

O durere neaşteptată îi arse piciorul drept. Întinzându-şi gâtul cu un rest de putere, văzu ieşind din apă capul unei forme negre, cu gheare, şi o privi răsucindu-se în timp ce îi asalta coapsa cu sălbăticie.

Crezuse că nu-i mai rămăsese nici un strop de teamă. Se înşelase.

Încercă să ţipe. Ideea de a fi devorat de o hoardă de pui era, cumva, infinit mai înspăimântătoare

decât colții unui singur grendel. Această... *ciugulire* ar fi durat mult și bine.

Strigătul lui sună ca plânsetul unei păpuși.

Apa zvâcni și jumătate de sonom ajunse pe neașteptate în aer, în gura grendelului, mușcată – și scuipată.

Se uită la el încă o dată. Ce naiba era?

Trei ciudățenii. Una moartă, una fugită, una pe moarte.

Ciudățenia care cruțase viața bătrânei grendel... ce răsplată aștepta sau accepta Cea Puternică? Cea care ar fi trebuit s-o învețe cum să dea formă vrăjii care ar fi ținut universul prizonier, cum să-l înrobească pe Zeu și pe fiicele lui... aceea zăcea moartă în apă, cu sângele vieții răspândindu-i-se în lac, ca o invitație pentru fiicele bătrânei grendel.

Ciudățenia care o ucisese pe Cea Puternică, *aceea* era Cea Puternică acum. Dacă bătrâna grendel ar fi ajuns la ea când fugea... ce-ar fi făcut? Și-ar fi revărsat furia asupra ciudățeniei care îi zădărnicise toate ambițiile? Sau ar fi silit-o s-o slujească, s-o învețe? N-avea importanță. N-avea cum să ajungă la ea.

A treia zăcea neajutorată, rănită. Copiii ei aveau să o mănânce în câteva minute. Trebuia să ia o hotărâre, și încă repede.

Își ridică privirea spre cerul care se întuneca. Simți stropii mari împroșcând-o când se loveau de

ea. Lumea se îneca. Vântul Morții avea să ia în stăpânire ținutul și nu mai era timp.

Se întoarse cu spatele către om. Își azvârli coada și îl agăță cu grijă de stratul exterior de piele, pielea desprinsă, pe jumătate lepădată, care părea să le placă tuturor ciudățeniilor. Iar aceasta se zvârcoli și se împotrivi, iar ea se gândi, pentru o clipă: *Ce e de făcut?*

Da. Acum știa.

Se scufundă sub apă, trăgând ciudățenia după ea.

Rachel Moskowitz nu se întoarse când intră soțul ei în sala principală de mese și o cuprinse cu brațul de mijloc. Nici unul dintre primi nu vorbea. Noutățile de pe continent, vestea despre cumplita moarte neașteptată, fuseseră o lovitură puternică pentru toți.

Iar acum asta: *Geographic* le reda, pe ecranul comun, imaginea furtunii coborâte asupra taberei Shangri-La. Camelotul fusese biciuit de ploi aproape o săptămână, însă aceea nu era decât zona periferică a furtunii care avea să traverseze Shangri-La.

– Cum a primit vestea? întrebă Rachel. Ce face Mary Ann?

– I-a spus chiar Mickey, șopti el, apăsându-și buzele pe urechea ei.

Rachel dădu din cap.

– Probabil c-așa a fost cel mai bine.

– Mickey zice că ea e bine. Bine și atât. Vrea să-și aibă toți copiii alături.

– Ruth, murmură Rachel. Doamne. Trebuie să luăm legătura cu Ruth.

Zack se crispă ușor. Ruth îi trădase. Dar... dar era singurul lor copil și venise timpul să dea uitării astfel de lucruri.

– O să stabilim contactul. Cel mai important lucru e *Robor*, care se află în siguranță la mină. Putem fi siguri. Cadmann s-a asigurat.

Păstrară o clipă tăcerea, uitându-se la vârtejul colorat care reprezenta mase colosale de aer cald și rece înfruntându-se deasupra continentului.

Ruth clătină încet din cap.

– Cadmann. Cumva... am crezut întotdeauna că era nemuritor.

– El n-a crezut niciodată. E o greșeală pe care n-a făcut-o nicicând.

39

ALBINELE

Să se facă dreptate, chiar dacă vine sfârşitul lumii!

ÎMPĂRATUL FERDINAND I

Micul Chaka se trezi din visul în care se înecase vomitând apă. Senzaţiile lui se reduceau la confuzie şi la durere, şi la certitudinea nemiloasă că trecuse dincolo de agonie, ajungând în moarte, şi apoi dincolo de moarte, în iad.

După ce scăpă de greaţă, se rostogoli pe-o parte, fără să deschidă ochii. Nu-şi putea trezi dorinţa de a privi împrejurimile. Sub el era o stâncă, nu mâlul şi aluviunile din albia fluviului. Din depărtare se auzea apa picurând în apă. Mai de departe venea un alt sunet, o vibraţie neîntreruptă, ca o bătaie de tobă.

Deschise ochii. Nu era nimic de văzut. Nu era sigur că-i deschisese.

Dar se mișcase, își putea mișca piciorul și brațul stâng. Își impuse, foarte ferm, să *nu*-și întindă mâna ca să-și atingă capul. Își trase sub el cotul, apoi genunchiul, apoi celălalt genunchi, pe care îl simțea flasc și amorțit. Alunecă și aproape căzu în apă, peste marginea unui prag de stâncă.

Iar apă? Unde naiba se afla? Mâna stângă atinse ceva rece, solzos. Îl pipăi și știu imediat ce era. Un sonom mort. Îi simțea solzii, aripioarele acum transformate pe de-a-ntregul în picioare. Dinții. Țepii mărunți, în devenire, de pe coadă. Ceva mușcase din el, avea carnea sfâșiată și...

Ceva.

Se opri, nemișcat, și ascultă din nou. Departe, în apă. Ceva se mișca. Se auzea un sunet. Nu al apei picurând de pe stânci. Nici bătăile inimii lui, nici tunetul propriei respirații.

Grendelul. Animalul care îl adusese acolo, nevătămat. Care îi lăsase un sonom mort.

Mâncare?

Ce naiba?

Era atât de slăbit. Atât de slăbit. Era imposibil, dar întunericul se învârtea. Nu putea să gândească, nu putea să se miște. În beznă apărură lumini și apoi leșină, întrebându-se abia în ultima clipă dacă avea să se mai trezească vreodată.

Cerul se deschise, revărsându-și ploaia și fulgerele de parcă le-ar fi păstrat încă din primele zile ale

existenței Avalonului. Pe Camelot, valurile izbiră deja inundatul Surferi, dărâmându-l, lovind în stâlpi până îi transformară în așchii și schimbând însăși forma terenului.

Furtuna traversă continentul ca un monstru amiboid ostil. Izbi Shangri-La ca o bombă. Secunzii acoperiră cu prelate clădirile neterminate care reprezentau jumătate din tabără, ferind hrana neambalată de sălbăticia ploii torențiale. Apoi intrară în adăposturi, se ghemuiră unii lângă alții și ascultară răpăitul. Se gândiră la râurile umflate. Grendelii aveau să iasă în noaptea aceea, dar pe o asemenea ploaie nu se simțea nici un miros. Așa că erau în siguranță.

Dar tăceau. Jalea lor se infiltrase în înseși rădăcinile coloniei. Nu mai trecuseră niciodată prin clipe atât de întunecate.

Aaron stătea lângă șemineul din sala principală, cu brațele lui lungi înfășurate în jurul genunchilor. Privea ploaia de afară și vorbea foarte puțin, ca și cum cuvintele i-ar fi depreciat cumva nefericirea. Avea ochii înroșiți.

Ploaia îi bombarda deja de douăzeci și patru de ore, cu sălbăticia unei grindine cu bile de rulment.

Ceilalți veneau și plecau, dar el rămânea în același loc. Jessica îi stătea de obicei alături. Simțea nevoia să-l atingă în aceeași măsură în care o simțea și el, dar trecură câteva ore înainte să accepte un gest de mângâiere. Când își rezemă într-un târziu capul

mare de pieptul ei, și o luă în brațe și adormi în cele din urmă, Jessica își simți în sfârșit propria durere. Se întrebă, deprimată, cum avea fie când va simți din plin impactul celor petrecute. Pentru că în clipa aceea era ploaia, și paza împotriva grendelilor din ploaie. Îl lăsă pe Aaron adormit și se uită pe fereastră, către sala de mese. Știa că Justin era acolo și nevoia de a vorbi cu el era mai puternică decât ar fi putut spune.

Tresări când simți atingerea unei mâini pe umăr, dar nu era decât Trish.

– Du-te, îi zise ea, cu voce scăzută. Rămân eu aici de veghe.

Jessica îi mulțumi prietenei sale cu o înclinare a capului și o îmbrățișă. Oare Trish îi *era* prietenă? Doamne, ce idee. Ce *era* totul, ce naiba însemna totul? Toshiro mort. Joe și Linda morți. Stu mort. Iar acum Chaka și tatăl ei morți. De ce? Pentru că Aaron voise să...

Nu. Nu-și putea permite să se poticnească. Aaron i-ar fi salvat, dacă ar fi putut. Lui îi părea mai rău decât oricui pentru cele întâmplate. Și-ar fi dat viața să-l salveze pe Cadmann, sau pe Chaka. Nu spusese chiar el? Nu știa chiar ea?

Atunci de ce își dorea să moară?

Își acoperi capul și ieși în furtună.

În aval de tabără, grendelii castori intraseră în panică. Fluviul se umflase, dublându-și debitul, și îi

lovea ca un ciocan, se năpustea asupra cuiburilor şi a barajelor lor cu o sălbăticie pe care nu o mai întâlniseră niciodată... dar pe care ceva din adâncul lor o recunoştea.

Ceva de dincolo de raţiunea lor neclară.

Acum a sosit timpul... acum a sosit timpul...

Aşa că se străduiră să repare şi eşuară. Şi, când cedară barajele, apa îi luă pe câţiva şi îi izbi de stânci. Alţii ieşiră orbeşte din lacurile care se umflaseră cu atâta furie, din lacurile zbuciumate de furtună, căutând să se ferească din calea trunchiurilor de copaci şi a bucăţilor zimţate de grohotiş care îi doborâseră. Bucăţi din barajele verilor lor, aflaţi departe, în nord, bucăţi din propriile lor baraje. Se luptară orbeşte, dar era în zadar. Pe măsură ce se înteţea ploaia, pe măsură ce, în timpul nopţii şi în ziua următoare, furtuna deveni tot mai puternică, apa mătură şi lucrările la care trudiseră ei şi strămoşii lor vreme de decenii.

Jessica îl găsi pe Justin în sala de mese, uitându-se pe fereastră. Katya era alături de el. Jessica simţi o împunsătură, dar nu era nimic de făcut. Ea alesese, cu mult timp în urmă.

Katya îl trase pe Justin de braţ când o văzu intrând. El se ridică şi îi sărută mâna, apoi traversă încăperea către Jessica, pe care o îmbrăţişă.

Doamne, era bine. Îmbrăţişarea era ca o hrană fizică. Nu-şi dorea decât să rămână în braţele lui,

să-şi simtă inima bătând lângă a ei, să simtă că viaţa ei nu se dezmembra cu desăvârşire, că lacrimile care îi şiroiau pe faţă aveau să se oprească într-o bună zi. Că în întreaga lume exista suficientă dragoste pentru ca totul să fie bine.

– Ai vorbit cu Mary Ann? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Nu pot. Nu încă. Am vorbit cu Mickey – el e cel care i-a dat vestea. Nu pot vorbi cu ea prin holo, Justin. Nu pot.

El dădu din cap a înţelegere.

– Ştiu. A fost groaznic când i-am spus Sylviei. Iisuse.

– Cum suportă?

– Bine. Sunt ocupaţi acolo sus la mină. Sunt o mie de lucruri de făcut ca să-l menţină pe *Robor* ancorat şi la adăpost. E în siguranţă – tata a avut grijă să fie aşa. Ar fi în siguranţă chiar şi în timpul unei furtuni mai puternice. Dar asta o ţine ocupată, şi cred că e o idee bună.

Ea dădu din cap şi se îndepărtă de Justin. Simţi aromă de cafea.

– Miroase frumos, zise.

– Unde-mi sunt manierele?

Doamne, cum reuşea el să reziste atât de bine? Ştia cât de apropiat fusese de Cadmann. Într-un anumit mod, unul teribil, îi fusese mai apropiat decât ea.

Inima i se frânse iarăşi. Carlos îi aduse o cană cu cafea, i-o îndesă în mâini.

– Mamele voastre sunt, amândouă, foarte puternice. Altminteri n-ar fi supraviețuit în locul ăsta. Nici unul dintre noi n-ar fi putut. Cei slabi n-au plecat în călătorie. Cei nesiguri pe puterea lor și-au căutat refugiu în instabilitatea hibernării.

Jessica se holbă la el.

– Carlos? Ce-nseamnă *asta?*

El ridică din umeri.

– Să spunem că, după părerea mea, instabilitatea a fost o evadare convenabilă pentru cei care n-au putut, pur și simplu, să facă față. Doar muncă în grădină. Creșterea copiilor.

– Sculptura?

– Avem cu toții micile noastre refugii, răspunse el, zâmbind.

Tăcură, ascultând răpăitul ploii pe pereți și pe plafon. Bătăi de tobă neîntrerupte, aritmice. După cum îi anunțase *Geographic*, primul val de ploi avea să de domolească în dimineața următoare. Apoi venea acalmia, urmată de mai multe ploi, în valuri, pentru cel puțin o săptămână. Și, după săptămâna aceea, un alt front de furtună, și încă unul. Puteau aștepta să treacă. De aceea se aflau acolo.

– Când se limpezește cerul, spuse Carlos, iau un Țânțar și mă duc sus în munți, la coordonatele pe care ni le-a dat Aaron. Cred c-o să găsesc oasele tatălui tău.

Sorbi din cafea. Avea în ochi ceva pe care ea nu-l putea descifra cu adevărat.

– Comcardul lui emitea încă. O să-i găsesc oasele. Cred că-i datorez tatălui tău măcar atât.

Pe urmă închise ochii, bău şi nu mai scoase nici un alt cuvânt tot restul nopţii.

Torentul nemilos sfărâmă barajul castorilor, transformându-l în aşchii, şi fluviile se umflară, îşi schimbară cursul, inundară câmpiile. Apele fulgerător revărsate şi trombele de ploaie urlau, se învârtejeau, sfâşiau cerul cu şi mai multă cruzime, îi vărsau sângele. Apa vui de-a lungul câmpiei şi se afundă în stupi, în stupii pe care nativii stelari îi văzuseră, dar nu îi înţeleseseră. În sudul continentului erau mii. Fiecare adăpostea zeci de mii de albine.

Se stârni haosul şi ele reacţionară îngrămădindu-se, apoi roind în sus şi dând să iasă. Apa le izbi, trimiţându-le înapoi. Îşi dărâmară pereţii tunelelor, izolându-se, apoi se retraseră în cele mai adânci galerii.

Şi aşteptară.

Trecuseră deja luni de zile de când îşi hrăneau embrionii selectaţi cu o varietate specială de „lăptişor de matcă", pregătit din *viteză* îmbogăţită. Acum începeau să se vadă rezultatele, şi primele regine tinere agitau apa cu aripile lor motoare.

Edgar îşi acoperi capul, ferindu-l de ploaie, ieşi în noroiul până la glezne şi traversă tabăra împroşcându-l

la fiecare pas. Ploaia puternică estompa luminile îndepărtate ale sălii de mese.

Întrezări o siluetă măruntă, ghemuită sub șuvoaie, rezemându-se de peretele unui dormitor. Se îndreptă într-acolo, fără să știe pe de-a-ntregul de ce.

Era Ruth și, când îl văzu venind, alergă în direcția opusă, lipăind prin apă. Era aproape imposibil, dar ar fi putut jura că auzise prin ploaie un sunet, un țipăt firav de animal deznădăjduit.

O ajunse din urmă, încântat de proaspăt dobândita lui vigoare – era al naibii de greu să înaintezi printr-un noroi atât de dens.

O înșfăcă de umăr și o răsuci. Șuvițele de păr ude de ploaie îi brăzdau fața. Privea cu ochi mari, holbați. Nu păru să-l recunoască. O conduse într-una dintre magazii.

Tremura. Dinții îi clănțăneau întruna și Edgar ajunse să-și spună că ea ar fi putut ronțăi un camel.

– Ce-i cu tine? o întrebă.

Ruth se uita la el, prin el. Și tăcea.

Se opri din tremurat. Pielea ei i se părea foarte delicată. Aproape ca de porțelan. Aproape translucidă. Părea atât de inocentă. De rătăcită.

– O să-ți găsești moartea, îi spuse.

– Nu-mi pasă, răspunse Ruth. Pur și simplu... nu-mi pasă.

Părea atât de pierdută, de neajutorată.

O așeză pe un butoi, îi dădu gluga jos de pe cap.

– Nu știu ce caut aici, zise ea.

Edgar dădu să-i vorbească, apoi înțelese cât de greu îi fusese ei să rostească până și atât, și păstră tăcerea.

– Am venit pentru Aaron. Am crezut că poate ăsta era un mod de a fi... cu el, vorbi, apoi își ascunse fața în mâini. Ce fac? De ce sunt aici?

Aaron nu o voia pe Ruth. Nici pe altcineva. El nu voia decât continentul acela.

– N-ai făcut altceva, spuse într-un târziu Edgar, surprins să audă cuvintele desprinzându-i-se de pe buze, decât să-ți urmezi inima. Trebuia să încerci.

Ea își ridică privirea spre el și și-o focaliză asupra lui, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Apoi își coborî fața în mâini și începu să suspine. În cele din urmă, după mult timp, își trase un butoi lângă al ei și o cuprinse cu brațul. Ea îl lăsă.

După o vreme își sprijini capul de umărul lui și plânse, iar el ascultă ploaia pentru multă, multă vreme.

După două zile, ploaia se opri. Apele începură să se retragă și câmpia prinse să se usuce. Pământul absorbi apa și, în cele din urmă, razele soarelui îl atinseră din nou. Cerul era încă împodobit cu nori întunecați.

Pământul se cutremură. Și începu să se sfărâme. Și de sub glie ieșiră, târâș, mai întâi una, apoi zece, apoi o sută, apoi un milion de albine.

Zeci de milioane. Roind. Flămânde.
Sosise Vântul Morții.

În a doua zi de după încetarea ploii, Carlos era în Ţânţarul II, iar Evan Castaneda în Ţânţarul IV. Se înălţară deasupra lanţului de munţi, plutind ca insectele pe o pală de vânt. Justin se ghemui lângă el.

– Te simţi bine, *amigo*? i se adresă Carlos.

Întrebarea era una dintre acele absurdităţi existenţiale pe care sunt obligaţi prietenii să şi le spună reciproc. Justin îl privi deprimat.

Şi nu-i răspunse direct.

– Uită-te la barajul grendelilor, zise el în schimb, arătând în jos şi către est. Complet distrus. Sunt destul de inofensivi în marea majoritate a timpului, presupun – dar cine ştie ce fac în cazul unui asemenea dezastru?

– Mmm.

Carlos viră. O parte din el nu voia să ducă la bun sfârşit misiunea stabilită, ar fi făcut orice altceva în loc să descopere ceea ce se aşteptau să găsească.

– Ce face Jessica? întrebă.

Vorbea cu voce mai scăzută. Mult mai scăzută. Justin abia reuşi să i-o audă din cauza zgomotului motoarelor.

– Ea a ales. Crede că e de mai mult folos în tabără.

Mai era ceva nerostit, firește: *Are grijă de Aaron.*

Acolo sus lui i se întâmplase cu siguranţă *ceva*. În dâncul lui se schimbase ceva. Fusese dezgolit.

Sfâșiat. Vătămat. *Ceva.* Lui Justin nu-i venea să creadă întru totul povestea lui despre cele întâmplate. Ceva nu se potrivea. Intrase în panică și îi abandonase pe Cadmann și pe Chaka? Ce ascundea?

Sau poate văzuse pur și simplu moartea, atât de puternică, de violentă. Justin își aminti cum îl văzuse pe Stu murind în zăpadă. Ferecase imaginea într-un locșor ferit, de unde să nu-l atingă durerea. De unde să nu o simtă. Așa nu era nevoit să se gândească la grătarul pe care frigeau carne la Stu acasă, la jocurile de pocher, la întrecerile de zbor cu Țânțarii, împreună cu un prieten și cu un frate. Era prea dureros să-și amintească asemenea lucruri.

Și poate tocmai asta îl ucidea pe Aaron. Nimeni nu poate fi la înălțimea propriei imagini despre sine. Poate el tocmai primise o doză de realitate.

Justin își apăsă palmele pe ochi. *Tată. Cadmann. Doamne, o să-ți simt lipsa.*

Erau la vreo douăzeci de minute distanță de coordonatele destinației când începu coșmarul.

Vântul se schimbase. Carlos se uită pe geamul principal și văzu un nor imens, întunecat, tălăzuind în fața lor.

– Hei, Justin. Ai idee ce-i asta? De unde Dumnezeu poate veni un nor de praf de asemenea dimensiuni, după o asemenea ploaie?

Întrebarea abia i se desprinsese de buze când stația radio prinse glas, cu o răbufnire de paraziți. Evan. Cu voce încordată de spaimă.

– *Nu e un nor de praf.* Ajutor, ajutor...

Justin văzu marginea norului atingând Ţânţarul IV. Deasupra autogirului apăru o scânteiere; aparatul se clătină. Paletele rotorului scoteau scântei, ca nişte mici străfulgerări lucitoare în fum... şi, în clipa aceea, Justin ştiu pe cine înfruntau.

– Scoate-ne dracului de aici! ţipă la Carlos. Sunt *albine!*

Mâinile bărbatului erau fulgere pe comenzi. Ţânţarul se înclină puternic, îndepărtându-se de roiul care venea spre ei.

– Albine în paletele rotorului. Explodează. Pocnitori zburătoare minuscule, duşmănoase...

Moartea se apropia. Aproape ajunsese.

Jessica şi Aaron traversară piaţa principală din Shangri-La. Toate clădirile ţinuseră piept atacului stihiilor. Când îndepărtau prelatele, grinzile noi ieşeau la lumină nedeformate şi uscate. Era nevoie de reparaţii, dar se puteau termina în timpul săptămânii. Se îndreptară spre ţarcul cailor, aflat alături de al camelilor la marginea taberei, lângă gardul dublu, electrificat.

Camelii aveau pete şi dungi de noroi; de fapt se rostogoleau fericiţi prin nămol. Jessica lăsă imaginea să-i atingă dezolant inima. Era moarte, dar existau şi miracole într-o lume care putea da naştere unor făpturi atât de frumoase.

În jurul lor se adunase un grup numeros, dornic să asculte discursul promis de Aaron. Carey Lou privea cu gura căscată, plin de veneraţie. Micuţa Heather McKennie era lângă el, ţinându-l de braţ. Trish şi Edgar se aflau în mulţime, dar observă că nu mai păreau legaţi unul de altul, cum fuseseră cu numai o săptămână în urmă. El se ţinea de mână cu Ruth. În ultimele câteva zile petrecuseră foarte mult timp împreună. Între ei nu se simţea ardoarea relaţiei sexuale, erau doar atingeri uşoare şi numeroase discuţii cu voce scăzută.

Se ţineau pur şi simplu de mână. Aproape cu nevinovăţie. O fată gravidă şi un bărbat tânăr, de curând conştient de foamea cărnii. Şi cei doi se legaseră prin... inocenţă. Nu exista nici un alt cuvânt potrivit. Aaron încercase să-l despartă de Trish şi nu mersese... Ea înfăptuise un soi de miracol cu Edgar, salvându-l după moartea lui Toshiro... însă apoi nu dorise să-l păstreze pentru ea. Dar părea să-l fi infectat cu microbul Pygmalion.

Jessica era derutată. Deloc geloasă, şi nu ştia pe de-a-ntregul de ce. Avea parte de tot sexul pe care şi-l dorea. De ce naiba ar fi râvnit... să se ţină de mână cu *Edgar?*

– Trebuie să reconstruim, spuse Aaron.

Razele arzătoare ale soarelui coborau printre nori, de parcă s-ar fi străduit să compenseze cascada de ploaie. Îi minţeau: *Geographic* anunţase o altă furtună peste o zi sau două.

– Am plătit un preț prea mare. Trebuie să revendicăm acest continent pentru noi.

Vocea lui tremura. Jessica nu-l mai văzuse niciodată așa, atât de sincer, dezvăluindu-și astfel sentimentele. Era un nou Aaron. Tatăl ei murise și în golul rămas păşise un nou lider.

Studie fețele mulțimii. Rude. Prieteni. Iubiți. Stând pe străzile pline de noroi, evaluând tot ce aveau de făcut înainte ca tabăra să revină la viață.

Dar, la urma urmelor, acolo se afla Aaron, cel care îi condusese pe drumul către continent. Cel care își riscase zadarnic viața, încercând să salveze un bărbat la care ținea mai mult decât la oricare altul.

O citea pe fețele lor. Tragedia petrecută avea să unească în sfârșit întreaga colonie.

La marginea taberei, câinii lătrau neliniștiți. Jessica își încordă privirea, uitându-se dincolo de mulțime, și văzu... Imposibilul.

Chiar dincolo de gardul dublu, electrificat, prin noroi se târa o siluetă în formă de torpilă. Încet. Treptat. Sondând terenul.

Întreaga tabără se cufundă într-o tăcere deplină. Jessica zări cu coada ochiului fața lui Aaron, și era *cadaverică*. Indiferent ce intenționase să spună, cuvintele i se stinseseră pur și simplu pe buze.

Un grendel. Un grendel *uriaș*. Se apropia încet. Și... târa ceva.

Coada lui țepoasă era agățată, fără nici un dubiu, de un crac al pantalonului... unui bărbat. Al unui

bărbat negru. Pușca lui Trish coborî de pe umăr, dar Marele Chaka Mubutu, care stătea alături de ea, o opri:

– Nu.

– Oh, Doamne, zise cineva. E Micul Chaka.

Micul Chaka???

– E viu, rosti Marele Chaka.

Jessica încremeni locului, incapabilă să se miște. *Cum...?*

Se uită în sus la Aaron, și îi văzu ochii larg deschiși. Prea larg, și avu impresia că se prăvălea în adâncul lor.

Aaron îl văzuse pe Micul Chaka murind! În văzuse sfâșiat în bucăți de... de grendeli. Lumea ei se învârti și privirea i se lipi din nou de silueta enormă care se oprise chiar lângă inelul exterior de clădiri și scotea unui soi de gângurit.

Oh, Doamne. Încerca să le vorbească.

– *De ce naiba n-ai...?*

Era vocea lui Edgar. O plesnitură. Jessica auzi un foc de armă, destul de sonor ca să-i ia auzul, răsunându-i exact lângă ureche. Noroi împroșcat la vreo doi metri în fața ei.

Grendelul își lăsă capul pe-o parte. Îi urmărea din priviri.

Mâna lui Edgar era pe țeava armei. Aaron smucea de ea. Era atât de șocat încât nu-și putea struni forța, nu putea trage arma din mâinile celuilalt pentru o secundă critică.

– L-a ucis pe Cadmann! făcu el, răsuflând greu, zgomotos. L-a ucis pe Cadmann. Lasă-mă...

Marele Chaka i se adresă cu voce scăzută.

– Parcă spuneai că erau o grămadă de grendeli mici. Că sonomii care *se transformau* l-au ucis. Ca și pe băiatul meu.

Aaron nu răspunse. Trish îl privi cu ochii reci ai unui ucigaș. Întregul grup avea arme, și armele erau îndreptate spre el.

– Jessica, șopti el. Nu e ceea ce pare.

Și, în clipa aceea, ea știu. Nu-și putea convinge acea parte care *știa* să-i vorbească părții care *acționa*. Nu putea. Dar înțelese totul într-o clipă, simți blindajele retrăgându-se, se uită în miezul ființei sale, și se simți prăbușindu-se în abis, apoi îl sigilă iarăși, clătinându-se. Își auzi propria voce tremurând, auzi minciuna în timp ce și-o rostea sieși.

– Bineînțeles. Nu știu ce cred ei...

Marele Chaka făcu un pas înainte. Grendelul își scutură coada, desprinzând-o de piciorul Micului Chaka, apoi se retrase cu câțiva metri.

– Doamne, se minună cineva. E inteligent.

– L-a adus înapoi pe Chaka.

Marele Chaka tastă un cod pe comcardul său și curentul electric din gard se întrerupse. Deschise poarta. Mulțimea înaintă, iar grendelul se retrase. Se îndepărtă cu vreo patru metri și îi privi cu atenție.

– Nimeni nu se atinge de animalul ăsta, NIMENI, strigă Marele Chaka.

Jessica nu-l mai auzise niciodată nici măcar ridicând vocea. Ea stătea cu Aaron. Mâna lui Edgar era pe pușcă. Trish reușise cumva să ajungă în spatele lui Aaron. Îl ținea de celălalt braț. Strâns.

El era împietrit. Limba îi ieșise din gură, rozalie, umezindu-i buzele. Părul îi atârna unsuros pe umeri. Îi dispăruse orice urmă de viață de pe chip.

– Nu, spuse încet Trish, și îl privi drept în ochi. Dacă ridici pușca aia, jur pe Dumnezeu că te ucid. Sau te omoară Edgar.

Aaron se uită spre Jessica, așteptându-i sprijinul. Ea era amorțită. Totul se întâmpla prea al naibii de repede. Avea impresia că pe pieptul ei asolizase un Țânțar.

– Băiatul meu...?

Marele Chaka plângea.

– Băiatul meu.

Bărbatul mărunțel strânse în brațe trupul fiului său. Rămaseră așa vreme îndelungată. Peste întreaga lume coborâse un soi de liniște, ceva care pătrundea în adânc, și Jessica nu se putea convinge să se miște.

Sub îndrumarea Marelui Chaka, trei bărbați din mulțime îl ridicară pe Micul Chaka și îl duseră în tabără. Închiseră poarta în urma lor. Grendelul îi privea de afară. Ochii Marelui Chaka erau în flăcări. Venea spre ei, oprindu-se după fiecare pas, ezitând. Jessica înțelese apoi că se străduia să nu alerge, de parcă de Aaron Tragon l-ar fi legat ceva care îl

trăgea din ce în ce mai repede, ca pe un om care își pierduse controlul.

Șoptea ceva. Când ajunse destul de aproape, Jessica îl auzi.

– A fost împușcat, repeta Chaka iarăși și iarăși. A fost împușcat.

– V-am... v-am povestit, zise Aaron, căutându-și cuvintele, căutând ceva cu care să umple golul tăcerii care se căscase brusc în jurul lui. Am încercat să-i ajut. Am tras în grendeli...

Avea salivă pe bărbie.

– Ai avut o armă *antigrendeli!* strigă Chaka. Fiul meu a fost lovit de un glonț!

– Am... am...

– Vrei să știi ce-a spus băiatul meu?

Aaron clătină din cap cu indiferență. Mintea Jessicăi se umplu de un bâzâit masiv.

– A zis: „Aaron ne-a împușcat." Asta a zis.

Cuțitul lui Trish ajunse brusc la gâtul lui Aaron, fără nici un avertisment.

– *Ticălos* inimaginabil, șuieră ea.

Centrul lumii Jessicăi se năruia. Aaron se prăbușea în fața ei. Ea nu știa ce face. Trish smulse pușca din mâinile lui. Mâini fără vlagă.

Trish într-o parte, Edgar în cealaltă. Aaron prea șocat să se împotrivească, încă holbându-se la grendel de parcă s-ar fi văzut în fața Judecății de Apoi.

– O să fii judecat, spuse Marele Chaka. Și fiul meu o să depună mărturie împotriva ta.

Aaron se strădui să găsească un răspuns, dar, înainte de a-i putea da glas, îi întrerupse un țipăt:

– *Albine!*

40

MOARTE

> Indiferent care dintre părți s-ar numi
> pe sine însăși victorioasă, într-un război
> nu există învingători, ci numai învinși.
>
> NEVILLE CHAMBERLAIN

Toate se petreceau, din nou, dintr-odată. Le adusese ciudățeniilor un dar și ele îl acceptaseră.

Se întrebase dacă avea să fie provocată de cea mai puternică dintre ele; se întrebase *cum*. Nici măcar constructorii de baraje nu cooperau precum ciudățeniile, și nici un grendel nu era atât de fragil. Dar cea mai puternică dintre ele, ucigașa, era captivă și condusă în altă parte.

Iar acum se adunaseră în jurul ei, la o distanță respectuoasă, scoțând sunetele pe care le scoteau de obicei. Cea rănită îi vorbise și ei astfel. Era modul lor de a-și trimite gândurile de la o minte la alta.

Bătrâna grendel știa că nu-i stătea în putere. Trebuia să găsească o altă cale.

Iar acum se înălța un alt sunet. Pentru o clipă, îl luă drept zgomotul zburătoarelor lor. Pe urmă... dorința inimii ei îi fu din nou răpită.

Regretele nu o opriră nici măcar pentru o secundă. Însemnase locul sursei de apă a cuibului încă de când o zărise și îi simțise mirosul. Era o construcție înaltă, într-un punct central al rețelei de străzi. Se puse în mișcare înainte ca vreuna dintre ciudățenii să fi remarcat sunetul Vântului Morții. Cu *viteza* pătrunzându-i cu furie în sânge, își croi drum printre ciudățenii, măturând câte una din cale, dar nerănindu-le. Alergă drept spre turn și își ridică laba.

Apa era acoperită cu ceva țeapăn.

Vântul Morții era o negură pe jumătate din cer. Bătrâna grendel n-ar fi confundat-*o* niciodată cu norii de furtună. Un lujer negru se întindea spre pământ, către bârlogul animalelor năucitoare.

Sparse acoperitoarea trecând prin ea și intră în cisterna din Shangri-La. Se instală înăuntru, își înălță trompa și lăsă fierbințeala și *viteza* să i se prelingă din sânge. Apa zumzăia, scăldând-o în sunetul Vântului Morții.

Carlos roti Țânțarul II, descrise un cerc luând în calcul direcția vântului și a masei de albine, și se întoarse spre sud. Vântul bătea din nord-vest. Dacă

nu se îndreptau cumva într-o direcție anume, albinele aveau să fie purtate de vânt. Așa că avea sens să-și închipuie că le interesau munții, care erau în nord. Se îndepărtau de câmpie, de inundații. Perfect. Justin închisese etanș capota. Câteva albine se striviră de ea, dar nu erau în *viteză*. Nu intraseră în alertă. Nu puteau acoperi în *viteză* distanța care le despărțea de un loc sigur pentru reginele lor. Puteau conta pe câteva ore fără ploaie. Ritmul acelei planete afurisite trebuia imprimat în trup, tot atât de profund ca respirația.

Văzu Țânțarul IV ieșind din nor pentru o clipă.

– Evan o să scape! exclamă Justin. E...

Apoi norul se închise în jurul autogirului cu numărul patru și roata cu știfturi a rotorului său erupse în flăcări azvârlite în exterior. Ceva – un nor de albine – *se aprinse*.

– Sfântă Marie, Născătoare de Dumnezeu...

Țânțarul IV era la marginea unei mingi de foc. Albinele explodau cu un *poc-poc-poc* care acoperea vâjâitul propriilor lor rotoare, pârâituri de mitralieră, săculețele cu *viteză* protejate de carapace luând foc de parcă ar fi fost un roi de pocnitori zburătoare. Autogirul lui Evan trepida, zvâcnind în lateral ca pălmuit de o mână uriașă. Pe urmă giulgiul de flăcări îl cuprinse în întregime. Prin radio nu se auzi decât urletul de durere al pilotului, în timp ce aparatul condamnat descrise o spirală, se prăbuși și se zdrobi de stânci.

Mâinile lui Justin se încleştară de bara din faţa lui, strângând cu putere. Îşi tăiase palma în ceva. Sângele se prelingea într-un firicel subţire, picurându-i în josul încheieturii.

Ţânţarul lui Carlos se roti, eliberat de norul de albine, şi o porni înapoi, către tabără.

. În clipa când atenţia mulţimii se îndreptă către norul care se apropia, Aaron acţionă brusc, violent. O izbi de Trish cu piciorul în scobitura gleznei, eliberându-se din strânsoarea ei. Se răsuci şi îl lovi cu pumnul în faţă pe Edgar cu toată puterea, spărgându-i nasul şi împroşcându-i obrajii cu sânge. Trish se aruncă asupra lui, ţipând, muşcând, lovind.

Jessica încă nu se putea clinti, de parcă ar fi fost captivă într-un univers lent al emoţiilor copleşitoare.

Trish îl trântise pe Aaron la pământ, cu o brazdă lungă, însângerată, pe obraz. Genunchiul ei îl pocnea întruna în vintre. Orbit de sângele din ochi, Edgar îl lovea sălbatic cu picioarele. Ţipând. Aaron îşi propti talpa în pieptul lui Trish şi o împinse într-o parte. Ea zbură prin aer şi căzu cu un plesnet în noroi, la un metru şi jumătate distanţă. Edgar trase un şut în capul lui Aaron, apoi urlă când prima albină ajunse la el şi îl muşcă, smulgându-i o mică fâşie de carne din obraz.

Îl dădu uitării pe Aaron şi fugi spre cel mai apropiat dormitor.

Trish o rupse la fugă spre sala de distracţii. Sub ea era un adăpost armat cu kevlar. Sigur împotriva grendelilor. Dar împotriva albinelor? De-a lungul uşii atârna o draperie de plasă metalică. Trish se strecură printre faldurile ei.

– Jessica! strigă din ascunzătoarea ei sigură.

O zburătoare se turti de plasă, târându-se, căutând să pătrundă. Trish îşi apăsă mâna pe coaste, pe faţă. Sângera acolo unde o muşcaseră albinele.

Jessica alergă spre un adăpost.

– Ajută-mă... zbieră Aaron.

Se întoarse pentru o clipă fatală. Aaron se ridică în picioare clătinându-se şi ochii li se întâlniră. Braţele lui se întinseră către ea...

O pală de vânt întunecat trecu peste Jessica, acoperind-o de albine. Din creştet până în tălpi, toată partea ei dreaptă era un licăr negru. Ţipă, se zbătu, încercă să le mătură cu mâinile, să le scuipe, să fugă. Aaron făcu doi paşi către ea, dar era prea târziu.

Trish nu mai suportă să privească. Închise uşa. Albinele îşi croiau drum cu ghearele prin perdea.

Aaron se apropie cu încă un pas de Jessica, scos din minţi de durere, dar... dar simţi ceva, ceva pe care nu-l mai simţise niciodată până atunci. Nu o putea lăsa să moară. Pur şi simplu nu putea – ea era căzută la pământ, sub o masă de forme negre, târâtoare. Braţul i se întinse spre el, scânteind întunecat. Ţipă. Albinele îi intrară în gură. Una ieşi

sfredelindu-i obrazul. Erau în ochii ei. Aaron se îndepărtă împleticindu-se.

Pe pământ se vedeau câteva siluete umane. Cei norocoşi intraseră în saci de protecţie de kevlar, sau erau înfăşuraţi în pături. Câţiva nativi stelari năpădiţi de albine se târau orbeşte, mâncaţi de vii. Aaron se plesni peste faţă când o albină dădu să-i intre în ochi. Îl muşcă în schimb de mână, aproape smulgându-i încheietura unui deget. Nu mai avea de trăit mai mult de câteva secunde...

Văzu camelii. Se îngropau adânc în noroiul şi în balega din ţarcul lor. Îşi expuneau şoldurile, lucind într-un albastru-Cadzie.

Se aruncă în noroi, săpându-şi drumul prin mizerie până când ajunse alături de un camel. Rostogolindu-se în bălegar, acoperindu-se. Ciupit într-o sută de locuri, se cutremură când excrementele camelilor îi pătrunseră în răni. Înălţă braţul îndoit, cuprinse gâtul creaturii, o îmbrăţişă, lipindu-se de ea. Nu era perfect, dar albinele aveau alte ţinte, cai, porci, oameni. Era posibil să nu-l găsească. Nu-l puteau găsi. Oh, Doamne, suferea atât de mult.

Jessica.

Jessica.

Înfăşurată într-o pătură albastră, Katya bătea în uşa adăpostului din sala de mese. Zgomotul roiului era insuportabil de puternic, destul de puternic să-i

scoată din minte orice idee rațională. Nu se alesese decât cu două mușcături, dar fusese cât pe ce să paralizeze de spaimă.

Nici un răspuns. Alergă spre un cotlon adăpostit – magazia de scule de lângă un dormitor. Văzu o torță fluturând în sala de mese. Un idiot încerca să folosească focul ca să țină albinele la distanță.

Ceva pocni dintr-odată și cinci mii de albine *explodară* pur și simplu. Foc, scânteieri de mitralieră *poc-poc-poc* și crustacee făcute fărâme căzând pretutindeni într-o ploaie de flăcări. Jumătate din tabără era îmbibată cu apă de ploaie, invulnerabilă. Dar jumătate era neterminată, lemn gol protejat de prelate și apoi uscat de soare vreme de două zile. Aceea arse.

Duhoarea înțepătoare a fumului îi pătrunse în nări, și închise ușa cât de ermetic reuși. Își apăsă palmele pe lemn. Era încă umed. Oh, Doamne. Speră că atât era suficient.

Ușa se cutremură când se loviră de ea albinele. Lemnul se fisură. Katya se înfășură mai strâns în pătură, privind întunericul cu ochii larg deschiși.

Albinele în flăcări se izbeau de pereții metalici ai barăcii care adăpostea centrul de comunicații. Metalul n-avea să ardă, dar zgomotul era totuși înfiorător.

– Unde-i Edgar? țipă Ruth.

Carey Lou o privi cu gura căscată. Șoc? Își aminti și răspunse:

– L-am văzut afară. Chiar înainte de a etanșa ușa.

Ruth țipă din nou, apoi se strădui să se calmeze. Stația radio din spatele ei pârâi.

– *Alo? Mă aude cineva?*

Ruth apăsă butonul de emisie cu un spasm și țipă în microfon.

– Edgar?

– *Ruth? Da, eu sunt. Nu știu cât o să mai fiu. Albinele fac clădirea zob. Mănâncă lemnul. Am reușit să intru aici, dar nu știu dacă mai pot ieși.*

– Ce s-a-ntâmplat?

– *Glezna. Mi-am sucit-o destul de rău. Cred că e posibil să mi-o fi rupt. Sunt în dormitorul patru.*

Ea își roti privirea. Sub ei, în adăpost, erau cam o duzină de secunzi. Acolo nu era decât Carey Lou. Albinele loveau în ferestre, care rezistaseră până atunci.

– Nu crezi c-ai putea ajunge aici? Ai o pătură?

– *Nu-i vorba de asta. Ușa e înțepenită. Albinele-or să facă bucăți toată clădirea asta blestemată. Simt.*

Ruth își mușcă buza. Deschise frecvența de apel.

– Ne poate ajuta cineva? Avem probleme. Edgar e la strâmtoare.

Nici un răspuns pentru câteva secunde lungi, apoi:

– *Nu putem ieși din adăpost. Îmi pare rău. Poate când pleacă albinele. Se retrag la căderea întunericului. Sau dacă începe să plouă iar. O să se descurce.*

Ruth se răsuci.

– Dă-mi pătura ta, Carey Lou, spuse. Îmi trebuie două.

– Cum? întrebă băiatul.

– Nu-ți face griji. O să fii în siguranță aici. Încearcă să iei legătura cu mina. Avem nevoie de ei, să-l aducă încoace pe *Robor*. Trebuie să plecăm.

– În mijlocul albinelor?

– Nu înțelegi? făcu ea cu violență. Treaba poate continua *luni de zile*. O să *murim* toți dacă nu plecăm.

Carey Lou dădu din cap și îi întinse pătura. Ea și-o înfășură pe prima în jurul trupului, apoi se acoperi cu cealaltă, folosind-o ca pe o glugă.

– Rămâi cu bine, Carey Lou, șopti.

– Ruth, chiar trebuie să pleci?

Ea încuviință din cap. Se opri în fața ușii, o întredeschise cu câțiva centimetri, apoi se strecură afară în furtună.

– Ajutor, ajutor, spuse Carey Lou în microfon, cu voce plângăcioasă. Avem nevoie de *Robor*. Trebuie să evacuăm...

Hendrick Sills își roti privirea prin salonul comun al adăpostului din Trecătoarea Lemn Uscat. Ochii îi trecură de două ori peste fotoliu înainte de a o observa pe Sylvia Weyland, afundată în perna moale. Încălzită de focul ce trosnea alături de ea, se uita pe fereastra îngustă din peretele de beton armat. Părea pierdută cu desăvârșire în gândurile ei.

Se uita afară, în lungul complexului. Mina continua să funcţioneze fără probleme, producându-şi norma de lingouri de plastic. În momentul acela abia dacă mai avea nevoie de supraveghere umană. Analizoarele încastrate în capul de minerit lua mostre din fiecare strat în timpul săpăturilor. Albinele fosilizate n-aveau să le mai facă alte surprize.

Sylvia îşi ridică ochi spre el, cu o expresie placidă.

– Cum stăm cu încărcătura? Sunt probleme?

Robor era programat pentru o cursă de binefacere către insulă, încărcat numai pe jumătate.

– Trebuie să ajung acasă.

Se întrerupse şi păru să-şi cântărească următoarele cuvinte cu mare grijă.

– Simt nevoia să fiu cu Mary Ann.

– Am primit un mesaj urgent de la Shangri-La, spuse Hendrick. E de rău.

Indiferenţa de pe faţa ei dispăru.

– Urgenţă la Shangri-La. I-a atacat un roi din blestematele alea de albine carnivore. Cei mai mulţi au reuşit să ajungă în adăposturi, dar trebuie evacuaţi. *Acum.*

Sylvia sări imediat din fotoliu.

– Evacuaţi Lemn Uscat. Vreau să fie toată lumea la bordul lui *Robor* în cinci minute. Vreau hărţi meteorologice şi o hartă a traseului către Shangri-La până când ajung la bord. Plecăm în zece minute.

Se întrerupse.

– Şi luaţi toate afurisitele alea de pături din tabără.

Carlos pierdu controlul Ţânţarului când nu-i mai despărţeau decât trei metri de platforma de asolizare.

– Ne prăbuşim! strigă, acoperind bubuiturile albinelor care explodau.

Solul care se apropia ameninţător de ei le spuse restul poveştii. Ricoşară puternic, prea puternic. Uşa se curbă în ramă, dând naştere unei crăpături de vreo trei centimetri. Justin îşi folosi picioarele ca să îndese în ea un sac de supravieţuire de kevlar.

– Ajutor, ajutor, zise Carlos, cu un calm pe care nu-l simţea. E cineva acolo?

Aerul era atât de înţesat de albine încât nu se vedea aproape nimic. Pe urmă roiul se înălţă şi Shangri-La apăru din pâclă. Pe străzi zăceau trupuri împrăştiate, presărate cu puncte negre. Albine.

Iisuse. Trupurile se topeau văzând cu ochii.

– Ajutor...

– *T...tată?*

O auziră. Vocea Katyei.

– Fetiţo? Unde eşti?

– *În magazia de scule de lângă sala de distracţii.*

– În sală e cineva?

– *Nu e nimeni atât de aproape. Nu pot să ies. N-am pătură. Tată, păturile sunt bune! Ţin albinele la distanţă!*

– Înţeleg. Sst. Nu te clinti de-acolo, scumpo.

Justin îi aruncă o privire.

– Cum ajungem la ea?

– Cu ăsta, răspunse Carlos.

Porni din nou motorul. Ţânţarul se ridică de la pământ scrâşnind şi se înclină pe o parte, rotindu-se încet în sens opus. Oscila, aproape scăpat de sub control. Coada pocni un alt Ţânţar şi Carlos se îndepărtă de el înjurând. Se înălţară până la nivelul acoperişurilor, străduindu-se din greu, pe fiecare centimetru al traseului, să păstreze controlul. Focul înflorea dedesubt, fumul şi albinele aprinse umpleau aerul. Răpăitul de tobă de deasupra lor era al albinelor care explodau în rotoare.

– Ne prăbuşim din nou, bombăni Carlos.

Îndreptă autogirul către sala de distracţii. Când se izbiră de perete, Justin fu azvârlit în faţă şi se pocni cu capul de fereastra din plexiglas. Gemu, văzând stele mai roşii decât albinele aprinse. Se răsuciră şi peretele de tablă al sălii se curbă. Coada autogirului fu retezată şi bateria se desprinse. Sârmele din structura de rezistenţă a sălii se dezgoliră de-a lungul bateriei, stârnind o ploaie de scântei. Albinele explodară în aer şi roiul se înălţă pentru o clipă, când o mie dintre ele se aprinseră, pocniră, împrăştiară pretutindeni scântei şi *viteză* în flăcări.

Uşa lui Carlos se deschise. Înşfăcă o pătură albastru-Cadzie, în care se înfăşură. Justin înhăţă unul dintre sacii de protecţie de kevlar şi ieşi prin partea lui, deschizându-şi drumul cu o izbitură.

Fură nevoiţi să-şi acopere feţele cu pături, dar ocoliră orbecăind sala de distracţii – care ardea acum

mocnit, în timp ce albinele aprinse se repezeau într-o parte și într-alta, șuierând ca niște meteoriți.

Ceea ce era o binecuvântare deghizată. Albinele mai avuseseră de-a face cu focul și evoluaseră ajungând la o tactică prin care să-i facă față. Se răspândeau în toate părțile, pentru ca flăcările să nu ajungă cu ușurință de la una alta...

– Oprește-te! strigă Justin. Scoate-o pe Katya. O să fiu exact în spatele tău!

Ajunseră la ușa magaziei de scule. Carlos o deschise forțând-o și fata se retrase lângă perete. Plângea, dar era nevătămată. Tatăl ei îi aruncă un sac de protecție.

– Grăbește-te! Intră în ăsta.

Se strecură în sac, timp în care Justin făcu în grabă inventarul magaziei. Și-l găsi – arzătorul de ierburi. Țeava lui împroșca un jet de combustibil lichid, ca o linie subțire de foc. Clătină rezervorul și descoperi că nu fusese golit decât pe jumătate.

– Să ieșim naibii de aici! țipă. Centrul de comunicații trebuie să fie un loc sigur.

Carlos nu-l contrazise, se mulțumi să-și arunce fiica pe umăr.

– N-o să reușim!

În locul spre care se îndreptau era un grup dens de albine.

– Ba da.

Justin aprinse ignitorul arzătorului de ierburi. Pompă combustibil prin el.

Se răsuci, măturând văzduhul cu raza de foc. Albinele explodară, făcându-şi vecinele să izbucnească în flăcări. Carlos se văzu nevoit să-şi ferească privirea de ploaia de pseudocrustacee aprinse.

Albinele se răriră, reacţionând instinctiv la apariţia flăcării.

– Haide!

Robor nu era în aer decât de zece minute când îl izbiră primele albine. Se loviră de suportul lui metalic şi îi mestecară pielea exterioară, fără să-i facă nici un rău. Sylvia le privi plesnind ferestrele. Unele pocneau, lăsând pete verzi şi roşii. Cele mai multe ricoşau pur şi simplu, spiralându-se uluite în gol.

Vocea lui Carey Lou pârâi în intercom.

– *Aveţi grijă să nu pătrundă albine în rotoarele Ţânţarilor. Evan a sărit în aer. Mă auziţi?*

Părea disperat.

Sylvia văzu cu coada ochiului străfulgerări de lumină roşie în faţa lui Hendrick, exact înainte ca o bufnitură surdă să se propage în întreaga navă. *Prea târziu?* Se simţi ca o idioată.

– Bineînţeles! Te auzim, Carey.

– Ce naiba facem?

Hendrick privi un alt val de albine care se izbi de ferestre, lăsând în urmă sânge şi mucozităţi.

– Opreşte motoarele!

– S-a făcut. Cred că Ţânţarul III e mort.

Comete minuscule pluteau în ploaie pe lângă geamuri, explodând în cădere. *Robor* se clătină, deviind în lateral, și începu să se rotească încet, amenințător. Sylvia se strădui să-și păstreze calmul.

– Sunt mai dense în apropiere de sol, spuse ea. Oprește Țânțarii, pompează mai mult gaz în baloane și *urcă*.

Doi Țânțari mai funcționau încă. Rotoarele lor își încetiniră mișcarea în mijlocul unor inele de foc. Se opriră. Albinele în flăcări alunecară pe lângă fereastra din față pe traiectorii în spirală, ca niște stele căzătoare.

Hendrick tresări și se trase înapoi.

– Nu pot intra, făcu Sylvia. Încă un sfert de oră și o să fim deasupra lor. Pe urmă putem porni din nou Țânțarii.

– Aparatele arată c-am pierdut motorul din coadă, zise el, pesimist. Știu și eu...

– Ne-au rămas două. Și ar trebui să fie de-ajuns. Trei ore, poate patru... Sper că nu e prea mult și copiii vor supraviețui până atunci.

Ruth era acoperită de pături din cap până-n picioare. Știa unde merge și n-avea nevoie să-și ridice privirea. Făcuse drumul de o mie de ori.

Țarcul camelilor.

În spatele ei se petrecea ceva. Un jet de flăcări. Îl auzea, dar nu îndrăznea să se uite. Vârful piciorului i se lovi de ceva. Oase. Nu voia să se uite, să

ajungă copleşită de spaimă. S-ar fi întâmplat mult prea uşor.

Mâinile ei înfăşurate în pături atinseră ţarcul camelilor.

– Tarzan? strigă, apoi îşi înălţă mai tare vocea, sperând că păturile nu i-o înăbuşeau prea mult. Tarzan!

Văzuse camelii schimbându-şi culoarea şi bănuia că erau vii şi în siguranţă. Când, la chemarea ei, auzi zgomotul unui tropot nesigur de copite, ştiu că favoritul ei trăia. Mai bine spus, chiar şi în mijlocul acelei orori, Tarzan îi răspunsese.

Ceva îşi freca botul de mâna ei. Nu îndrăzni să se uite. O cuprindea groaza numai gândindu-se ce le-ar fi putut face albinele ochilor ei. În spate, focul se întetea de parcă ar fi căzut un trăsnet. Fărâme de albine aprinse îi împroşcară păturile. Gemu înspăimântată, apoi îşi reveni şi sări gardul. Tarzan o lăsă să-l încalece, apoi se îndreptă spre poarta încuiată. Întinse mâna, se apropie pe pipăite, trase zăvorul şi camelul împinse poarta, deschizând-o.

Apoi dădu imediat să galopeze spre spaţiul deschis. Îl întoarse smucind de frâu cu toată puterea şi îl conduse înapoi, către tabără.

Era dezorientată, trebuia să riste aruncând o privire, indiferent cât de mult îi displăcea ideea. Cu mâna înfăşurată într-una, desfăcu uşor păturile, atât cât să pătrundă o geană de lumină. Bun. În faţa ei

erau sala de mese şi piaţa... şi baraca în care trebuia să se afle Edgar.

Camuflat în albastru, Tarzan traversa încet tabăra. Albinele zburau în jurul lui, acum cuprinse de panică. Una dintre clădiri reuşise în sfârşit să ia foc. Şi zburătoarele explodau când vântul le mâna în flăcări, ducând dezastrul mai departe. Singurul lucru care îi salva era umezeala din lemn. Fărâmele de albine aprinse cădeau pe stinghiile umede şi ardeau mocnit sau erau împroşcate, căpătând o altfel de viaţă, mult mai periculoasă.

Când ajunse la baraca lui Edgar, Ruth îl întoarse pe Tarzan şi coborî cu grijă. Trase în jos de hăţuri, apoi le smuci. Camelul lovi aerul cu copitele, o dată, de două ori. Călcâiele lui izbiră în uşă, sfărâmând şi apoi spintecând lemnul. Uşa se sparse, sărind din canaturi.

Ruth îl auzi pe Edgar ţipând. Se îndreptă în grabă spre el, cu a doua pătură. El se înfăşură şi îl ajută să se ridice în picioare. Îl ajută şi să încalece pe Tarzan, apoi se urcă şi ea pe camel. Se orientă riscând o privire. Baraca staţiei radio. *Trebuiau* să ajungă până acolo.

Ceva i se târî sub gluga improvizată şi ea pocni creatura, o simţi muşcând-o. O înşfăcă în pumn şi o *strânse* cu toată puterea. Albina se răsuci şi plesni.

Tarzan alerga acum, urlând de durere. Ruth se uită în jos. Culoarea animalului pălea! Stresul,

oboseala şi spaima se uniseră, lipsindu-l de camuflajul protector. Era acoperit de albine şi văzu, disperată, cum îi sfâşiau carnea. Ea şi Edgar se treziră azvârliţi cu capul înainte şi îşi simţi plămânii goliţi de aer când căzură grămadă unul peste altul. Albinele roiau deasupra neajutoratului Tarzan, a cărui piele îşi recăpăta acum adevărata culoare. Brăzdată apoi cu dâre roşii.

Încă înfăşurat în pătura lui, Edgar o ajută să se ridice. Înaintară de-a lungul străzii şchiopătând alături şi urcară rampa către staţia radio, unde intrară clătinându-se pe picioare.

Trântiră uşa în urma lor şi căzură pe podea urlând.

Ceva o lovea, dădea în ea. Şi în Edgar. Când cuteză să deschidă ochii, îl văzu pe Carey.

Lou şi Heather McKennie dansau, dansau. Podeaua era pătată de albine moarte.

Cei doi copii tremurau. Ruth îşi privi mâinile. Vărgate şi sfâşiate. Edgar arăta mai rău, însă cele mai multe dintre rănile lui păreau ornamentale, cu excepţia unui pârâiaş din partea de sus a coapsei, alimentat fără încetare cu sânge. Dar erau în viaţă.

– Vine *Robor*, spuse Carey Lou. Am vorbit cu Sylvia la telefon.

Peste o oră începu ploaia. Albinele părură să dispară cu aceeaşi repeziciune cu care apăruseră, intrând în pământ sau îndreptându-se spre copaci.

Edgar își revenise într-o măsură suficientă pentru a prelua controlul telecomunicațiilor. Reuși să restabilească legătura cu *Geographic*.

– *Robor*, se pare că traseul cel mai sigur de coborâre e prin defileul din vest, urmărind coasta muntelui.

Se prăbușise pe unul dintre scaunele de la pupitrul de comandă. Avea fața umflată și nu vedea decât cu un ochi. Erau în criză de timp. Albinele aveau să se întoarcă odată ce se oprea ploaia. Și tot așa. Mereu.

Ușa centrului de comunicații se deschise și Justin, Carlos și Katya se îngrămădiră înăuntru. Îi urmau și alții, supraviețuitori, arătând deplorabil.

– *Robor*, aici Shangri-La...

Dirijabilul ajunsese cu aproape șase sute de metri mai sus decât altitudinea lui normală de croazieră. Acolo nu exista pericolul albinelor și motoarele Țânțarilor vâjâiau iarăși.

Reușiră să ancoreze cu frânghii cam jumătate din încărcătura din cale înainte de a-i lovi prima rafală de vânt. Căpătă vigoare aproape pe nesimțite, o întețire lentă a ritmului, o întrerupere a bâzâitului uniform al motoarelor Țânțarilor.

Pe urmă îi plesni ploaia, ca un zid compact de aer. Stabilitoarele gemură și *Robor* se legănă și se cutremură când se îndreptă spre nord, în misiunea lui de salvare. Motoarele urlară când vântul se izbi de

ei cu atâta brutalitate încât li se păru că întreaga lor lume se făcea fărâme.

Dar, kilometru cu kilometru, dirijabilul se străduia să-şi croiască drumul, coborând din Trecătoarea Lemn Uscat. *Robor* venea.

Justin ieşi încet în ploaie, să examineze cadavrele. Numără o duzină de nativi stelari care nu ajunseseră în adăposturi la timp. Care nu avuseseră saci de kevlar sau pături vopsite în albastru-Cadzie. *Ce era cu păturile alea?*

Continuă să umble până când găsi ceea ce căuta.

Nu mai rămăsese mare lucru, dar recunoscu hainele. Ar fi recunoscut-o chiar dacă ar fi rămas mai puţin.

Katya era undeva în spatele lui. Poate se gândise să spună ceva, dar apoi se răzgândise. Justin îngenunche în ploaie şi îşi scoase haina. O înfăşură uşor în jurul a ceea ce mai rămăsese din sora lui, din iubirea lui.

Pe urmă luă cu delicateţe în braţe legătura de oase roşii şi o mută din ploaie.

Furtuna se domolise, reducându-se la o burniţă uşoară, când *Robor* îşi făcu în sfârşit apariţia. Tabăra – ceea ce mai rămăsese din ea – era aproape cufundată în tăcere. Şaizeci şi trei de supravieţuitori aşteptau în ploaie, privind în sus.

Robor fu amarat şi începu exodul. Încărcară cadavrele - rămăşiţele lor - dându-le din mână în mână.

Când ultimul supravieţuitor urcă la bord, ploaia aproape se oprise. Auzeau bâzâitul albinelor care se trezeau.

Sylvia stătea lângă el, ţinându-l de braţ. Fiul ei era atât de concentrat încât i se părea un străin.

- E acolo afară, zise el.

- Cine?

- Aaron. E acolo.

- E mort, făcu ea.

Justin clătină din cap.

- Nu e destul de norocos ca să fie mort. Nu încă. O să mă-ntorc, nemernicule! strigă din uşa lui *Robor*. Jur pe Dumnezeu c-o să mă-ntorc şi-o să te ucid!

Ea îl îndepărtă cu grijă de uşă şi o închise, lăsând afară tabăra, carapacea zdrobită a viselor Avalonului. Şi se desprinseră de pământ.

Ploaia reîncepu şi albinele continuară să stea îngrămădite în pădure, aşteptând să vină vremea lor. Camelii fuseseră eliberaţi şi se reîntorceau pe câmpii. Toţi caii şi toate vitele muriseră.

Pentru câteva clipe nu se auzi nici un sunet, nici o mişcare, apoi noroiul se clinti.

Aaron Tragon se rostogoli, ieşind din mâl pe jumătate. Se holba cu o expresie sălbatică, aproape fără să vadă nimic. Nu ştia sigur unde se află.

Camelii îl călcaseră în picioare în drum spre ieşire şi avusese parte de un şoc urât. Ochii nu i se focalizau. Trebuia să se mişte. Albinele aveau să se întoarcă.

Curând. Aveau să se întoarcă.

Dar nu-şi putea focaliza privirea. Se răsuci, căzând pe burtă, şi încercă să se târască. Se apropia ceva. Se apropia moartea. Nu putea să-şi adune gândurile. Nu se putea mişca. Dar moartea era acolo.

Cadmann. Jessica. Toshiro. Mai mulţi. Mai mulţi. Atât de mulţi morţi. Nu urmărise asta. *Chaka.* Stai, Chaka nu era mort. Nu?

Mintea nu voia să-i intre în acţiune. Atâta moarte. Se ridică în picioare, aplecat puternic spre coastele rupte. Înaintă clătinându-se pe străzile din Shangri-La, tabăra pe care o organizase şi pe care o construise furând şi ucigând. Era distrusă. Pustie. În zare, *Robor* bătea în retragere, rânjind ca un grendel enorm, plutea îndepărtându-se.

În spatele lui se auzi un zgomot. Era prea obosit, prea derutat să se întoarcă.

Era grendelul. Zeul grendel. Simţi apropierea unui val de spaimă, a unui val de libertate. Judecata lui. Salvarea lui. Îşi desfăcu braţele şi îşi expuse gâtul.

Şi grendelul veni lângă el. Şi spuse *Cadmann...*

Şi grendelul îl apucă de beregată şi spuse... *Chaka.*

Şi grendelul îl devoră, spunând... *Jessica.*

Şi, în grendel, el îi văzu inima, şi inima bătea, spunând... *Toshiro.*

Şi el pătrunse în întuneric şi în moarte, şi grendelul îi vorbi, şi spuse...

Aaron.

Noi suntem una...

41

OPŢIUNI

> Dar dintre mulţi copaci există unul singur, / O singură câmpie din câte am văzut, / Vorbindu-mi, amândouă, despre ce a dispărut: / Panseluţele din drum / Aceeaşi poveste-mi spun: / Unde e viziunea mea strălucitoare, / Gloria şi visul, unde îmi sunt oare?
>
> WILLIAM WORDSWORTH, *Înţelegerea nemuririi din amintirile fragedei copilării*

Era o zi frumoasă pentru comemorare, medită Justin. Tau Ceti scălda în strălucirea sa faleza, pământul pe care îl desţelenise, îl arase şi îl cultivase Cadmann cu mâinile sale... casa pe care o construise cu sudoarea frunţii.

Şi, dacă privea jur-împrejur, putea să vadă colonia însăşi. Vedea răscrucea drumurilor croite de Cadmann, arzând vegetaţia. Vedea labirintul de case înălţate cu ajutorul lui. Era un loc al dragostei

şi al vieţii, plin de copii cărora le fusese naş, sau ocrotitor, sau unchi onorific.

Pe Faleză nu era înghesuială. Funeraliile publice se desfăşuraseră cu o săptămână în urmă. Ceremonia aceea era pentru familie. Doar copiii şi soţiile lui, Katya şi Carlos.

Numai oamenii care îl iubiseră pe bătrân – şi care o iubiseră pe Jessica.

Jessica.

– Ne aflăm astăzi aici, rosti, calmându-şi vocea pe cât de mult putea, pentru a ne lua rămas-bun de la doi oameni pe care îi iubim.

Se întrerupse şi îşi afundă mâinile în buzunare. Un zâmbet firav, evaziv, îi trase de colţurile gurii.

– Nu se întâmplă aşa întotdeauna? Indiferent cât de multe i-ai spune cuiva în timpul vieţii sale, mai există întotdeauna şi altceva de adăugat. Acesta e tragedia... dar şi bucuria.

Îi privi pe cei îndoliaţi. Erau aşezaţi pe două rânduri de scaune pliante. Carlos stătea lângă Sylvia, avându-l în braţe pe Cadzie, copilul somnoros, înfăşurat într-o pătură de un albastru strălucitor. Sylvia o ţinea de mână pe Mary Ann. Chipul celei din urmă era de un alb bolnăvicios, atât de plin de durere încât se părea că abia mai reuşea să respire.

– Tată, zise Justin, încă îţi mai pot vorbi, atunci când simt nevoia. Şi îţi voi vorbi. Cu toţii o vom face. Jessica...

Pentru un minut, cuvintele îi pieriră de pe buze. Ar fi vrut să-i spună multe: *Ai greșit când ai ales, Jessie. Ai trecut de partea cui n-ar fi trebuit. Și, în final, gândurile tale s-au derulat prea încet. Doamne. O să-mi lipsească zâmbetul tău, râsul tău. N-o să uit niciodată singurul nostru sărut, nici măcar atunci când mă vor pune în pământ, alături de tine. Te-am iubit, Jessie. Poate asta n-ar fi schimbat nimic, nici măcar cât negru sub unghie, dar ar fi trebuit să ți-o spun. Poate, dacă ți-aș fi spus-o... Poate, dacă aș fi știut cum să ți-o spun, ai trăi încă...*

Katya îi zâmbea. Katya, care îl iubea, care dorea să-i poarte copiii. Katya, care nu trebuia să afle niciodată ceea ce tocmai îi dezvăluise inima lui.

Își dădu seama că tăcea. Avea impresia că i se umpluse gura cu vată. Trebuia să grăiască ceva. Orice.

De ce era viața atât de blestemat de *grea?*

– Jessica, minți el, cu vocea frângându-i-se, tu ești sora mea.

Sylvia o găsi pe Mary Ann în dormitorul principal. În dormitorul lui Cadmann. Stătea pe marginea patului, holbându-se la perete. Părul ei nu mai era blond, ci alb.

– Mary Ann? făcu ea, cu voce scăzută. Te simți bine?

Femeia își ridică încet privirea și bătu ușor cu palma în pat, alături de ea. Până și gestul acela părea

obosit. Sylvia se gândi că era prima oară când arăta într-adevăr *bătrână*.

– Știi... pe tine te-a iubit mai mult, zise ea.

Sylvia dădu să vorbească, să spună ceva din instinct, dar cealaltă o opri cu un *sst*.

– Nu. Era în prea mare măsură un gentleman ca să-și încalce vreodată legământul față de mine. Dar pe tine te-a iubit mai mult. Dacă onoarea n-ar fi fost însăși esența vieții lui, m-ar fi părăsit. Dar avea... o obligație morală.

Zâmbi din nou. Obrajii ei erau ca de ceară.

– Draga mea, te-am primit în căsnicia mea pentru el. Ca să-l păstrez. Dacă erai aici, nu trebuia să vină la tine pe ascuns. Știi că asta ar fi făcut, în cele din urmă. Și oamenii ar fi vorbit. Și m-ar fi compătimit. Nu cred că aș fi putut trăi cu asta. Așa că te-am lăsat să intri. Și el a rămas. Fiindcă n-avea de ce să plece, înțelegi?

Sylvia îi luă mâna. Mary Ann și-o retrase cu regret, dar ferm.

– Ai un suflet minunat și n-ai încercat niciodată să-mi faci vreun rău.

Se întrerupse, apoi adăugă, pe un ton prozaic:

– Știi, nu mi-ai plăcut niciodată.

Sylvia așteptă până când tăcerea deveni prea dureroasă, apoi recunoscu adevărul.

– Știu.

– M-am gândit să-ți cer să te muți în altă parte. Dar n-ar fi corect.

Sylvia se crispă uşor.

– Dacă vrei să plec, o să plec.

Mary Ann zâmbi.

– Nu-mi placi. Dar ani de zile mi-ai fost ca o soră. Şi n-ai încercat niciodată să-mi faci rău. Nu-mi placi. Dar te iubesc.

În încăpere era foarte multă linişte. Mary Ann se aplecă şi o sărută pe Sylvia pe obraz.

Apoi se lăsă pe spate în pat, în mijlocul patului pe care îl împărţise cu Cadmann atât de mulţi ani şi în care îi născuse copiii, şi se întoarse pe o parte, încovrigându-se.

– Acum aş vrea să mă odihnesc, dacă nu te superi. Nu ştiu de ce, dar zilele astea obosesc atât de repede.

Sylvia se ridică şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se să privească înapoi. Mary Ann avea ochii închişi. Ai fi crezut că adormise deja dacă nu s-ar fi auzit sunetul uşor al respiraţiei ei întretăiate de lacrimile cu care îşi lua rămas-bun de la bărbatul pe care îl iubise.

Închise uşa şi se sprijini de ea, istovită. Voia să plângă, dar lacrimile nu veneau, de parcă ar fi jelit destul prin oboseală. Undeva înlăuntrul ei trebuiau să fie lacrimi pentru Cadmann, şi pentru Jessica, şi pentru Mary Ann, şi pentru ea însăşi. Dar o ocoleau. Se străduí să găsească acel loc din sufletul ei unde erau lacrimile pentru Aaron, fiul pe care nu-l ţinuse niciodată în braţe.

Nu le găsi.

Nu-i spusese niciodată, iar acum nu-i mai putea spune niciodată. Şi aproape nimeni nu ştia adevărul. Aaron nu-l ştia, cu siguranţă. Dar Sylvia ştia. Ştia că inima ei de mamă l-ar fi îmblânzit cu siguranţă, l-ar fi hrănit, chiar dacă raţiunea ar fi implorat-o să nu aducă în viaţa ei o asemenea povară. Era prea mult pentru o femeie.

Ce ar fi dorit Cadmann?

Vreau să trăieşti, se auzi el, *cu o voce atât de clară încât părea să se afle alături de ea. Moartea vine destul de repede. Trăieşte, iubirea mea, şi fii o alinare pentru Mary Ann. Trăieşte, şi fii sigură că te-am iubit mai mult decât am putut să ţi-o mărturisesc vreodată. Nu pot decât să sper că ştii.*

– Ştiu, şopti ea. Am ştiut întotdeauna.

Edgar îi conduse în bucătărie/camera computerului. Îi simţi oprindu-se în uşă şi se întoarse să vadă cum reacţionau.

Intraseră într-un stup avalonian.

Cassandra şi cei doi Chaka îl construiseră la scara unu la unu. Spaţiul holografic era mult mai mare decât bucătăria în sine. Îşi amorsaseră bombele cu insecticid, îşi plasaseră camerele de luat vederi, îşi porniseră sirenele cu un singur ton şi înregistraseră sunetele care străbăteau cuibul, totul înainte de ultima roire. Cu ajutorul imaginilor generate de computer şi al camerelor cu transmisie prin

fibră optică, reuşiseră să schiţeze efectiv întreaga colonie a albinelor.

Era ca un vulcan, cu buzunare pe ramificaţii la-terale şi cu încăperi pentru nou-născuţi, cu zone pentru reproducere şi cu un compartiment imens pentru regină. Creaturile zăceau moarte, grămadă, cu miile.

Uimirea stârnită de ceea ce vedeau îi opri pentru o clipă. Pe urmă familia lui Edgar se îngrămădi înăuntru, în spatele lui.

El se îndreptă spre tastatură.

Ruth era chiar în spatele lui, cu bărbia pe umărul lui. Trupul ei începuse să se rotunjească serios. Tatăl său încerca să se uite printre ei fără să pară prea prietenos faţă de Edgar. Rachel, mama lui Ruth, ezita: probabil că şi Zack avea o senzaţie de claustrofobie. Iar Trish era de partea cealaltă a lui Edgar, în contact cu toată partea stângă a corpului lui şi, fir-ar să fie, lui îi era greu să se concentreze.

Abia dacă era în stare să se mişte. Când fusese singur, casa lui păruse destul de mare, chiar prea mare.

Dar degetele lui ţineau minte. Imaginea cuibului păli. Pe holoscenă se derulară rapid o succesiune de scene în timp ce el juca rolul ghidului.

– Shangri-La e, în esenţă, o colonie moartă. Instrumentele pe care le-am lăsat acolo îi conferă statutul de mostră reprezentativă pentru ceea ce se întâmplă pe continent. Nu mai există nici o plantă vie. Recoltele distruse ajung direct în ţărână. Acum

nu vedeți albine, dar imediat ce apare ceva viu în raza lor de acțiune, se revarsă clocotind și îi jupoaie carnea. Iată totuși ceva interesant. Ceva *mare* – de mărimea unui grendel – a forțat ușa și a pătruns în depozitul acela. În interior...

Fir-ar să fie, uitase codul.

Trish întinse mâna pe lângă el și îl tastă. Ecranul se întunecă aproape cu desăvârșire.

– S-au ars becurile, spuse ea.

– Da, dar uitați-vă. Din spate lipsesc o mulțime de conserve și de băuturi răcoritoare. Acolo e o plită electrică și indiferent cine o fi folosit-o a păstrat locul curat. Cred că a plecat acum. Aaron.

– E posibil să-l ai pe Aaron în cap, zise Zack. Să-l aveți toți trei.

Zack, Rachel, Ruth, Edgar, Trish. Trebuiau să fie împreună, dar era jenant. Își tot modificau pozițiile. Edgar putea să stea de vorbă cu Trish, Ruth putea sta de vorbă cu iubitul ei și cu mama ei și, dacă Zack voia să știe care era situația pe continent, trebuia să stea de vorbă cu ginerele lui.

– N-am fost niciodată sigur. Mi-am spus că el a aranjat lucrurile astfel încât să cad din copac, dar n-am fost niciodată sigur, până când nu l-a ucis pe colonelul Weyland. Acum îi vreau sângele.

Ruth nu scoase nici un cuvânt.

Trish întrebă:

– Unchiule Zack? Nu dorești moartea lui Aaron?

– Cum merg lucrurile în alte părți? se interesă el.

Înghesuit între Ruth și Trish... în visele lui cu ochii deschiși se văzuse așa, ca un *sandvici*, dar nu visase niciodată și că erau de față și socrii lui. Edgar se întrebă dacă situația asta o distra pe Trish. El era pur și simplu bucuros fiindcă reușise să termine curățenia.

Apăsă o tastă și imaginea se schimbă.

– Aici, unde am plasat camera de luat vederi, era un lanț de lacuri de grendel, lacuri cu stăvilare.

Lacurile se transformaseră într-un fluviu larg, noroios. Cursorul lui Edgar indica praful care executa un dans drăcesc în depărtare, printre copacii dezgoliți.

– Albine, continuă el. Aici nu mai sunt grendeli. Poate ceva sonomi, dar, imediat ce ies pe uscat, *bzzz*. Până și grendelii castori sunt acum nevoiți să-și mănânce puii. E singurul mod în care supraviețuiește un grendel câtă vreme suflă aceste vânturi ale morții. Și așa te manipulează evoluția Avalonului, unchiule Zack.

Apăsă din nou pe taste. Acum în imagine se vedeau iarbă rară, înaltă, și apă licărind în depărtare.

– Ai idee unde te afli?

– În Stepa Scribului, răspunse Zack.

– Da. Pe spinarea unui scrib. Katya a coborât cu Țânțarul pe Asia și a lăsat acolo o cameră.

– Îhî, făcu Zack, și se uită câteva secunde. Ăla e un cuib de pterodon?

– Mai degrabă șase cuiburi, dar n-am văzut nici un pterodon de când am început monitorizarea

asta. Pe de altă parte, Asia se îndreaptă încet către fluviu. Atâta vreme cât scribii nu se duc la fluviu toţi în acelaşi timp, pterodonii se pot muta. Asia o să-şi primească pterodonii înapoi când pleacă.

– Edgar, asta e o presupunere?

– În foarte mare măsură.

– Cât de aproape de apă ajung scribii? întrebă Trish. Încă mai primeşti imagini de pe orbită...

– Potecile lor încă se mai evită reciproc. Cred că nu vor să se împerecheze. Albinele sunt pretutindeni. Pe scribi nu-i deranjează prea mult...

– Nu vă puteţi întoarce la Shangri-La, zise Zack. Îţi spun eu de ce, Edgar. Pune la punct un scenariu. Următoarea voastră colonie de pe continent o să fie în Stepa Scribului.

Se întoarse să vadă dacă tatăl iubitei lui vorbea serios. Alese la întâmplare una dintre numeroasele obiecţii.

– E în afara zonei de autonomie a lui *Robor*. Ar trebui să amenajăm puncte de escală...

– Perfect. Peste doi ani, primul vostru punct de escală poate fi la mină, sau la Shangri-La. Lăsaţi provizii în ambele locuri şi...

Trish izbucni în râs. Îşi încleştă zdravăn mâna de umărul lui Edgar şi îl zgâlţâi uşor.

– Pufosule, cum se poate să nu-ţi placă ideea? O să plasăm aşezări mici, de corturi, pe movile. Nu vor fi mari, dar scribii le vor ocoli şi grendelii nu vor putea ajunge la ele...

Edgar îl studia pe bătrân. Nu-l mai văzuse niciodată zâmbind astfel. Un zâmbet afurisit.

– Zack, tu nu erai *mult* mai conservator?

– Ba da. Poate un pic cam de modă veche? Fă cel mai bun plan la care te poți gândi. Dacă o să pară nebunesc, n-o să-l punem în aplicare.

Avea gheață în cap. Dar... Rachel și Ruth schimbară o privire, o privire secretă, pe care știa că ar fi bine să-nvețe să o interpreteze.

Rachel Moskowitz *nu* avea gheață în cap. Și îl susținuse pe Zack încă dinainte de nașterea lui Edgar Sikes. Dar Zack continua să facă greșeli... ei bine, nu făcuse decât una, o singură greșeală covârșitoare, și de atunci...

De atunci dădea înapoi ori de câte ori era provocat. *Asta* era problema, de *asta* părea creierul lui ciuruit de cristale de gheață. Își retrăsese obiecțiile în privința coloniei de pe continent. Oare regreta?

– Hei, am putea locui pe spinările scribilor! făcu Trish, încântată.

Zack dădu din cap, mulțumindu-se s-o asculte trăncănind. Fata adora colonia de scribi. Și, când se îndrăgostea ea de o idee, dragostea era puternică. Avea să facă ea cea mai mare parte a muncii lui Edgar, în locul lui. Dar oare el, oare ei îi înțeleseseră pe de-a-ntregul greșit pe primi?

– Zack! izbucni Edgar. Ce moașă-sa pe gheață *a fost* de fapt cu păturile alea?

Îl priviră cu toții ca pe un nebun.

– Să zicem că nu ne place cuvântul ăsta.

– Să zicem că mie nu-mi plac misterele astea care-ţi înghe... încleiază mintea. Tu, voi, primii, aţi fost întotdeauna *siguri* că albastrul-Cadzie l-a salvat pe bebeluş. De ce? Adică, există un răspuns *simplu*, s-a dovedit că, în codul culorilor, indică otrava...

– Un răspuns *elegant*. Ai învăţat cuvântul ăsta la orele de matematică, nu-i aşa? Orice soluţie *elegantă* trebuie să fie corectă. Cu excepţia cazurilor când nu este, spuse el, şi râse.

– Albastrul-Cadzie e mai *întunecat* decât culoarea care indică otrava.

– Chiar e?

– Ai *văzut*. Toată lumea de pe Camelot a primit imagini cu Asia, înregistrate prin ochelarii de luptă. V-am trimis fotografii. Aaron a tăiat o bucată mare din buza Asiei şi a întins-o peste pături. Era prea palidă.

Şi de ce sâcâia el un om bătrân, cu gheaţă în creier? Le văzu pe Ruth şi pe Rachel ascultându-l şi se simţi stingherit.

– *Ah*, făcu Zack.

– *Ce e?*

– Edgar, când eşti destul de bătrân, începi să simţi tiparele. Inteligenţa n-are nici o legătură. Numai experienţa dă rezultate. Acest simţ al tiparelor a fost tot ce-am avut noi. Nimeni nu mi-a *spus mie*, înainte, ceea ce-ai rostit tu adineauri, exact aşa. Întinde o bucată din buza scribului în soare. E prea

deschisă la culoare. Uită-te în fotografiile făcute cu o cameră cu bliț, e prea deschisă la culoare. Privește un scrib prin ochelarii de război și, când Cassandra termină de prelucrat fotografiile...

– E prea deschisă la culoare. Doamne, fă-mă stană de gheață, *acum*.

– Știi, Edgar, buza scribului e întotdeauna sub proeminența carapacei, întotdeauna în umbră. Albinele o văd mai întunecată. Aaron a adus-o în lumina soarelui...

– Și blițul camerelor o luminează, și Cassandra a corectat culoarea cu foarte mare atenție, iar eu pot verifica *asta chiar acum*, Zack. *Cassandra!*

Recucerirea continentului era planificată peste doi ani.

În vremea aceasta, Stepa Scribului fusese prea umedă. Porțiuni mari de iarbă se veștejiseră. Scribii se împuținaseră, probabil din cauză că reproducerea lor încetase; iar o parte dintre acei trapezoizi camuflați nu se clinteau. Camera de pe spatele Asiei panoramase de-a lungul unei imense carapace goale.

Acum stepa se usca, iarba se răspândea iarăși, iar potecile observate de Cassandra de pe orbită se intersectau.

– Toate viețuitoarele se împerechează nebunește, spuse Edgar, adresându-se atât celor adunați în sala de întrunire, precum și majorității coloniștilor,

care erau publicul său virtual. Nu văd nici un motiv pentru a nu începe cucerirea continentului cu Stepa Scribului. Şi nici un motiv pentru care n-am începe *acum*.

Şi urmară întrebările.

– Vom înfiinţa depozite, atât la Shangri-La, cât şi la Eden. Le desparte o distanţă mică, pot fi folosite drept rute alternative. Nu ne dorim oraşe în aceste locuri în următoarea perioadă de activitate maximă a lui Tau Ceti, dar acum suntem în siguranţă.

Şi continuă.

– Sigur, există grendeli. O să ne dorim să stăm departe de fluvii, dar putem monta conducte... Nimic nu indică prezenţa albinelor, în nici unul dintre punctele unde am montat camere. Nimeni nu-şi imaginează că au fost exterminate, dar probabil s-au liniştit... Înainte de a construi o aşezare permanentă în Stepa Scribului, am pregătit câteva camere cu rezistenţă mărită. Vrem să ştim ce trăieşte *sub* scribi... Aaron? Ei bine, ceva a făcut incursiuni prin magaziile din Shangri-La până când au dispărut aproape toate proviziile. Asta a fost acum un an. Presupunem că... Păturile? Da, unchiul Zack a emis o ipoteză acum doi ani, şi a avut dreptate. Zack, vrei să explici cum stau lucrurile? Nu uita să prezinţi totul pe îndelete pentru oamenii noştri.

Epilog

ŞAMANUL

Doi ani mai târziu

Chaka cercetă faleza fără să găsească vreo dovadă a prezenţei grendelilor.

– E liber, spuse.

Cu Trish şi Carey Lou ca puşcaşi de veghe, coborî de pe faleză pe o coardă, până în apă. Sonomii erau mici. În zonă nu se putea afla decât un singur grendel şi acela era... ei bine, neobişnuit.

Căutară în cea mai mare parte a zilei, şi Chaka fu cel care făcu descoperirea, apoi îl chemă pe Justin.

Un craniu omenesc, crăpat şi muşcat, dar omenesc.

Justin îl luă cu delicateţe din mâinile celuilalt. Îl strânse la piept şi îngenunche în apă, cu ochii pe jumătate închişi. Nimeni nu scoase nici o vorbă. După aproape un minut, îl lăsă alunece într-un sac de plastic, cu un gest plin de afecţiune. Înainte de a

coborî Tau Ceti sub orizont, găsiră o parte din pelvis, alte câteva oase şi atâta tot. Justin îşi roti privirea asupra fluviului, apoi rosti:

– Bun. Să mergem.

Chaka dădu din cap, se urcară cu ajutorul unui scripete pe suprafaţa stâncii şi nici unul dintre ei nu mai scoase nici un cuvânt înainte de a ajunge la Ţânţar.

Sylvia îi întâmpină la sosirea în tabără. Încărunţise mai mult, dar era tot atât de înaltă, cu trăsături mai aspre.

De la moartea lui Mary Ann, petrecută cu un an în urmă, era, într-o mai mare măsură decât oricare altă femeie din tabără, matriarha. Intrase în rol pe nesimţite, fără să vrea, dar şi-l îndeplinea cu autoritate.

Carlos stătea în spatele ei, cu mâna stângă odihnindu-se uşor pe umărul ei.

Era aproape întuneric şi vântul serii o trăgea de poalele hainei în vreme ce îi aştepta să debarce. Justin se opri la o jumătate de metru de ea, cu braţele pline de rămăşiţele tatălui lui, ale soţului ei, într-o pungă de plastic înfăşurată în pânză neagră.

Sylvia o luă de parcă ar fi fost un bibelou de sticlă.

– O să-l ardem pe Faleză, spuse.

Carlos dădu din cap.

– Exact asta şi-ar fi dorit, zise, şi o strânse de umăr. Am o urnă, adăugă cu voce scăzută. Lucrez la ea de un an. Mi-ar plăcea să ţi-o arăt.

Cu ochii arzând, Sylvia strânse brusc din pleoape. Nu era momentul potrivit. Poate mai târziu. În clipa aceea trebuia să fie puternică pentru Carlos, așa cum fusese el puternic pentru ea. Pierduseră aproape la fel de mult. Nu întru totul. Dar aproape.

– Nu mai avem decât un singur lucru de făcut, apoi putem pleca acasă, vorbi Micul Chaka.

Marele Chaka era pe insula Camelot, prea neputincios să mai poată călători. Își petrecea aproape tot timpul la Surferi, foindu-se de colo-colo, scriindu-și memoriile și dresând cei doi delfini noi. De fapt, Micului Chaka nu-i plăcea să stea prea mult timp departe de tatăl lui.

Edgar și Ruth erau alături de ei. Scully o urma ținând-o de fustă cu pumnul încleștat. Fiul lui Ruth și al lui Edgar. Materialul genetic o fi fost al lui Aaron, dar Edgar fusese acolo, ajutându-l să vină pe lume. Din punctul lui de vedere, el era tatăl.

– Cum procedăm în privința asta? întrebă.

– O să găsim un schelet, sau o să-l găsim pe Aaron, răspunse Justin. Una sau alta. Dar vreau să știu că e mort. Așa punem capăt.

Chaka își armă pușca.

– Îi punem capăt.

Căutară toată ziua, apoi toată noaptea, și nu găsiră nici o urmă. Dar știau că Aaron supraviețuise atacului albinelor. Depozitul din Shangri-La fusese jefuit cu regularitate de hrana conservată. Dar, deși cutreierară cu Țânțarii și pe jos, cu ochii Cassandrei

şi cu câini de vânătoare, prin mlaştină, prin Stepă, pe munte şi de-a lungul fluviului, nu descoperiră nici urmă de Aaron. În cea de a treia seară, tocmai când se retrăgeau patrulele de vânătoare, considerându-şi ziua încheiată, din extremitatea de sud a taberei se auziră lătrăturile câinilor şi strigătele paznicilor.

De zona reconstruită a gardului se apropiau două siluete. Una era omenească. Cealaltă nu, cu siguranţă.

Justin abia dacă era conştient de prezenţa lui Chaka şi a lui Trish alături de el. Sylvia se afla în spatele lui în timp ce alerga către gard. Cu fiecare pas, chipul detestat şi contururile duşmanului lui deveneau mai clare. Întreaga lume părea să se concentreze în acel singur bărbat, aşa cum toată viaţa lui se concentra în acea clipă.

Aaron înainta sprijinindu-se într-o cârjă. Piciorul lui drept părea să fi fost rupt, cu osul prost potrivit înainte de vindecare. Faţa cândva frumoasă îi era plină de cicatrice şi încreţită de dâre proeminente, rozalii. Ochiul stâng era sticlos, lipsit de vedere.

Grendelul... Doamne, *grendelul*... mergea alături de el.

Justin îşi înălţă arma fără să se gândească. Chaka i-o împinse într-o parte.

– Aşteaptă, spuse el, cu răsuflarea tăiată. Aşteaptă.

Aaron se răsuci şi îi vorbi grendelului cu voce clară, poruncitoare.

– Stai.

Și creatura *se opri*. Se ghemui, în așteptare. Prin grupul adunat trecu o șoaptă. Era pur și simplu de necrezut.

– Aaron Tragon, te arestez pentru crimă...

Acesta îi râse în față.

– E tipic pentru tine, Justin, zise, cu vocea sa cea mai calmă, mai clară. Încerci să arestezi pe cineva care nu e aici.

Justin era uluit.

– *Cum?* Ce farsă încerci să pui la cale? Indiferent ce-ar fi...

– Aaron e mort, răspunse Aaron. Mort. A fost devorat.

Zâmbi și îi privi ca și cum ceea ce spusese ar fi avut sens. *Întocmai* ca și cum ar fi avut sens. Justin ar fi vrut să râdă. Dar nu putea. Și asta nu-i plăcea nicidecum.

Aaron se uită la ei de parcă i-ar fi fost cei mai buni prieteni, niște rude de mult pierdute, cărora tânjea să le împărtășească un secret profund, valoros. Era al naibii de bizar.

– Vă pot oferi ceea ce v-ați dorit dintotdeauna, zise, plin de încredere.

Trish vorbi în sfârșit.

– Despre *ce* dracu' vorbești?

– Despre pace. Pace cu fiarele, făcu el, și se întoarse. Vino, spuse.

Și grendelul se apropie și se așeză lângă el. Scoase un fel de gângurit.

– Da, i se adresă el creaturii. Ei se tem. Voi vă temeți. E o pace a spaimei.

Lui Justin i se învârtea capul. Ura, deruta și o incitare stranie, atât de intensă încât i se făcea greață, îl potopeau cu destulă putere ca să-l amețească. Se întoarse spre Chaka.

– E nebun. Pur și simplu țicnit de-a binelea.

– Ești sigur? întrebă Chaka. Și ce importanță are? *Tu* poți vorbi cu grendelii?

Brațul lui Trish tremură. Pușca ei se ridică, dar palma lui Chaka se închise în jurul țevii.

– Nu! exclamă el. N-ai nici un drept. Dacă are cineva dreptul, acela e Justin.

Se întrerupse când confuzia i se strecură în voce, de parcă ar fi fost un virus emoțional.

– Justin – *tu* ce zici?

El abia dacă se putea mișca și nu era capabil să gândească. *Un grendel inteligent.* Și o ființă omenească în stare să *comunice* cu el. Ce soluție ar fi găsit tatăl lui? Ar fi putut să spulbere capul acelui ticălos dement cât ai clipi, chiar atunci...

Și să trădeze toate țelurile vieții lui Cadmann.

– Da-ar naiba, *ucide-l!* țipă Trish. Nu-ți dai seama că nu e decât e un alt truc de-al lui? Dacă-l lași în viață, peste zece ani o să *stăpânească* planeta!

Zâmbetul lui Aaron era indulgent, dar distant, zâmbetul subțire al celui care vede mai multe decât oricine altcineva și știe că nu va fi niciodată înțeles.

– Trish, nimeni nu stăpânește planeta asta. Fie el om sau grendel. Și cu atât mai puțin omul care a fost Aaron Tragon. Dar împreună...

Coșmar, se gândi Justin. Ce-ar fi făcut colonelul Cadmann? Ne imaginăm că știm cu mult mai multe decât ei, dar...

– Aveți grijă să rămână nevătămat. Trebuie să-l întreb pe Zack.

Trish și Edgar îl prinseră pe Aaron de brațe și îl îndepărtară. El îi opri când ajunseră în dreptul Sylviei, iar ei rămaseră locului și așteptară, de parcă ar mai fi fost stăpânitorul.

– Îmi pare rău pentru ce-a săvârșit Aaron, zise el. Dar Cadmann a murit cu demnitate și cred că vrei să știi.

Dădu din cap către paznicii săi și plecă șchiopătând.

Sylvia privi procesiunea îndepărtându-se. Umerii îi căzură. Nepoftite și de neoprit, lacrimile pe care nu le vărsase vreme de doi ani prinseră brusc să-i șiroiască în josul obrajilor, într-un torent purificator. De parcă un stăvilar din lăuntrul ei s-ar fi năruit dintr-odată. De parcă, într-un anume fel pe care nu-l înțelegea, Aaron Tragon i-ar fi oferit cel mai de seamă dar pe care îl primise în toată viața ei.

Chaka se apropie cu prudență de grendel și îngenunche alături de el. Creatura îi întoarse privirea. Uimit de propria îndrăzneală, el întinse mâna și își plimbă degetele peste pielea zgrunțuroasă, simți focul viu de sub ea și se minună.

– Tu *ești*, nu-i așa, Bătrânico? Pentru numele lui Dumnezeu, șopti. Ce-o să facem cu *tine*?

Bătrâna grendel se simțea împăcată. Unindu-și forțele, ea și Cea mai Puternică dintre Ciudățenii supraviețuiseră în vremurile grele. Iar acum, cea neagră pe care o salvase mai înainte avea să stea între ea și celelalte. Avea s-o apere, așa cum o apărase ea.

Era straniu. Dar aceste ciudățenii lucrau împreună, aidoma constructorilor de baraje. Ea știa multe. Poate avea să le arate. Și, când va îmbătrâni și n-o să mai poată vâna prea bine, poate că, în schimb, o vor ajuta.

Își puse întrebări despre Ciudățenia Cea mai Puternică. Viețuiseră doi ani împreună și începuse să înțeleagă câteva dintre sunetele ciudățeniilor. Se întrebă ce urmau să-i facă aceleia. Cea mai Puternică dintre Ciudățenii era un fel de zeu. Poate toate celelalte erau copiii ei.

Bătrâna grendel nu știa. Dar Vântul Morții devenea din ce în ce mai slab. Aveau să sosească și alte vremuri rele, dar în lume le va aștepta ceva nou.

Grendeli. Ciudățenii. Împreună.

Cuprins

PARTEA a II-a: GRENDELI 5
19: VICTORIA 7
20: STEPA SCRIBULUI ŞI DEALUL EDENULUI 27
21: CIREADA 55
22: STAFII ŞI CIUDĂŢENII 85
23: CUCERIREA 105
24: IUBITA 133
25: ASIA MINOR 149
26: DEMONI 168
27: *GEOGRAPHIC* 186
28: BIRUL 205
29: COPIII VISULUI 217
30: RELAŢII DE FAMILIE 231
31: POCNITORI 244
32: CASTORII 262
33: DRAGOSTE ŞI SPAIMĂ 281
34: CÂNTECUL DEMONILOR 297
35: AUTOPSIA 315
36: VÂNĂTOAREA DE ALBINE 332
37: TUNETUL 345
38: ÎNAINTE DE FURTUNĂ 364
39: ALBINELE 376
40: MOARTE 396
41: OPŢIUNI 419
EPILOG: ŞAMANUL 433